

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 5, 6, 7
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຄວາມກວ້າງຂວາງຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 1:1; ເພັງສັຣເສີນບົດທີ 100; ໂຍຮັນ 3:16; 2 ໂກຣິນ
ໂທ 8:8-9; ຟິລິບປອຍ 2:5-8; ຢາໂກໂບ 1:17-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 1:1; ເພັງສັຣເສີນບົດທີ 100; ໂຍຮັນ 3:16; 2 ໂກຣິນ ໂທ
8:8-9; ຟິລິບປອຍ 2:5-8; ຢາໂກໂບ 1:17-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນພຣະຄຳພີທັງໝົດຈະກ່າວເຖິງຄວາມກວ້າງຂວາງຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນ
ການຊົງສ້າງ, ໃນທັມຊາດ, ໃນການໄຕ່ ແລະໃນແຕ່ລະຊີວິດ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງທ່ວງໃຍບໍ່?, ມີໃຈຄັບແຄບບໍ່? ຫລື ວ່າມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊື່ແຈງ ໃຫ້ເຫັນຄວາມກວ້າງຂວາງຂອງພຣະອົງໃນທັມຊາດ, ໃນ
ການກະທຳ, ແລະໃນຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ຄຳນຳ

ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຮູ້ເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາເຊື່ອຖືຢູ່ນີ້ ແລະກໍຄວນຈະຮູ້ເໝືອນກັນ
ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນຮູ້ເໝືອນກັນ . ທ່ານ Wright ເປັນ Chaplain ທີ່ Worcester College, Oxford,
England ໄດ້ແບ່ງປັນໃນຂນະທີ່ທ່ານຮັບໃຊ້ຢູ່. ທ່ານກ່າວວ່າ ໃນແຕ່ລະປີທີ່ທ່ານພົບນັກຮຽນໃໝ່ ທ່ານໄດ້
ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພວກເຂົາທຸກຄົນ ກ່ອນທີ່ຈະຕ້ອນຮັບພວກເຂົາ.

ນັກຮຽນສ່ວນຫລາຍຈະດີໃຈທີ່ໄດ້ພົບກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ປານນັ້ນ ກໍຍັງມີຫລາຍຄົນທີ່ຍັງອາຍຸຢູ່. “ພວກ
ທ່ານຈະບໍ່ເຫັນຂ້າພະເຈົ້າເລື້ອຍໄປ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ” ຫນ້າສົນໃຈນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໃດເດ ທີ່
ທ່ານວ່າ ບໍ່ເຊື່ອ? ພຣະເຈົ້າໃນທ້ອງຟ້ານັ້ນບໍ່? ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່? ຫລືພຣະເຈົ້າທີ່ດົນໆສຳແດງ
ອັສຈັນເທື່ອນັ້ນບໍ່? ຖ້າທ່ານບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ແປກປລາດຫຍັງ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່
ເຊື່ອເໝືອນກັນ.

1. ຈາກຄວາມຫວ້າງເປົ່າ: (ປະຖົມມະການ 1:1)

ໃນພຣະຄຳພີຄັ້ງແລກ ຊຶ່ງພົມເປັນພາສາເຮັບເຮົາກ່າວວ່າ “ໃນປະຖົມມະການພຣະເຈົ້າຊົງນິຣະມິດສ້າງຟ້າ
ແລະແຜ່ນດິນ” ນີ້ຄືຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນກ່ຽວກັບການຊົງສ້າງ, ຄືພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນມາຈາກຄວາມ
ຫວ່າງເປົ່າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຈະຄິດເສີຍໆ, ແລະກໍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໄປເກັບຫວັດຖຸຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ
ມາປະກອບເຂົ້າກັນ.

ແຕ່ນັກສິລປະກັມ, ນັກອອກແບບ, ທີ່ປ່ຽນແປງຮູບຮ່າງວັດຖຸ ຄືນຳເອົາສິ່ງຂອງມາດັດແປງໃຫ້ເປັນໄປຕາມ ຈິນຕະນາການ ຫລືວ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ. ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານຜູ້ທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງນີ້ ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງສ້າງຂຶ້ນມາເອງດ້ວຍຄວາມປານີດົງດງາມ, ແລະບໍ່ມີການຫວງແທນສິ່ງໃດເລີຍ.

2. ຈິ່ງຖວາຍໂມທະນາພຣະເຈົ້າ: (ເພັງສັຣເສີນ 100)

ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ໃນພຣະທັມບົດນີ້ ຜູ້ຂຽນໄດ້ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ແລະສັຣເສີນໃນການຊົງສ້າງທຸກຢ່າງ ລວມທັງມະນຸດຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ. ຈິ່ງໂທ້ຮ້ອງ, ຈິ່ງຮ້ອງເພັງສັຣເສີນພຣະອົງ ດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນທຸກ ຢ່າງ. ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ບໍລິຍາຍເຖິງຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງຊົງມີຕໍ່ມວນມະນຸດທັງຫລາຍ, ເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫວ່າງ ໃຍຫລາຍ. (ເໝືອນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ຮັກສາຜູງແກະຂອງຕົນເອງ) (ພສສ100:3) ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍຍັງ ເປັນຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງ.

“ຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງ” ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ, ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ສັດຊີ້ສຸຈະຮິດ. ຄວາມຮັກນີ້ຈະ ດຳລົງຢູ່ທຸກຊົ່ວຄົນ ແລະບໍ່ມີມື້ສິ້ນສຸດ. (ພສສ 100:5)

3. ຄວາມຮັກທີ່ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງ: (ໂຢຮັນ 3:16)

ພຣະທັມຄັ້ມພິໄໝໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງຄືບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຊ່ວງໃດຫລືຍຸກໃດກໍຕາມພຣະອົງກໍ ຍັງຮັກຢູ່ຕອດໄປເປັນນິດ. ຄວາມຮັກນີ້ໄດ້ປາກົດອອກມາໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຂໍພຣະຄັ້ມພິທີ່ຄົນສ່ວນ ຫລາຍຮູ້ຈັກກໍຄື ການສົນທະນາຂອງພຣະເຢຊູແລະທ່ານຂຽນນາງຄົນນຶ່ງຂອງຊາວຍິວ (3:1), ແລະເປັນອາ ຈານຂອງຄົນອິສຣາເອນ (3:10) ຊື່ ນິໂກເດມ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ເໜືອໂລກ ແລະມີໄວ້ເພື່ອ ໂລກ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນໃນພຣະທັມໂຢຮັນ 3:16.

ຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງຊົງມີນີ້ເກີນຄວາມຄິດ, ເກີນຄວາມຄາດໝາຍຂອງພວກເຮົາ. ວັຈນານຸກົມໄດ້ອະທິບາຍ ຄວາມຮັກດ້ວຍພາສາເວົ້າ, ດ້ວຍຄວາມຄິດ, ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ. ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ບໍລິຍາຍ ດ້ວຍການຖວາຍຕົວ, ດ້ວຍການບໍ່ມີຂອບເຂດ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະອະທິ ບາຍໄດ້ ເພາະເປັນຄວາມຮັກທີ່ເກີນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດທີ່ຈະກະທຳໄດ້. (ໂຢຮັນ:3:16)

4. ຄວນຈະເຫັນແກ່ພຣະອົງ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:8-9)

ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຮົາດັ່ງນີ້, ພວກເຮົາກໍຄົງ ໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເສັຍສລະ, ຄວາມຮັກທີ່ມີໃຈກວ້າງຂວາງໃນພຣະເຢຊູ. ໃນພຣະທັມ 2 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 8, ໂປໂລໄດ້ຍົກເອົາພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງກໍແມ່ນເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເປັນຕົວຢ່າງແລ້ວ ພວກເຮົາຈະຕິດຕາມຕົວຢ່າງຫລືບໍ່. ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ຕິດຕາມຕົວຢ່າງ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອແລະກໍບໍ່ຮັກ ພຣະອົງ.

ໂປໂລຍັງໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງຄຣິສຕະຈັກເມືອງມາເກໂດເນັຍ (2 ໂກຣິນໂທ 8:1-2) ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຢ່າງໃຈກວ້າງຂວາງ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະທຸກຍາກຫລືລຳບາກປານໃດກໍຕາມ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກພວກເຮົາ ໄດ້ວາງຮາກຖານໄວ້ແລ້ວໃນການໃຫ້.

5. ຈົ່ງມີນ້ຳໃຈຕໍ່ກັນ (ຟິລິບປອຍ 2:5-8)

ອີກອັນນຶ່ງ ໂປໂລໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ ຟິລິບປອຍ 2:5-8 ວ່າ “ຈົ່ງມີນ້ຳໃຈຕໍ່ກັນ” ຄຳຕໍ່ໄປກໍບອກວ່າ ເໝືອນຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ຈະແຈ້ງໃນການທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຄືພວກເຮົາຕ້ອງມີໃຈທີ່ກວ້າງຂວາງ, ຕ້ອງກວ້າງຂວາງກວ່າທັມດາ

ພວກເຮົາມັກຕິຣາຄາຄວາມກວ້າງຂວາງທຽບກັບຜູ້ອື່ນ, ມັກຕິຣາຄາສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ອອກໄປ ເປັນຮາຄາເທົ່າໃດ? ເປັນຈຳນວນເທົ່າໃດ? ແຕ່ການຕິຣາຄາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຕິຣາຄາສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອ. ເລື່ອງຍິ່ງໜ້າຍຄົນນຶ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງໃນພຣະທັມລູກາ 21:1-4 ລາວໄດ້ໃຫ້ຫລາຍກວ່າຄົນທັງປວງ, ລາວໄດ້ໃຫ້ຫລາຍກວ່າເສດຖີ, ນີ້ຄືສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງພວກເຮົາທົ່ວໄປ. ຟິລິບປອຍ 2:7 ກ່າວວ່າ “ແຕ່ພຣະອົງກັບຊົງສລະແລະຊົງຮັບສະພາບເປັນທາດ ຊົງຖືກຳເນີດເປັນມະນຸດ”

ໃຫ້ພວກເຮົາຄິດນຳກັນລອງເບິ່ງວ່າພຣະອົງຊົງສລະຫຍັງ ແລ້ວພຣະອົງມາເຮັດຫຍັງ? ພຣະອົງສລະຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າກັບກາຍມາເປັນມະນຸດທັມມະດາ ແລະແລ້ວກໍມາຕາຍຢູ່ເທິງກາງແຂນທົດແທນຄວາມບາບຂອງຄົນອື່ນ. ພຣະອົງໃຫ້ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອ ນີ້ລະຄືຄວາມກວ້າງຂວາງຂອງພຣະອົງ.

6. ຂອງປະທານທີ່ດີ: (ຢາໂກໂບ 1:17-18)

ສາວິກຂອງພຣະອົງອີກທ່ານນຶ່ງ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ “ຂອງປະທານທີ່ດີທຸກຢ່າງຍ່ອມມາຈາກເບື້ອງເທິງ ແລະສິ່ງລົງມາຈາກພຣະບິດາ” (1:17) ເປັນຫຍັງພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຂອງດີ? ເພາະພຣະອົງຊົງຖືກທົດລອງດ້ວຍການທົນທຸກ, ການຂົ່ມເຫັງ, ການທໍຣະມານຈົນເຖິງຕາຍ ພຣະອົງກໍຊົງຜ່ານພື້ນທຸກຢ່າງ.

ຢາໂກໂບຍັງໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ພຣະເຈົ້າຍັງເປັນຜູ້ປະທານຂອງດີແກ່ພວກເຮົາຢ່າງໃດ ພຣະອົງກໍຍັງຈະປະທານຂອງດີໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຕໍ່ໄປ, ຄືແສງສວ່າງທີ່ບໍ່ມີເງົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຟິລິບປອຍໄດ້ທ້າທາຍພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູແລະພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ. “ພວກເຮົາເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າຈະພະຍາຍາມປະຕິບັດນິດສັຍຂອງຕົນເອງແລະຄຳເວົ້າໃຫ້ຕົງກັນ.” (ຟິລິບປອຍ 2:5) ຢ່າລືມວ່າພຣະເຢຊູຊົງສລະທຸກຢ່າງ.

ພວກເຮົາຍັງມີໂອກາດຫລາຍທີ່ຈະເລືອກພຣະເຈົ້າ(ພຣະເຢຊູ) ຫລືຈະເລືອກເອົາເງິນ. ພວກເຮົາຍັງຈະໃຊ້ເວລາສ້າງຄວາມຝັນຕາມແນວຄິດຂອງຕົນເອງຢູ່ບໍ່? ຫລືພວກເຮົາຍັງຢາກສໍາເລັດໃນຄວາມປາຖນາຂອງໂລກນີ້ຢູ່ບໍ່? ຫລືພວກເຮົາຍັງຢາກຫາຄວາມສຸກສ່ວນຕົວໃນໂລກນີ້ຢູ່ບໍ່? ຫລືວ່າພວກເຮົາຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປຮູ້ເລື່ອງລາວຂອງພຣະເຢຊູ.

ພວກເຮົາຍັງຈະສະສົມຊັບສົມບັດເພື່ອຕົນເອງຢູ່ບໍ່? ຫລືວ່າຈະໃຫ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງເໝືອນຢ່າງພຣະເຢຊູ? ທຸກຢ່າງຕ້ອງມີການຕັດສິນໃຈ ເພາະທຸກຢ່າງມີການສົມທົບ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຍັງເຫັນທາງໃດອີກແດ່ບໍ່ທີ່ສະແດງເຖິງການໃຫ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ?
2. ຄໍາວ່າ"ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ" ມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ? (ໂຍຮັນ 3:16)
3. ທ່ານເຄີຍຄິດບໍ່ ຫລືສະແດງທ່າທິຢ່າງໃດແດ່ບໍ່ ຖ້າວ່າມີໃຜຜູ້ນຶ່ງນໍາຂອງດີມາໃຫ້ທ່ານ?
4. ຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະຕິດຕາມການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ? ໃນເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາເປັນມະນຸດ.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຫ່ວງທ່ານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພັງສັຣເສີນ 23; 27:1-5; 116:1-9; ມັດທາຍ 6:25-33

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພັງສັຣເສີນ 23; 27; 116:1-9; ມັດທາຍ 6:25-34

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມກ້ວາງຂວາງແລະຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງພຣະເຈົ້າຍັງມີຢູ່ຕໍ່ໄປ
ເລື້ອຍໆ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເປັນຫ່ວງທ່ານບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊື່ແຈງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະທັມທີ່ກ່າວມາວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຫ່ວງ
ມະນຸດ ຈະເປັນຄວາມຈິງແທ້ບໍ່, ແລະມີຄວາມໝາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ
ຢ່າງໃດ.

ຄຳນຳ

ຖ້າພວກເຮົາຫາກສົມທຽບກັບຄວາມກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານຂອງຈັກວານນີ້ແລ້ວ, (ຈັກວານ ແມ່ນດາວເດືອນ
ທຸກໜ່ວຍ) ມະນຸດຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ທ່ຽງເລັບມື. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າດັ່ງນີ້ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຄົງຈະເຂົ້າໃຈ
ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົານ້ອຍຫລາຍທີ່ສຸດ

ນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນນຶ່ງ ໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດການເດີນທາງເຂົ້າສູ່ອະວະກາດ ໃນເດືອນກັນຍາ ວັນທີ 5 ປີ
1977, ທ່ານຄົນນີ້ ສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ໄປເດີນອ້ອມຮອບດາວພຣະຫັດ Jupiter ແລະ ດາວພຣະເສົາ Saturn ຢູ່
ເຖິງ 4 ຊົ່ວໂມງ, ແລະແລ້ວ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍຍັງສືບຕໍ່ໄປເຖິງດາວ ອູເຣນັສ (Uranus) ແລະດາວເນັບທູນ
(Neptune) ແລະກໍຍັງໄດ້ເຂົ້າສູ່ບັນຍາກາດຂອງຣະບົບແສງພຣະອາທິດ ຊຶ່ງມີຄວາມໄວເຖິງ 40 ພັນໄມຕໍ່
ຊົ່ວໂມງ.

ກ່ອນກັບລົງສູ່ພື້ນດິນ ນັກວິຊາການທາງໜ້າດິນໄດ້ສັ່ງກັບຄືນໄປວ່າ ໃຫ້ຊອກຫາຖ່າຍຮູບເອົາສະຖານທີ່ສິດ
ສວຍງົດງາມລົງມາໃຫ້ໄດ້. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ຮູ້ດອກວ່າ ຮູບພາບທີ່ງາມແລະສວຍຫລາຍແມ່ນມີລັກສະນະ
ຢ່າງໃດ.

ເມື່ອຖ່າຍຮູບໄດ້ແລ້ວກໍເຫັນວ່າ ໂລກຂອງເຮົານີ້ແມ່ນນ້ອຍຫລາຍ ຖ້າແມ່ນຮູບຂອງມະນຸດແລ້ວ ແມ່ນເຫັນ
ເປັນຈຸດເມັດສີຟ້ານ້ອຍໆ, ໜ່ວຍໂລກຂອງພວກເຮົາກໍເປັນພາກສ່ວນນ້ອຍໆຂອງຈັກວານນີ້.

ແປກປລາດບໍ່ແມ່ນແຕ່ເຮົາຜູ້ດຽວ ຜູ້ຊຽນເພັງສັຣເສີນກໍຍັງສົງຄົນສິນເທົ່ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງໂລກນີ້ ແລະ
ເປັນຫ່ວງພວກເຮົາຢ່າງໃດ. “ເວລາຂ້າພະເຈົ້າອ້ອມແຫງນໜ້າຂຶ້ນໄປເທິງພ້າ ອັນເປັນສີພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ດວງ

ດາວແລະດວງຈັນຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້, ມະນຸດແມ່ນຜູ້ໃດ ພຣະອົງຈຶ່ງຣະລິກເຖິງພວກເຂົາ ແລະບຸດ
ມະນຸດເປັນໃຜ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສົງສານເຂົາ.” ເພັງສັຣເສີນ 8:3-4 ພຣະທັມຄັ້ມພິກ່າວຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ
ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງທ່ານ. ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍເປັນພຽງແຕ່ຈຸດສີ່ພ້າມໜ້ອຍໆເທົ່ານັ້ນ.

1. ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ໃຈດີ (ເພັງສັຣເສີນ ບົດທີ 23)

ພຣະທັມຕອນນີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຫລາຍຢ່າງໃນຄວາມຮັກແລະຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັກເທດຊີ່
ດັງຄົນນຶ່ງຊື່ຂອງລາວວ່າ Henry Ward Beecher (1813-1887) ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ກະສັດດາວິດໄດ້ຂຽນບົດເພັງສັຣເສີນສັ້ນໆ ທີ່ມີຄວາມຫວານຊຶ່ງ, ມີຄວາມໝາຍຫລາຍ ໃນບົດທີ23.”
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຂອງດີທີ່ສຸດ ແຕ່ພວກເຮົາຂ້າພັດບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ຮູບພາບຂອງການ
ລ້ຽງແກະເປັນຮູບພາບທີ່ສໍາຄັນຫລາຍ. ຄິດເຖິງຮູບພາບການລ້ຽງແກະໃນພຣະຄັມພິເດີມ ແລະຜູ້ທີ່ລ້ຽງແກະ
ເປັນອາຊີບ: ອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ຢາໂຄບ, ໂມເຊ, ດາວິດ, ຄໍາວ່າລ້ຽງແກະຈຶ່ງໄດ້ຕິດມາ ມີຄືຄວາມສັມພັນ
ຣະຫວ່າງຜູ້ລ້ຽງແລະແກະຜູ້ຖືກລ້ຽງ. ເອເຊກຽນເຄີຍຕໍາໜິຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ບໍ່ມີສະມັຕພາບ(ບໍ່ແຂງແຮງ ອ່ອນ
ແອ.....) ເອເຊກຽນ 34. ຜູ້ທໍາມວາຍເອເຊກຽນໄດ້ທໍາມວາຍໄວ້ວ່າ ເຮົາເອງຈະຄົ້ນຫາແກະຂອງເຮົາແລະ
ຈະທຸ່ງວຫາມັນ ເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງເອົາແກະຂອງເຮົາຄືນມາ. (ເອເຊກຽນ 34:11)

ຜູ້ຂຽນເພັງສັຣເສີນ ໄດ້ກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເໝືອນຝູງແກະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະບໍ່ຂັດສິນ” (23:1) ແກະຢູ່ແຖບອິສຣາເອນຢູ່ດ້ວຍຄວາມຂັດສິນ ສ່ຽງຕໍ່ພັຍອັນຕະລາຍຫລາຍຢ່າງ
ເຊັ່ນ: ຫົວອາຫານ, ສັດອື່ນຈະມາຄຸບກິນ, ຫົວນໍ້າ..... ການລ້ຽງແກະຈຶ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ລ້ຽງ.

ນອກຈາກຄວາມຕ້ອງການຝ່າຍວັດຖຸແລ້ວ ດາວິດຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງຈິດວິນຍານ (23:3) ພຣະອົງຊົງພື້ນຈິດວິນ
ຍານແລະຊົງນໍາໄປໃນທາງຊອບທັມ. ແມ່ນວ່າຂ້າພະອົງຈະເດີນຢູ່ໃນເງົາມັດຈຸຣາດ ພຣະອົງຍັງສະຖິດຢູ່ກັບ
ຂ້າພະອົງ (23:4) ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ພົບຜູ້ປ້ອງກັນທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ພວກເຮົາໄດ້ພົບເສຣີ
ພາບ, ພວກເຮົາໄດ້ພົບສັນຕິສຸກ, ພວກເຮົາໄດ້ພົບຄວາມຮັກ.(23:6)

2. ທີ່ປ້ອງກັນອັນເຂັ້ມແຂງ: (ເພັງສັຣເສີນ 27)

ເມື່ອມາເຖິງບົດທີ 27 ຄຳເວົ້າແລະຄຳສັຣເສີນກໍຍັງຄ້າຍໆຄືເກົ່າ ແຕ່ເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມເປັນຫ່ວງ
ເປັນໃຍ ແລ້ວ ແມ່ນກ່າວເໝືອນຄໍາເວົ້າຂອງທະຫານຄື ເປັນບ່ອນກໍາບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ພຣະເຈົ້າເປັນກໍາບັງທີ່
ແຂງໃນການປ້ອງກັນ. ພຣະເຈົ້າເປັນທຸກຢ່າງເຊັ່ນ ພຣະອົງເປັນແສງສວ່າງ ພຣະອົງເປັນຄວາມພື້ນ ພຣະ
ອົງເປັນບ່ອນລີ້ພັຍ.

ຄໍາອະທິບາຍກໍມີຢູ່ວ່າ: ແສງສວ່າງໄດ້ຂັບໄລ່ຄວາມມືດ. ຄໍາທູນຂໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕິດປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ຕລອດໄປ ຄືຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຜາສາດຂອງພຣະອົງຕລອດເວລາ ເພື່ອຈະໄດ້ຊົມຄວາມງົດງາມ
ຂອງພຣະອົງຕລອດໄປ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນແລ້ວໃຜຈະຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາໄດ້. (27:4)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍໃນຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ຄວາມແຂງແຮງຂອງພຣະອົງພຽງພໍສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນທີ່ສູງ ຢູ່ເໜືອສັດຕູຂອງຂ້າພຣະອົງ. ບັດນີ້ຂ້າພຣະອົງຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະຈະຮ້ອງເພັງສັຣເສີນ ຈະໂຫ້ຮ້ອງໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້າພຣະອົງເຫັນ. (27:6-12)

3. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຂອງພວກເຮົາ: (ເພັງສັຣເສີນ 116:1-9)

ໃນພຣະທັມບົດນີ້ ເພັງສັຣເສີນ 116, ແມ່ນການທວນຄືນ ການໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ໃນການຊ່ວຍກູ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະທູນພຣະອົງຕາບເທົ້າຊົ່ວຊີວິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຢູ່. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພຣະອົງຈະມີບັນຫາຫລາຍປານໃດກໍຕາມ ຂ້າພຣະອົງກໍຍັງຈະຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະນາມພຣະອົງ ແລະຍັງຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ຕລອດໄປ. (116:4)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະຮັບຟັງຢ່າງດຽວ ແຕ່ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດການດ້ວຍ (116:5). ພຣະເຈົ້າມີນໍ້າພຣະທັຍທີ່ກວ້າງຂວາງ, ມີຄວາມຊອບທັມ, ແລະມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາຣະນາໃຫ້ຖີ່ຖ້ວນ ຢ່າໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຜ່ານພົ້ນໄປໂດຍບໍ່ມີປໂຢດ.

ຂໍ້ 6 ຫາຂໍ້ 9 ຜູ້ຂຽນເພັງສັຣເສີນໄດ້ກ່າວຢ້າເຖິງການຊ່ວຍກູ້. ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີກຳນົດ ຈະທຸກຍາກຂັດສິນ, ຈະຕົກຕໍ່າ ອານາຖາ ພຣະອົງກໍຊົງຊ່ວຍກູ້ໄດ້. ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີພຽງພໍສໍາລັບທຸກໆຄົນ.(116:6) ພຣະເຈົ້າຍັງສາມາດຊ່ວຍກູ້ພວກເຮົາໃຫ້ຜ່ານພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍກັບໄປເດີນຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງຄົນເປັນ. (116:9)

4. ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊົງຈັດຕຽມ: (ມັດທາຍ 6:25-33)

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແຕ່ຫ່ວງໃຍຊີວິດໃນໂລກນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຊົງຫ່ວງອະນາຄົດຂອງທຸກຄົນ (ຂໍ້ 19-21) ມະນຸດມັກສະສົມຊັບສົມບັດຂອງຕົນເອງໄວ້ເພື່ອໂລກ, ແຕ່ວ່າຂີ້ສົມແລະແມງມອດກໍກັດກິນໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນວ່າ ຈົ່ງສະສົມຊັບສົມບັດໄວ້ໃນສວັນ. ເວລາເຮົາສະສົມສິ່ງຂອງໄວ້ໃນໂລກນີ້ແລ້ວ ຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍບໍ່ຢູ່ໃນສວັນ.

ພຣະເຢຊູ ບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມກະວົນກະວາຍ ເປັນຫ່ວງໃນໂລກນີ້. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມເປັນຫ່ວງ, ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາມີເສຣີພາບໃນການເດີນ. ອານາຈັກໃນສວັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕຽມລໍຖ້າພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຕຽມຫຍັງຫລາຍດອກ ມີແຕ່ເຊື່ອແລະຟັງຄວາມ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຖ້ອຍຄໍາໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຄວາມກວ້າງຂວາງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະປະຕິບັດຕາມ. ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາບໍ່? ພຣະເຢຊູໄດ້ແນະນໍາພວກເຮົາຢ່າງ

ຈະແຈ້ງແລ້ວ ໃນມັດທາຍ ບົດທີ 6:25 “ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຊີວິດຂອງຕົນ ວ່າຈະເອົາຫຍັງມາກິນ ຫລືຈະເອົາຫຍັງມາດື່ມ ແລະຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຮ່າງກາຍຂອງຕົນ ວ່າຈະເອົາຫຍັງມາຫິມ ຊີວິດສໍາຄັນຍິ່ງກວ່າອາຫານບໍ່ແມ່ນບໍ. ຫລືຮ່າງກາຍສໍາຄັນກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງບໍ່ແມ່ນບໍ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຫ່ວງຊີວິດຂອງທ່ານ ໃຫ້ເຊື່ອແລະຟັງຄວາມຂອງພຣະອົງ. ຄໍາກົງກັນຂ້າງກັບຄໍາວ່າເຊື່ອແລະຟັງຄວາມ ແມ່ນຄວາມກະວົນກະວາຍ. ຄວາມກະວົນກະວາຍທໍາໃຫ້ເກີດມີພຍາດແຊກແຊງຂຶ້ນມາຫລາຍຢ່າງ. ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານມີຄວາມກະວົນກະວາຍໃນເລື່ອງທີ່ຜ່ານມາຫລາຍກວ່າກະວົນກະວາຍເລື່ອງໃນອະນາຄົດບໍ່? ຫລືວ່າຢ່າງໃດ?
2. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍຊີວິດຂອງທ່ານຢ່າງໃດໃນຜ່ານມາ?
3. ທ່ານຍັງຕ້ອງການອັນໃດອີກແດ່ບໍ່? (ເພັງສັຣເສີນ 23:1) ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ອ່ານຖ້ອຍຄໍານີ້ແລ້ວ?
4. ທ່ານຈະເພິ່ງໃຜຫລາຍກວ່າ “ພຣະເຈົ້າ ຫລື ຕົນເອງ” ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຈົ່ງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພັງສັຣເສີນ 116:12-19; ມາຣະໂກ 8:34-37; 2 ຕີໂມທຽວ 1:8-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພັງສັຣເສີນ 116; ມາຣະໂກ 8:27-37; 2 ຕີໂມທຽວ 1:1-12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມດີແລະຄວາມກວ້າງຂວາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາ ຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈແລະຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຕອບສນອງຄຸນງາມຄວາມດີອັນຫລາຍເຫລືອລົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງດີ ຫລາຍ ພຣະອົງຊົງກວ້າງຂວາງຫລາຍ ເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະຕອບສນອງໄດ້.

ຄຳນຳ

ພວກເຮົາຈະສະແດງທ່າທິຢ່າງໃດ? ຖ້າມີຄົນນຳຂອງຂວັນມາໃຫ້ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມດີໃຈ ຫລາຍ. ຂອງຂວັນບາງຢ່າງພວກເຮົາຮູ້ກ່ອນແລ້ວວ່າຈະແມ່ນຫຍັງ ມີແຕ່ລໍຖ້າເວລາຈະມາເຖິງເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າເປັນຂອງຂວັນໃຫຍ່ໆ ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ເຊັ່ນ: ໂທຣະທັດໃຫຍ່, ເຮືອນ, ວີດ ແລະອື່ນໆອີກ ບາງທິກໍາໄດ້ຮັບການໄປທ່ຽວຈາກບໍລິສັດຫລືໂຮງງານ ເວລາກັບຄືນມາທຸກຢ່າງກໍປ່ຽນແປງງາມກວ່າເກົ່າດັ່ງນີ້ ເປັນຕົ້ນ. ພຣະຄຳພີໄດ້ບັນທຶກຄວາມກວ້າງຂວາງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊົງສ້າງ, ໃນການຊົງໄຖ່, ໃນການປ້ອງກັນແລະໃນການອູ້ມຊູ້ໝູນໃນທຸກສິ່ງ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຂອງຂວັນທີ່ປະເສີດສຳລັບທຸກຄົນທີ່ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະທັມໂຢຮັນ 3:16 “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ ໂລກ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດ ອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ” ຄຳວ່າຂອງປະທານກໍຄືຂອງຂວັນ ຖ້າເປັນຂອງທັມດາພວກເຮົາກໍອາດຈະກ່າວຄຳ ຂອບໃຈທັມດາແລ້ວກໍແລ້ວໄປ. ແຕ່ນີ້ເປັນຂອງຂວັນທີ່ໃຫຍ່ແລະມາຈາກຜູ້ໃຫຍ່ດ້ວຍ.

ວັນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ມາສຶກສານຳກັນວ່າຈະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຂອງຂວັນນີ້ຢ່າງໃດ? ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ແກ່ ພວກເຮົາທັງໝົດທີ່ພຣະອົງມີ.

1. ຂອບພຣະຄຸນໃນຄວາມພື້ນ: (ເພັງສັຣເສີນ 116:12-19)

ອາທິດຜ່ານມາພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຮື່ອງການຊົງໄຖ່ໃນເພັງສັຣເສີນ ບົດທີ 116 ພາກຕົ້ນ. ເວົ້າເຮື່ອງຄວາມ

ກວ້າງຂວາງຂອງການຊົງໄຖ່ ການປົກປ້ອງ ການເຮັດໃຫ້ຊີວິດທີ່ຕາຍແລ້ວກັບຄືນມາເປັນໃໝ່ອີກ. ຜູ້ຂຽນກ່າວວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາອັນໃດມາຕອບແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ ເນື່ອງຈາກວ່າຮາຊກິດກັບພຣະຄຸນທີ່ມີຕໍ່ຂ້າພຣະອົງ”(116:12)

ຄໍາຕອບທີ 1 ກໍຄື: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍົກຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມພົ້ນ ແລະຮ້ອງທຸນອອກພຣະນາມພຣະເຈົ້າ (116:13) ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າຈະຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຈະເຂົ້າເຝົ້າແລະຈະນະມັສການພຣະອົງ ໃຫ້ຄໍາສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າຈະບໍ່ຫລົງລືມພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະກະທໍາສິ່ງໃດເຂົາຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

ຄໍາຕອບທີ 2 ກໍຄື: ສາມຢ່າງໃນການຖວາຍຕົວ (ກ) ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ (ຂ)ຈະຖວາຍເຄື່ອງສັກກາຣະບູຊາໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ (ຄ)ຖ້າມີສິ່ງໃດຂັດຂ້ອງຈະແກ້ໄຂຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ.

ຜູ້ຂຽນໄດ້ຖວາຍຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ໂດຍຈະປະຕິບັດສາມຢ່າງທີ່ຢູ່ຂ້າງເທິງນີ້. ຍອມຮັບໃຊ້ໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕອດໄປ.

2. ເສັ້ນທາງຂອງການເປັນສາວິກ: (ມາຣະໂກ 8:34-37)

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເລື້ອຍໆເຖິງຄົນທີ່ຕິດຕາມແລະຖວາຍຕົວແກ່ພຣະອົງວ່າເປັນສາວິກ. ຂອງປະທານທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານອີກກໍຄື ການຕາຍແລະການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອສາວິກທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າ. ພຣະເຢຊູຊົງສອນໃນພຣະທັມຂ່າວປະເສີດມາຣະໂກ 8:34-37, ຊຶ່ງໃນບົດທີ 1 ຂໍ້ 1 ພຣະອົງຊົງປະກາດຕົນເອງວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງເປັນບຸດມະນຸດ, ພຣະອົງເປັນບຸດພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງທຸກຄົນໃນທີ່ນັ້ນກໍມີຄວາມປະລາດໃຈຫລາຍ. ສາວິກທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄປພວກເຂົາກໍຟັງໄປ ພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ພວກເຂົາ “ເປັນຜູ້ຫາຄົນ” (1:17) ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງເປັນຄົນເສັງຈິດໄປແລ້ວ (3:21) ພວກນັກທັມທີ່ລົງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມກໍເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງມີຜີສິ່ງຢູ່ (3:22) ຈົນມາເຖິງບົດ 8:29 ມີຄົນນຶ່ງໄດ້ກ່າວຕອບຕາມຄວາມເປັນຈິງ “ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ”

ໃນຂໍ້ 34-37 ຄໍາວ່າຕາມເສັ້ນທາງນີ້ ມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ? ຄໍາເວົ້ານີ້ບໍ່ແມ່ນຈະເວົ້າເຖິງແຕ່ສາວິກເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນລວມເຖິງທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນໃນທີ່ນັ້ນ. “ຖ້າ” ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ທ້າທາຍກໍໄດ້, ເປັນຄໍາທີ່ຈະທໍາກໍໄດ້ ບໍ່ທໍາກໍໄດ້, ເປັນຄໍາທີ່ໃຫ້ໂອກາດ, ເປັນຄໍາທີ່ຈະຮັບຜິດຊອບຫລືບໍ່ກໍໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັບຄໍາທີ່ວ່າ “ໃຜມີຫູໃຫ້ຟັງເອົາ” ເປັນຄໍາທີ່ໃຫ້ສິດເສຣີພາບຢ່າງເຕັມປຽມ. ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ບັງຄັບກໍເປັນໄດ້ ເພາະວ່າທຸກຄົນກໍມີຫູ.

“ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເອົາຊະນະຕົນເອງ ແລະຮັບແບກກາງແຂນຂອງຕົນທຸກວັນ ແລະຕາມເຮົາມາ.” (8:34) ນີ້ຄືເສັ້ນທາງຂອງການເປັນສາວິກ. ການເປັນສາວິກແບບງ່າຍໆ ຄົງຈະບໍ່ມີອີກແລ້ວ. ພຣະເຢຊູຮັກສາວິກຂອງພຣະອົງຢ່າງເຕັມທີ່ ແຕ່ກໍຈໍາເປັນ.

ໃນຂໍ້ 35 ພຣະອົງຍັງໄດ້ເນັ້ນເຖິງການໄດ້ແລະການເສັຍ. ການໄດ້ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄືໄດ້ໃນຊີວິດນີ້ແລະຊີວິດໜ້າດ້ວຍ. ການເສັຍເປັນການເສັຍທີ່ເລັກນ້ອຍແລະຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍເບິ່ງອີກໃນແງ່ອື່ນ ຄືເຫັນຊີວິດຊົ່ວຄາວແລະສິ່ງນີ້ສໍາຄັນຫລາຍກວ່າຊີວິດທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ.

ຄໍາເວົ້າຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນຊຶ່ງບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະທັມສຸພາສິດ ບົດທີ 16:25 “ມີທາງນຶ່ງຊຶ່ງຄົນເຮົາວ່າຖືກ ແຕ່ມັນສິ້ນສຸດລົງທີ່ທາງຂອງຄວາມມໍຣະນາ.” ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສໍາແດງເສັ້ນທາງແກ່ພວກເຮົາ ພວກເຮົາຄວນມອບຖວາຍຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

3. ສິ່ງທີ່ຄວນກະທໍາຂອງສາວົກ: (2 ຕີໂມທຽວ 1:8-12)

ຈິດໝາຍນີ້ ຄົງຈະເປັນຈິດໝາຍສ່ວນຕົວ, ໂປໂລຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕີໂມທຽວ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນຄໍາທ້າທາຍໃຫ້ຖວາຍຕົວຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ທ່ານຂຽນຈາກທີ່ຄຸມຂັງ, ເພິ່ນຮູ້ວ່າເວລາຕາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາທຸກຂະນະແລ້ວ (2 ຕີໂມທຽວ 4:6) ໃນຈິດໝາຍສະບັບນີ້ເພິ່ນໄດ້ມອບໜ້າທີ່ການປ່າວປະກາດໃຫ້ແກ່ຕີໂມທຽວສິບຕໍ່.

ໃນຕອນນີ້ໂປໂລຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງພື້ນຖານຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຖືກຮຽກເອີ້ນໃຫ້ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. “ແລະບັດນີ້ໄດ້ຊົງສໍາແດງໃຫ້ເຫັນແຈ້ງແລ້ວໂດຍການທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນຂອງເຮົາສະເດັດມາ ຜູ້ໄດ້ຊົງກໍາຈັດຄວາມຕາຍໃຫ້ສູນສິ້ນໄປ ແລະໄດ້ຊົງກະທໍາໃຫ້ຊີວິດແລະສະພາບອໍາມະຕະກະຈ່າງແຈ້ງໂດຍຂ່າວປະເສີດ.” (2 ຕີໂມທຽວ 1:10)

ສິ່ງແຮກທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງກະທໍາຄື: “ຢ່າລະອາຍທີ່ຈະເປັນພະຍານຝ່າຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ” (1:8) ຄົນໜຸ່ມຢ່າງຕີໂມທຽວອາດຈະມີຄວາມລັ່ງເລໃນທາງເດີນ ເພາະໂປໂລກໍຢູ່ໃນສະພາບຖືກກັກຂັງທີ່ກຸງໂຣມ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນມາຣະໂກ 8, ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຖືກເອີ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນເສັ້ນທາງຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າເສັ້ນທາງຈະລໍາບາກປານໃດກໍຕາມ.

ສິ່ງທີສອງທີ່ໂປໂລບັນທຶກລົງໄປກໍຄື “ຈົ່ງມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກ ເພື່ອເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ” (1:8) ໂປໂລໄດ້ບໍລິຍາຍເຖິງຄວາມທຸກ, ການຖືກກັກຂັງ, ການຖືກຂົ່ມເຫັງ ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ການໃຊ້ຊີວິດເປັນຄຣິສຕຽນ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງງ່າຍ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຜູ້ຂຽນເພັງສັຣເສີນຖາມວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາຫຍັງມາຕອບແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ ເນື່ອງຈາກພຣະຣາຊກິດອັນມີພຣະຄຸນຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ” (ເພັງສັຣເສີນ 116:12) ຖ້າທ່ານເປັນຄົນຕອບທ່ານຈະຕອບຢ່າງໃດ? ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາເນັ້ນໜັກໃນການນະມັສການ, ຊີວິດໃນການຮັບໃຊ້, ປະຕິເສດຕົນເອງ, ຊີວິດທີ່ເສັຍໄປຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບ, ທ້າທາຍໃຫ້ເປັນພະຍານ, ແລະຮ່ວມໃນການທົນທຸກຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດ.

ຖ້າຈະເວົ້າເຖິງທັມນຽມຊີວິດຄຣິສຕຽນຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ແມ່ນການຕິດຕາມຕົວຢ່າງ ຄືການຖວາຍຕົວຂອງພຣະເຢຊູ. ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າສົນທິ, ຍືນຍັດເພື່ອພຣະອົງ. ພວກເຮົາຍັງມີໂອກາດຕໍ່ການທ້າທາຍຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການເປັນພະຍານ.

ພວກເຮົາຄວນຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມພື້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ຕອບສນອງຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນ, ແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນຕລອດຊີວິດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນເວລາມີບັນຫາ ທ່ານເຄີຍໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່? ທ່ານເຄີຍຮັກສາຄໍາສັນຍາຂອງທ່ານບໍ່?
2. ເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ຄໍາພະຍານເລື່ອງພຣະເຢຊູຢູ່ໃສ? ເວລາໃດ? ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
3. ການປະຕິເສດຕົນເອງ ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານ?
4. ທ່ານຈະຕື່ມ ຖ້ອຍຄໍານີ້ໃຫ້ເຕັມຢ່າງໃດ? “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຈະ

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າມີນ້ຳໃຈທີ່ດີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈກາມ 2:41-47; 4:32-35

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈກາມ 2:41-47; 4:32-35

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເປັນແບບຢ່າງໃນຄວາມຊື່ນຊົມໃນພຣະເຢຊູ ທີ່ນຳໄປສູ່ການແບ່ງປັນສິ່ງຂອງທີ່ມີ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ ເພື່ອທີ່ຈະກາຍເປັນຄຣິສຕະຈັກ ຕົວຢ່າງໃນດ້ານການມີນ້ຳໃຈ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍປະສົບການຂອງຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄຣິສຕຽນຄວນຈະມີນ້ຳໃຈ ແລະຄຣິສຕະຈັກຄວນຈະເຮັດຂຶ້ນຢ່າງນັ້ນ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າແລະສາມີເລີ້ມຮັກກັນ ບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປໃສມາໃສ ລາວຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໂທຣະສັບ ຫາລາວທຸກເວລາ ແລະທຸກໆບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແລ້ວແມ່ນເວລາກັບຈາກໂຮງຮຽນ ຕອນກາງຄືນ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຂັບຮີດກັບບ້ານພັກຄົນດຽວ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍເປັນໄປດ້ວຍດີຕລອດມາ, ຈົນ ມາເຖິງວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບມາເຖິງບ້ານພັກຂ້າ, ເມື່ອມາເຖິງກໍຮູ້ວ່າໄພໃນບ້ານພັກມອດໝົດທຸກຫລັງ. ພວກເຮົາທີ່ຢູ່ນຳກັນບໍ່ມີມິຕິ ແລະໂທຣະສັບຕັ້ງໂຕະກໍໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຈັກໜ່ວຍເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ໃນໃຈແລ້ວວ່າ ແຟນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເປັນຫ່ວງຢ່າງແນ່ນອນ. ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ລາວເປັນຫ່ວງ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຂັບຮີດ ອອກໄປຫາບ້ານນ້ຳມັນທີ່ມີໂທຣະສັບ ເພື່ອຈະບອກໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ນີ້ຄືແນວຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ບອກໃຫ້ລາວຮູ້ແນ່ນອນລາວຕ້ອງຂັບຮີດມາຫາຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ.

ເມື່ອພວກເຮົານຶ່ງກິນເຂົ້າ ແລະເວົ້ານົວຫົວມ່ວນນຳກັນ, ລາວກໍກ່າວເຖິງການທີ່ລາວເປັນຫ່ວງ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ ວ່າລາວຮັກຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍ, ບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງການສິ່ງໃດ ລາວກໍຫາມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ--ລາວເບິ່ງ ແຍງດູແລຕລອດເວລາ. ພວກເຮົາພະຍາຍາມທີ່ຈະໃຊ້ເວລາຢູ່ຮ່ວມກັນ ຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ພວກ ເຮົາໄປປ່າວປະກາດຮ່ວມກັນ, ນະມັສການພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນ. ໃນຊີວິດແຕ່ງງານພວກເຮົາກໍພະຍາຍາມທີ່ ຈະໃຫ້ທຸກສິ່ງຮ່ວມກັນ. ແນວຄິດທີ່ເຄີຍຄິດວ່າອັນນັ້ນຂອງຂ້ອຍອັນນີ້ຂອງເຈົ້າ ກໍພະຍາຍາມຈະປ່ຽນເປັນ ຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ.

ສຳລັບຄຣິສຕະຈັກກໍເໝືອນກັນ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຄວນຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນທຳນອງນີ້ເຊັ່ນກັນ. ຄຣິສຕະຈັກ ຕັ້ງທຳອິດທີ່ເກີດຂຶ້ນ ພວກທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູກໍໄດ້ມາຮ່ວມກັນ ແລ້ວກໍເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ພວກເຂົາເປັນ

ອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູອັນດຽວກັນ. ພວກເຂົາມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີແລະ ມີຄວາມກວ້າງຂວາງ. ນີ້ຄືຄວາມເປັນມາຂອງກິດການບົດທີ 2.

1. ໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັນ: (ກິດການ 2:41-47)

ຫລັງຈາກທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະໄໝໄດ້ 50 ວັນ, ຄົນຢິວທີ່ຢູ່ໃນທຸກສາອະທິດຂອງໂລກກໍໄດ້ ພາກັນມາຮວມຢູ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອສອງວັນເພິ່ນເຕຄອສ. ບັນດາສາວິກກໍມາຮວມກັນຢູ່ບ່ອນດຽວວ່າ ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງມາຖ້າມາກາງພວກເຂົາ ແລະເປໂຕກໍໄດ້ຂຶ້ນ ເທສນາເປັນຄັ້ງທໍາອິດ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈະມາຈາກທິດໃດ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນພາສາຂອງຕົນເອງ. ແຕ່ບາງຄົນກໍຍັງກ່າວວ່າພວກສາວິກເມົາເຫລົ່າ. ໃນວັນນັ້ນມີຄົນສາມພັນຄົນຮັບ ເຊື້ອແລະກໍໄດ້ຮັບສິນບັບຕິສະມາດ້ວຍ. ນັ້ນຄືການເກີດຂຶ້ນຂອງຄຣິສຕະຈັກ (ກິດການ 2:1-41)

ຈິ່ງຈໍາໄວ້ວ່າທຸກສິ່ງຢ່າງເປັນປະສົບການໃໝ່ຂອງຄຣິສຕຽນ. ບໍ່ມີຄຣິສຕະຈັກອື່ນໃດອີກ, ແລະບໍ່ມີສັງຄົມ ຄຣິສຕຽນອື່ນໃດອີກ. ຄຣິສຕະຈັກນີ້ບໍ່ແມ່ນ First Baptist Jerusalem ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກຂອງທົ່ວທຸກ ບ່ອນ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື້ອຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງນີ້ກໍແມ່ນເຊື້ອພຣະທັມຂອງພຣະເຢຊູ, ຈາກພຣະຄັມພິເດີມຊຶ່ງ ນໍາພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ນໍາພາໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມຊີວິດ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ? ຄໍາຕອບກໍຄືວ່າ: ຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ.

ກິດການ 2:42 ກ່າວວ່າ: ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຸມຈິດສຸມໃຈ ຮ່ວມກັນຟັງຄໍາສອນຂອງພວກອັດທູດ (ຄຣູສອນ) ຮ່ວມສາມັກຄີທັມ, ຮັບສິນລະນິກ ແລະອ້ອນວອນອະທິຖານເປັນປະຈໍາ. ຫລາຍຄົນໃນພວກເຮົາອາດຈະຮູ້ ແລ້ວວ່າ ໃນຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງມີການສິດສອນກັນ, ຕ້ອງມີການອະທິຖານ, ຕ້ອງມີຫລັກຄວາມເຊື້ອຢ່າງດຽວ ກັນແລະຕ້ອງມີເປົ້າໝາຍຈຸດດຽວກັນ. ອັດສາວິກອາດຈະນໍາພຣະຄັມມາສິດສອນຈາກພຣະຄັມພິເດີມ ແຕ່ ກໍແນເປົ້າໃສ່ພຣະເມຊີອາ. (ພຣະເຢຊູຄຣິດ)

“ສາມັກຄີທັມ” ໝາຍຄວາມວ່າມີສ່ວນໃນການແບ່ງປັນທຸກຢ່າງ. ຜູ້ທີ່ເຊື້ອໃນຍຸກແຮກນີ້ພວກເຂົາເຈົ້າສິນ ທະນາກັນ, ປຶກສາກັນ, ສະເລ່ງກັນຕາມສົມຄວນ. ພວກເຂົາເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື້ອແລະຟັງຄວາມ ຂອງອັດສາວິກຕາມທີ່ສິດສອນນັ້ນ.

“ຮ່ວມໃຈກັນໄປວິຫານ” ການໄປວິຫານເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງການເຊື້ອຟັງ: ຄືການເປັນພະຍານໃນການປ່າວ ປະກາດ. ເປັນການໝູນໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນ ຄືຜູ້ທີ່ອ່ອນເພັງກໍຈະໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ເລົ້າໂລມຈິດໃຈ, ແລະທຸກ ຄົນກໍຈະໄດ້ຮັບບົດຮຽນຈາກອັດສາວິກ.

“ແລະທັກເຂົ້າຈີ່ແລະຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັນ” ນີ້ກໍເປັນການໃຫ້ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ແລະທຸຄົນກໍມີ ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີແລະຮຽນທີ່ຈະເປັນຄົນມີໃຈກວ້າງຂວາງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນທັງຫລາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍມີຄວາມດີ

ໃຈ, ພາກັນເຂົ້າມາສູ່ເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກວັນ. (2:44-47)

ຈົ່ງຈຳໄວ້ອີກວ່າ ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາເຈົ້າເຮັດນຶ່ງອາທິດແລ້ວຢຸດໄປ, ນຶ່ງເດືອນແລ້ວຢຸດໄປການກະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າສືບຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອະທິຖານແຕ່ເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນຫລາຍໆທີ່ໂບດເທົ່ານັ້ນ. ເຂົາເຈົ້າຍັງໃຊ້ເວລາສ່ວນຕົນ ແລະໃຊ້ເວລາພິເສດອະທິຖານຖວາຍຕົວແກ່ພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະພຣະເຈົ້າຈຶ່ງທຳການອັດສະຈັນໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍເພີ່ມຂຶ້ນ.

2. ເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ: (ກິຈການ 4:32-35)

ຄຣິສຕຽນຍຸກແຮກ ເຫັນພວກເຂົາເຈົ້າເຕີບໂຕຂຶ້ນພາຍໃນຈິດໃຈກ່ອນ. ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄຸນລັກສະນະທີ່ດີໃນການເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ ບໍ່ມີຄວາມຄິດແບ່ງແຍກ ພວກເຂົາເຈົ້າມອບໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງນຳພາ. “ພວກເຈົ້າເຈົ້າມີແນວຄິດຈິດໃຈໂປ່ງໃສຕໍ່ກັນ” ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະອວດອ້າງໃສ່ກັນ.

ຄຣິສຕະຈັກທຸກວັນນີ້ຢູ່ດ້ວຍການອວດອ້າງ. ອວດວ່າຕົນເອງມີການສຶກສາສູງ, ອວດວ່າຕົນເອງມີຊັບສິນເງິນຄຳຫລາຍ, ບາງຄົນກໍຍັງອວດວ່າຕົນເອງມີຍົດສູງ ຖ້າຫາກຄຣິສຕະຈັກໃດຫາກເນັ້ນໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ອີກບໍ່ດົນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກໍຈະຫລົ້ມຈົມ.

ການໃຫ້ໂດຍບໍ່ຫວັງສິ່ງຕອບແທນ ແມ່ນການໃຫ້ຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຄື ໃຫ້ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ການໃຫ້ພຽງຢ່າງດຽວ, ຍັງເບິ່ງແຍງຄວາມສຸກທຸກດ້ວຍ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກແລະຄວາມຮັ່ງມີແຕກຕ່າງກັນ. ທຸກໆຄົນທີ່ຢູ່ໃນໂບດເທົ່າທຽມກັນ, ເປັນອ້າຍເປັນນ້ອງກັນ ການແຈກຈ່າຍກໍເທົ່າທຽມສເມີກັນ.

ແຕ່ຫລາຍຄົນກໍຍັງເຂົ້າໃຈຜິດໄປວ່າ ວ່າພວກສັມຍເດີມຂາຍສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ແລ້ວເອົາມາໃຫ້ໂບດໝົດ. ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວແມ່ນພວກເຂົາເຈົ້າໄປຮຽນພຣະຄັມພິເຮືອນຕໍ່ເຮືອນ ທຸກຄົນຖືເປັນກັນເອງ ແລະກໍຖືເໝືອນດັ່ງເປັນເຮືອນຂອງຕົນເອງ. ດັ່ງພວກເຮົາເຫັນວ່າມາຣິແມ່ຂອງໂຢຮັນ ມາຣະໂກ ຍັງອາໄສຢູ່ເຮືອນຂອງຕົນເອງ ລາວບໍ່ໄດ້ຂາຍເຮືອນຂອງລາວເອງ. (ກິຈການ 12:12)

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນໄດ້ຂາຍບ້ານຂາຍເຮືອນ ແລ້ວເອົາມາມອບໃຫ້ໂບດທັງໝົດ. ເຮົາບໍ່ຄວນຈະຕີຮາຄາວ່າໂບດຈະຮິບໂຮມເອົາວັດຖຸສິ່ງຂອງຂອງທ່ານ ໂດຍທີ່ທ່ານບໍ່ພໍໃຈໃຫ້. ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຮົາຫາກສຶກສາຢ່າງຖີ່ຖວນແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຫັນຄວາມສັມກິຈຂອງສະມາຊິກທຸກຄົນຢ່າງພ້ອມໜ້າພ້ອມຕາ. ທຸກຢ່າງທີ່ເຄີຍເອີ້ນວ່າຂອງຂ້ອຍຂອງເຈົ້າ ບັດນີ້ມາປ່ຽນຄຳເວົ້າວ່າຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຫລາຍຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາສຶກສາຈະເຫັນວ່າ ພຣະຄັມພິເດີມກ່າວເຖິງການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສືບຢູ່ເລື້ອຍໆ ແຕ່ບໍ່ເຫັນໃນຄັມພິໃໝ່. ແມ່ນແລ້ວ. ເພາະໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ ພວກເຮົາກ່າວເຖິງການໃຫ້ທັງໝົດ ບໍ່ແມ່ນນຶ່ງສ່ວນສືບ, ໃຫ້ໝົດທັງເງິນຄ່າ, ໃຫ້ໝົດທັງເວລາ, ໃຫ້ໝົດທັງພອນສວັນ, ໃຫ້ໝົດທັງຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມເຂົ້າໃຈເຣື່ອງນີ້ດີ ເວລາເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຈິ່ງບໍ່ມີບັນຫາ. ຈິ່ງເຂົ້າໃຈວ່ານຶ່ງສ່ວນສືບເປັນພື້ນຖານ ບໍ່ແມ່ນເປັນສ່ວນປາຍ. ພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງມະນຸດແລະເຂົ້າໃຈຊີວິດດີ ເຂົາເຈົ້າຈິ່ງຢາກມີສ່ວນໃນຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຈັກຊົ່ວໂມງໃນການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ: ຫັດກາຍບໍລິຫານ, ເບິ່ງໂທຣະທັດ, ທໍາງານ, ນອນ, ກິນເຂົ້າ, ຂັບຣົດ, ໄປໂບດ, ໄປຮຽນພຣະຄັມພິ, ສິ່ງໃດທີ່ທ່ານໃຊ້ເວລາຫລາຍກວ່າໝູ່?
2. ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ ມີເປົ້າຂອງການນໍາພາບໍ່? ນະມັສການ? ສຶກສາພຣະຄັມພິ? ອະທິຖານ?
3. ທ່ານເຫັນການເປັນເຈົ້າຂອງວັດຖຸສິ່ງຂອງໃນຮູບໃດ? ໃນການເປັນຜູ້ບົວລະບັດຂອງພຣະເຈົ້າເດ?
4. ມີວິທີໃດທີ່ໂບດຂອງທ່ານ ປະກອບສ່ວນໃນການຊ່ວຍເຫລືອຄົນ?
5. ພາຍໃນໂບດຂອງທ່ານ ເຄີຍໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນບໍ່? ຜົນອອກມາເປັນຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5 ໃຫ້ກຳລັງໃຈສເມີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 4:32-37; 11:19-26; 15:36-40

ເບື້ອງຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 4:32-37; 9:26-27; 11:19-26; 13:2-3; 14:8-12; 15:1-40

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດນີ້: ບາຣະນາບາເປັນຄົນມີຈິດໃຈກວ້າງໃນຊີວິດຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຄຳໝູນໃຈຕໍ່ຄົນອື່ນແລະເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ດີຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານໄດ້ຕິດຕໍ່ຫລີ້ມກໂທທາໃຜເວລາທ່ານຕ້ອງການຄຳໝູນໃຈ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາວິທີທາງທີ່ບາຣະນາບາໃຊ້ເພື່ອເອົາມາເປັນສິ່ງວັດແທກຕົວຢ່າງໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄຸນນະວຸດທິທີ່ດີ.

ບົດນຳ

ໃຫ້ເອົາຕົວຢ່າງຂອງບາຣະນາບາມາໃຊ້ໃນຊີວິດເພື່ອຈະເປັນທີ່ໝູນໃຈດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແລະການປະພຶດເພື່ອຮັບຕ້ອນຄົນອື່ນເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ມີໂອກາດຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ.

1. ໃຫ້ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ: (ກິຈການ 4:36-37)

ໃນບົດຮຽນ 4 ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນການໃຫ້ຂອງຄຣິສຕະຈັກສັມຍທຳອິດພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງຂອງແລະຊັບສິນສິ່ງຂອງຕໍ່ຄົນອື່ນຜູ້ມີຄວາມລຳບາກໃນໝູ່ບ້ານ. ໃນກິຈການ 4:36, ລູກາໃຫ້ຕົວຢ່າງຂອງໂຢເຊບ ແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນບາຣະນາບາຊຶ່ງມີອີກຊື່ນຶ່ງວ່າເປັນ, “ລູກຂອງຜູ້ໝູນໃຈ.”

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ບາງຢ່າງໃນຂໍ້ນີ້ເຖິງຊີວິດຂອງບາຣະນາບາ. ນຶ່ງ, ລາວເປັນຕົວຢ່າງດີເຖິງການໃຫ້ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ. ລາວໄດ້ຂາຍຊັບສິນແລະນຳເອົາເງິນມາໃຫ້ພວກອັຄສາວິກເພື່ອຈະໄດ້ແຈກຢາຍໃຫ້ຄົນທຸກຍາກ. ບາຣະນາບາໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກສັມຍທຳອິດ-ເພື່ອສອນພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຄົນມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ.

ບາຣະນາບາມີຊື່ນ້ອຍເປັນພາສາອາຣາແມັກວ່າ ບານາບີ ຊຶ່ງແປວ່າລູກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຊຶ່ງບອກພວກເຮົາເຖິງທັມມະຊາດຂອງລາວ. ຊຶ່ງອາດເວົ້າເຖິງໜ້າທີ່ຂອງລາວໃນສັມຍນັ້ນ (ກິຈການ 11:23, 13:1). ຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ຍັງໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງບຸກຄະລິກລັກສະນະຂອງລາວ. ບາຣະນາບາເປັນຄົນມອງເຫັນພຣະພອນແລະຄວາມສາມາດຂອງຄົນອື່ນແລະມັກໝູນໃຈໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

2. ຮັບຕ້ອນດ້ວຍຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ: (ກິຈການ 11:19-26)

ເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກດີໃຈໃນເມື່ອໄປບ່ອນບໍ່ເຄີຍໄປ ແຕ່ວ່າເວລາຍ່າງເຂົ້າໄປແລ້ວພົບເຫັນຄົນທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກມາກ່ອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຄົນທີ່ເຮົາຮູ້ນັ້ນອາດຈະແນະນຳໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກກັບຄົນອື່ນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມສິນທະນາກັນ. ຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນພຣະຄຳພີຕອນນີ້: ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນຄົນຕ່າງຊາດຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮັບຕ້ອນພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນກຸ່ມຊາວຢິວໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ຫລັງສະເຕຟາໂນຜູ້ຊຶ່ງເປັນນຳຄົນນຶ່ງໃນຄຣິສຕະຈັກສັມຍທຳອິດ ຫລັງຈາກລາວໄດ້ຖືກຂ້າແລ້ວມີການຂົ່ມເຫງອັນໃຫຍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (7:57-8:1). ຜູ້ເຊື່ອໄດ້ຫລາຍຄົນໄດ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ແຕ່ໃນບ່ອນໃດພວກເຂົາໄປນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເປັນພະຍານໂດຍການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຄົນອື່ນໆ. ບາງຄົນໄດ້ມາເຖິງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງກ໌ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄົນຊາດຢິວ. ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ໄດ້ເຊື່ອນີ້ກາຍເປັນຜູ້ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ໂກເນລີໂອ. ຜູ້ຍ່າເກງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນຜູ້ຍອມຮັບເອົາພຣະເຈົ້າຂອງພວກຢິວ (10:1-2) ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບພິທີຕັດເພື່ອຈະກາຍເປັນຢິວຕາມທຳນຽມຫລືຮີດຄອງ.

ໃນເມື່ອເຮືອງນີ້ໄດ້ໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຄຣິສຕະຈັກກໍໄດ້ສົ່ງບາຣະນາມາມາເພື່ອພິສູດເຖິງຄວາມຈິງວ່າແມ່ນຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ເຫດຜົນທີ່ພວກອັດສາວິກໄດ້ສົ່ງບາຣະນາບາໄປນັ້ນອາດແມ່ນເພາະບາຣະນາບາມີຊີວິດຈິດໃຈເໝືອນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດທັງຫລາຍມາກ່ອນ ພວກເຫລົ່ານັ້ນມາຈາກເກາະກູບໂຣ. ອີກອັນນຶ່ງບາຣະນາບາຖືກເລືອກກຳເພາະນິສັຍໃຈຄໍຂອງລາວເປັນຄົນມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງຊຶ່ງປຶ້ມກິຈການໃສ່ຊື່ໃຫ້ວ່າ, “ເປັນຄົນດີ” (11:24). ລູກາບອກວ່າບາຣະນາບາເປັນຄົນທີ່ “ເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລະຄວາມເຊື່ອ.”

ໃຫ້ຄິດເຖິງຄົນໃດຄົນນຶ່ງຜູ້ເຄີຍຕໍ່ຕ້ານຂ່າວປະເສີດໃນໝູ່ບ້ານຂອງທ່ານ. ລອງວາດພາບເບິ່ງວ່າໃນເຊົ້າວັນອາທິດທ່ານຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຄຣິສຕະຈັກທ່ານເລີຍໄດ້ເຫັນຄົນນັ້ນນຶ່ງຢູ່ທາງຫລັງ. ທ່ານແປກໃຈບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງຄົນນັ້ນຈຶ່ງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ? ທ່ານອາດຄິດໃນໃຈວ່າເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ຄົນນັ້ນຄວນຊຳຮະຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ໃນເວລານັ້ນທ່ານຢາກໃຫ້ສິດຍາພິບານເທສນາເຖິງເຮືອງໄຟຕິກຈາກພ້າແລະໝໍ້ນະຣົກແມ່ນບໍ່?

ບາຣະນາບາບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຄິດຢ່າງນັ້ນ ເວລາລາວເບິ່ງຄົນອື່ນແລ້ວລາວເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ລາວມີຄວາມຍິນດີເມື່ອໄດ້ເຫັນຄົນຕ່າງຊາດມາເຊື່ອແລະສ້ອເສີນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາໃຫ້ມາເຊື່ອໃນພຣະອົງເໝືອນກັນ. ລາວໄດ້ໝູນໃຈພວກເຂົາໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ (11:23). ຖ້າມາກາງການຮັບໃຊ້ຂອງບາຣະນາບາມີຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າມາຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອີກບ່ອນບາຣະນາບາຕ້ອງການຄົນອື່ນຊ່ວຍຮັບໃຊ້ ລາວໄປຊອກຫາໂປໂລໃນເມືອງຕາໂຊ. ນີ້ໄດ້ບອກເຖິງລັກສະນະຈິດໃຈຂອງບາຣະນາບາເພາະລາວເຫັນພຣະພອນແລະຄວາມສາມາດຂອງຄົນອື່ນ. ບໍ່ເທິງມານີ້ຊີວິດຂອງໂປໂລຜູ້ເຄີຍເປັນຄົນຂົ່ມເຫງຄຣິສຕຽນ (8:1; 9:1-2). ຫລັງຈາກໂປໂລໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູເວລາເດີນທາງໄປເມືອງດາມາເຊເພື່ອຈະທຳລາຍຄຣິສຕຽນ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູ. ຫລັງຈາກນັ້ນແລ້ວ ບາຣະນາບາກຳໄປນຳເອົາໂປໂລມາຫາພວກອັດສາວິກແລະຍັງຢືນວ່າໂປໂລໄດ້ກັບໃຈໃໝ່ແທ້. (9:28-29). ມີຫລາຍຄົນບໍ່ເຊື່ອແລະປອງຂ້າໂປໂລ ດັ່ງນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງກັບໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນອີກນານສົມຄວນ. ເວລານີ້ບາຣະນາບາຕ້ອງການຢາກໃຫ້ໂປໂລຊ່ວຍເພາະໂປໂລເປັນຄຣູສອນຜູ້ຮູ້ຈັກ

ພຣະຄຳພີດີໃນຖານະເປັນຜູ້ນຳສາສນາ. ໂປໂລເວົ້າພາສາກຣີກແລະເປັນຄົນມີໂວທານໃນການໂຕ້ວາທີ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂປໂລໃຫ້ປະກາດຕໍ່ພວກຕ່າງຊາດ (9:15-16). ໃນເມື່ອບາຣະນາບາ ພົບກັບໂປໂລແລ້ວທັງສອງກໍໄປຍັງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ. ຕອນນັ້ນບາຣະນາບາອາດບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າການໝູນໃຈ ຂອງລາວຕໍ່ໂປໂລນັ້ນເປັນຜົນສະທ້ອນໃຫຍ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ໃນຊີວິດສຸດທາຍຂອງໂປໂລ ນັ້ນລາວເປັນຄົນໄດ້ບັນທຶກ 13 ປຶ້ມໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ ລາວໄດ້ເທສນາຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນ, ຕໍ່ຊາວເລບານອນ, ພວກເຕີກີ, ພວກຊີເຣັຍ, ພວກກຣີກ, ພວກອິຕາລີ, ສະເປນ ແລະຕໍ່ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ໃນທຸກວັນນີ້.

ບາຣະນາບາແລະໂປໂລກັບຄືນໄປສັ່ງສອນ ແລະເທສນາໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງອີກເພາະມີຄົນຕ່າງຊາດ ເຂົ້າມາເຊື່ອຢ່າງຫລາຍ. ໃນທີ່ສຸດຄົນໃນທີ່ນັ້ນໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຄຣິສຕະຈັກເພີ່ມຂຶ້ນ ບໍ່ຖືວ່າ ເປັນບ່ອນເຕົ້າໂຮມຂອງພວກຍົວພຽງເທົ່ານັ້ນ. ໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງຜູ້ເຊື່ອໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເປັນ “ຄຣິສຕຽນ” ເປັນເທື່ອທຳອິດຊຶ່ງແປວ່າ (ພຣະເຢຊູນ້ອຍ) 11:26).

3. ມີໃຈຢ່າງກວ້າງແລະໃຫ້ໂອກາດຄັ້ງທີສອງ: (ກິຈການ 15:36-40)

ການໃຫ້ໂອກາດຄັ້ງທີສອງເປັນສິ່ງທີ່ດີເພາະພວກເຮົາຕ້ອງການໂອກາດຢ່າງນັ້ນ. ບັນຫານີ້ອາຈານໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາໄດ້ປະເຊີນໃນປຶ້ມກິຈການ 15. ການເດີນທາງອອກປະກາດຄັ້ງທີໜຶ່ງອາຈານໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາໄດ້ເອົາໂຢຮັນ ຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງບາຣະນາບາໄປນຳ. ໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ)ໄດ້ໄປໄດ້ເຄິ່ງ ທາງເທົ່ານັ້ນກໍເລີຍພົບກັບຄືນໂປກຸງເຢຣູຊາເລັມ (13:13). ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ບອກເຖິງເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງ ໂຢຮັນຈຶ່ງກັບຄືນ, ແຕ່ເຫັນວ່າອາຈານໂປໂລຖືວ່າເປັນການແລ່ນໜີຈາກໜ້າທີ່ການ (15:38).

ການແລ່ນໜີຈາກໜ້າທີ່ການຂອງໂຢຮັນນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ. ຕໍ່ມາອາຈານໂປໂລຢາກກັບໄປຢາມຄຣິສຕະຈັກທີ່ຕົນເອງໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນຈາກການອອກໄປປະກາດຄັ້ງທີໜຶ່ງວ່າ ພວກເຂົາຢູ່ກິນຢ່າງໃດ. ບາຣະນາບາກໍເຫັນດີນຳແລະຕ້ອງການເອົາໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ໄປນຳ ແຕ່ອາຈານໂປໂລບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ແລ່ນໜີໄປຮ່ວມອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງມີການຖືກຖຽງກັນຢ່າງແຮງຈົນແຕກແຍກຈາກກັນ. (15:37-39).

ຄຳເວົ້າມີການຖືກຖຽງກັນນັ້ນເປັນຄຳເວົ້າສຸພາບເກີນໄປ. ຕາມພາສາກຣີກແລ້ວແມ່ນຖຽງຈົນໜ້າແດງ ແລະສັ່ນຫົວເໝືອນພວກເຮົາເຫັນເວລາຄົນຜິດກັນ. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າທັງສອງມີເຫດຜົນດີແລະຖືກຕ້ອງດ້ວຍ. ອາຈານໂປໂລຕ້ອງການຄົນທີ່ເພິ່ງພາອາສັຍແລະໄວ້ໃຈໄດ້ຮ່ວມເດີນທາງໃນການອອກໄປປະກາດ. ຕົວຢ່າງ: ອາຈານໂປໂລພົບກັບພວກຕໍ່ຕ້ານ (14:4-5) ແລະຕ້ອງການຜູ້ທີ່ເພິ່ນຊ່ອຍຊູໃນຍາມຈຳເປັນ.

ສ່ວນບາຣະນາບານັ້ນມອງເຫັນສິ່ງດີຈາກຄວາມຜິດທີ່ຜ່ານໄປ. ລາວໃຫ້ໂອກາດຄັ້ງທີສອງແກ່ໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ຄືເອົາລາວໄປນຳໃນການປະກາດເພື່ອໂຢຮັນຈະໄດ້ມີໂອກາດແກ້ຕົວເຖິງຄວາມສັດຊື່. ໃນເມື່ອ ອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາບໍ່ຕົກລົງກັນໃນເລື່ອງນີ້ບໍ່ໄດ້ ທັງສອງໄດ້ແຍກເດີນທາງໄປຄືນລະບ່ອນ. ອາຈານໂປໂລເອົາຊີລາໄປເປັນເພື່ອຮ່ວມງານເພື່ອໄປຢາມຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງຄາລາເຕັງ. ສ່ວນບາຣະນາບາ ເອົາໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ອອກເດີນທາງໄປຍັງເກາະກູບໂຣ. (15:38-40).

ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າເລື່ອງນີ້ບໍ່ສຸດແຕ່ເທົ່ານີ້. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າຊື່ບາຣະນາບາໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາເວົ້າເປັນຄັ້ງ ສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີ, ແຕ່ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຍິນຊື່ຂອງໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ອີກ. ການໝູນໃຈແລະໃຫ້ໂອກາດ

ຄັ້ງທີສອງແກ່ໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ນັ້ນເປັນສິ່ງດີຍິ່ງເພື່ອລາວຈະໄດ້ຜະລິດຜົນດີໃນອົງພຣະເຢຊູ. ຫຼັງຈາກນັ້ນປະມານ 12 ປີ ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຈາກຄຸກໃນກຸງໂຣມ. ໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ຜູ້ເຄີຍແລ່ນໜີໄປຄັ້ງໜຶ່ງໄດ້ຢູ່ຮ່ວມທີ່ນັ້ນຮ່ວມກັບອາຈານໂປໂລ ແລະຍັງສົ່ງຄວາມຄິດເຖິງໄປຫາຄຣິສຕະຈັກທີ່ອາຈານໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍໄປເຖິງນັ້ນ (ໂຄໂລຊາຍ 4:10; ຟິເລໂມນ 24). ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງອາຈານໂປໂລໄດ້ບອກໃຫ້ຕິໂມທຽວເອົາໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ມາພົບ, “ລາວເປັນປໂຍດຕໍ່ເຮົາໃນການຮັບໃຊ້” (ຕິໂມທຽວ 4:11). ອ້າງຕາມທຳນຽມແລ້ວເຊື່ອວ່າໂຢຮັນຄົນນີ້ເປັນຄົນຂຽນປຶ້ມມາຣະໂກ. ການໝູ່ໃຈນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ມີກຳລັງຢ່າງມະຫາສານ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ໃນທຸກວັນນີ້:

ບາຣະນາບາມອງເຫັນໂລກແຕກຕ່າງກັບຄົນອື່ນ. ບາງຄົນເຫັນຄົນຕ່າງຊາດມາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນເມືອງອັນຕິໂອເຊັງແລະຖືວ່າເປັນຄົນພາຍນອກ, ແຕ່ສ່ວນບາຣະນາບາແລ້ວເຫັນການທຳງານຂອງພຣະເຈົ້າຕາກຫາກ. ໃນເມື່ອເຫັນຄົນໜຸ່ມເຮັດຜິດຢ່າງມາກມາຍ, ບາຣະນາບາເຫັນຄວາມດີເກີນຄວາມຜິດພາດສ່ວນຄົນອື່ນອາດມອງເຫັນແຕ່ຄວາມຜິດຜ່ານມາ. ບາຣະນາບາໃຊ້ຄຳໝູນໃຈຕໍ່ຄົນຜິດເພື່ອພວກເຂົາຈະມີໂອກາດແກ້ຕົວກາຍເປັນຄົນເອົາໃຈໃສ່ໃນການຮັບໃຊ້ຢ່າງສັດຊື່ ແລະຈະເຣີນຂຶ້ນໃນຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດ. ອັນຕິໂອເຊັງເປັນສູນກາງສົ່ງຄົນອອກໄປປະກາດແລະຮັບໃຊ້. ໂຢຮັນ (ມາຣະໂກ) ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ກາຍເປັນນັກປະກາດຢ່າງສັດຊື່.

ໃນເມື່ອພວກເຮົາມີໂອກາດຈົ່ງເຮັດເໝືອນບາຣະນາບາຄືໝູນໃຈດ້ວຍຄຳເວົ້າແລະການກະທຳ. ພວກເຮົາຄວນຮຽນເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ. ເຮົາອາດຄິດວ່າມີບາງຄົນບໍ່ສົນໃຈເຖິງເລື່ອງພຣະເຈົ້າຄິດວ່າຊາດນີ້ເຂົາຈະບໍ່ມາຢຽບໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາ. ທ່ານເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າທຳງານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອມາກ່ອນບໍ່? ພວກເຮົາຄວນໝັ້ນໃຈວ່າວັນໜຶ່ງຄົນພວກນັ້ນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະເຮົາເອງຈະເປັນຄົນຕ້ອນຮັບພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກ. ມີໃຜບໍ່ໃນຖ້ຳມກາງທ່ານຕ້ອງການໂອກາດຄັ້ງທີສອງ? ການໝູນໃຈແລະໃຫ້ກຳລັງໃຈນັ້ນເປັນພັ້ງຢ່າງມະຫາສານ. ທ່ານຍິນດີຈະເປັນບາຣະນາບາຕໍ່ຄົນອື່ນໆບໍ່?

ຄຳຖາມ

1. ຄິດເຖິງຊີວິດຂອງທ່ານແມ່ນໃຜເປັນຄົນໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ທ່ານ? ການໝູນໃຈທີ່ຄົນອື່ນມອບໃຫ້ທ່ານນັ້ນເປັນຜົນດີຢ່າງໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?
2. ພວກເຮົາຄວນຮຽນເບິ່ງຂ້າມຄວາມຜິດຂອງຄົນຢ່າງໃດ?
3. ມີຄົນກຸ່ມໃດບໍ່ໄກ້ຄຽງທ່ານຕ້ອງການການໝູນໃຈ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ດີເພີ່ມຂຶ້ນ?
4. ເມື່ອໃດທ່ານຕ້ອງການໂອກາດຄັ້ງທີສອງ? ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນມີໂອກາດຄືທ່ານບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6 ຖວາຍຕົນເອງກ່ອນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 16:1-4; 2 ໂກຣິນໂທ 8:1-15; 9:6-15

ເບື້ອງຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ກິຈການ 24:17; ໂຣມ 15:25-29; 1 ໂກຣິນໂທ 16:1-4; 2 ໂກຣິນໂທ 8-9; ຄາລາເຕັງ 2:10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດນີ້: ການຮິບໂຮມເອົາຂອງຖວາຍຈະເປັນສິ່ງຂອງຫລືຊັບສິນໄປຊ່ວຍຜູ້ຮັບໃຊ້ ເພາະອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງກ່ອນ ແລະຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຖວາຍ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາແມ່ນຫຍັງເປັນເຫດໃຫ້ມີການຖວາຍຊັບສິນເພື່ອຊ່ວຍຜູ້ຈຳເປັນ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕັດສິນໃຈຕອບສນອງສິ່ງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

ບົດນຳ

ການຖວາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູຢ່າງສຸດຍອດນັ້ນຄວນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີທີ່ພວກເຮົາເອົາເປັນຕົວຢ່າງໃນການຖວາຍ. ທ່ານ George W. Truett ຜູ້ເປັນນັກເທສນາ, ສິດຍາພິບານ, ຜູ້ນຳດັງຄົນນຶ່ງໃນຄະນະບັບຕິສ ໃນລະດູຮ້ອນລາວມັກໃຊ້ເວລາເຮັດວຽກໂດຍເທສນາຕໍ່ພວກລ້ຽງສັດຜູ້ເປັນ “ຄາວບອຍ” ໃນພາກຕາເວັນຕົກຂອງຣັດເທກຊັສ. ລາວໄດ້ເຫັນຄົນພວກນີ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ໃນຄຳເທສນາຂອງທ່ານ Truett ລາວໄດ້ເວົ້າເຖິງການຖວາຍຊັບສິນ. ຄົນນຶ່ງມີເຈົ້າຂອງສັດລ້ຽງຄົນນຶ່ງເຂົ້າໄປຖາມລາວຫລັງຈາກເທສນາແລ້ວ. ພວກເຂົາທັງສອງຍ່າງສົນທະນາກັນໄປແລະເຫັນວ່າເຈົ້າຂອງສັດລ້ຽງຄົນນັ້ນມີຄວາມຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນ. ເຈົ້າຂອງລ້ຽງສັດຄົນນັ້ນໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ທ່ານ Truett ອ້ອນວອນເພື່ອລາວເພາະລາວຢາກຖວາຍຕົວຂອງຕົນເອງ. ລາວຮູ້ສຶກວ່າສັດທັງຫລາຍທີ່ລາວມີນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງລາວ ແຕ່ເປັນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ລາວຕ້ອງການຖວາຍສັດທັງໝົດໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະລາວຂໍເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູສັດເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານ Truett ມີຄວາມຍິນດີອ້ອນເພື່ອໃນເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ. ທັງສອງໄດ້ອ້ອນຮ່ວມກັນຖວາຍສັດສາວາສິ່ງ ແລະລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງທີ່ບໍ່ຟັງຄວາມຕໍ່ສູ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນຕອນແລງວັນນຶ່ງຂອງການນະມັສການລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຂອງສັດລ້ຽງໄດ້ໄປຮ່ວມພື້ນຟູ ລາວໄດ້ຍິນຄຳເທສນາຂອງ Truett ລາວບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ຈົນເຖິງເວລາເຊີນໃຫ້ມາເຊື່ອ ລາວແລ່ນອອກໄປຮັບເອົາພຣະເຈົ້າຢ່າງວ່ອງໄວ.

ໃນເມື່ອເຮົາຖວາຍຕົວເອງກ່ອນໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາມີນັ້ນກໍ່ບໍ່ຍາກທີ່ຈະມອບຖວາຍໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເໝືອນກັບເຈົ້າຂອງສັດລ້ຽງຄົນນັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັນໃດໃນໂລກນີ້ ພວກເຮົາເປັນພຽງຜູ້ຮັກສາເບິ່ງແຍງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາມີເປັນຂອງອົງພຣະເຈົ້າຕາກຫາກ. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງນັ້ນແລ້ວກໍ່ບໍ່ເປັນການຍາກທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນໃນເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຕ້ອງການເກີດຂຶ້ນບໍ່? ບົດຮຽນນີ້ອາຈານໂປໂລສອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການຖວາຍ.

1. ເກັບໂຮມຂອງຖວາຍເພື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້: (1 ໂກຣິນໂທ 16:1-4)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຕອບຄໍາຖາມທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນ 1 ໂກຣິນໂທ. ຄໍາຖາມອັນນຶ່ງກ່ຽວກັບຂອງຖວາຍທີ່ເກັບໂຮມເອົາໄວ້ເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ (1 ກອທ 16:1). ໃນກອງປະຊຸມຫລວງ “ກຸງເຢຣູຊາເລັມ” ພວກເຂົາຕົກລົງກັນວ່າຄົນຕ່າງຊາດທີ່ມາເຊື່ອນັ້ນບໍ່ຈໍາເປັນກາຍໄປຄົນຍິວ-ກ່ອນຕິດຕາມອົງພຣະຄຣິດ. (ກິຈການ 15:1-29). ກອງປະຊຸມຫລວງຄັ້ງນັ້ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາເປັນຜູ້ເທສນາຕໍ່ພວກຕ່າງຊາດ ແລະບອກໃຫ້ຈື່ຈໍາຄົນທຸກຍາກເປັນພິເສດ (ຄາລາເຕັງ 2:10). ໃນເມື່ອມີໂອກາດເທສນາໃຫ້ພວກຕ່າງຊາດຟັງ ອາຈານໂປໂລບອກໃຫ້ພວກເຂົາເກັບໂຮມຂອງຖວາຍເພື່ອເອົາໄປຊ່ອຍຄວາມຂັດສົນໃນຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ໃນບົດຮຽນທີ 4 ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າຄຣິສະຕຽນຕອນນັ້ນພວກເຂົາເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໂດຍໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງຂອງຕໍ່ຜູ້ຍາກຈົນ. ອາຈານໂປໂລເຫັນວ່າການຖວາຍຊ່ອຍເທລືອກັນນັ້ນປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນລະຫວ່າງຊາວຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດ. ພວກຕ່າງຊາດໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງຂອງໃຫ້ພວກຍິວເໝືອນກັບພວກຍິວໄດ້ແບ່ງປັນມໍຣະດົກອັນປະເສີດດ້ານຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກຕ່າງຊາດ. (ໂຣມ 15:26-28).

1 ໂກຣິນໂທ 16 ອາຈານໂປໂລໄດ້ສອນເຖິງວິທີເກັບຂອງຖວາຍ ຄືໃຫ້ເກັບຕົ້ນຂອງສັບປະດາ, ໃຫ້ທຸກຄົນແຍກຂອງຖວາຍຂອງຕົນໄວ້ເວລາອາຈານໂປໂລມາແລ້ວຈະເອົາໃຫ້ໂລດ ເພື່ອເອົາໄປບັນເທົາທຸກຄຣິສຕຽນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ອາຈານໂປໂລຍັງບອກໃຫ້ພວກເຂົາເລືອກເອົາຄົນນຶ່ງໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຂົາເປັນຄົນຖືຂອງຖວາຍນັ້ນໄປມອບໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ເຮັດຢ່າງນັ້ນເພື່ອເປັນການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະຂອງຖວາຍຈະໄປເຖິງດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເອງ. ໃນຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຈໍານວນຂອງການຖວາຍ; ໂປໂລພຽງກ່າວວ່າຈຶ່ງໃຫ້ຕາມຄວາມສາມາດ (1 ກອທ 16:2). ຈຶ່ງໃຫ້ເທົ່າທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນໃຫ້ ພວກເຂົາຕ້ອງແຍກພາກສ່ວນນຶ່ງໄວ້ຈາກຄັງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້. ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຮ້ອງຂໍຫລີບັງຄັບ ແລະຕ້ອງການໃຫ້ເອົາຕົວຢ່າງນີ້ໄປໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ.

2. ເຮັດໃຫ້ສໍາເຮັດກັບສິ່ງລົງມືໄປແລ້ວ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:1-15)

ຂ້າພະເຈົ້າແປກປລາດໃຈໃນເມື່ອໄດ້ເຫັນຄົນຍາກຈົນມີຈິດໃຈໃນການຖວາຍຢ່າງເສັງສະລະ. ໃນຍາມຄຣິສມາດໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງກັນເກັບໂຮມຂອງຖວາຍເພື່ອ Lottie Moon Christmas Offering. ທຸກຄົນເຫັນດີນໍາກັນວ່າຈະເອົາເງິນເປັນຫລຽນມາຖອກໃຫ້ໂຖແກ້ວໃຫຍ່ສົມຄວນໃຫ້ເຕັມ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຍິງຄົນນຶ່ງຜູ້ຢູ່ໃນຄອບຄົວຍາກຈົນລາວເອົາເງິນປະມານ \$ 5 ມາຖອກໃສ່ໂຖແກ້ວ. ລາວກ່າວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າລາວຫ້ອນໂຮມເງິນນັ້ນນານສົມຄວນເພື່ອຈະເອົາໄປຊື້ສິ່ງທີ່ຕົນເອງຢາກໄດ້ໃນຍາມຄຣິສມາດແຕ່ລາວປ່ຽນໃຈເລີຍເອົາເງິນນັ້ນມາປະກອບສ່ວນໃນການຖວາຍ. ການເຮັດຢ່າງນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນຄຣູສອນຫ້ອງໂຮງຮຽນວັນອາທິດຕິດເຖິງການຖວາຍຂອງຕົນເອງແລະຢາກເອົາຍິງຄົນນັ້ນເປັນຕົວຢ່າງ.

ຍິງຄົນນັ້ນມີຈິດໃຈເໝືອນກັບອາຈານໂປໂລທີ່ກ່າວເຖິງໃນ 2 ໂກຣິນໂທ 8. ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນເມືອງຮັ່ງມີ. ຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງມາກເກໂດເນັງນັ້ນຍາກຈົນກວ່າ ທີ່ແລກອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າຈະເອົາຂອງຖວາຍຈາກພວກເຂົາເພາະບໍ່ຍາກໃຫ້ເປັນພາຣະຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ຫາກໍມາເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດ. ໃນເມື່ອຄຣິສຕະຈັກເມືອງມາກເກໂດເນັງຮູ້ວ່າອາຈານໂປໂລນໍາຂອງຖວາຍໄປໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພວກເຂົາຂໍຮ້ອງ

ຢາກມີພາກສ່ວນໃນການຖວາຍເຖິງຈະທຸກຈົນກໍຍາກໃຫ້ໂດຍການຖວາຍ ເພາະພວກເຂົາຖືກການຖວາຍ ເປັນພຣະພອນໃນການໃຫ້.

ອາຈານໂປໂລທ້າທາຍຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທໃຫ້ເອົາຕົວຢ່າງຂອງຄຣິສຕະຈັກເມືອງມາກເກໂດ ເນັງຄຣິເຮັດສິ່ງທີ່ລົງມືແລ້ວໃຫ້ສໍາເຣັດ. ອາຈານໂປໂລຍັງສອນໃຫ້ພວກເຂົາເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະຄຣິດ ອີກ “ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຮັ່ງມີແຕ່ຍັງຍອມເປັນຄົນຍາກຈົນເພາະເຫັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ.” (2 ກອທ 8:9). ອົງ ພຣະເຢຊູຍອມຖິ້ມສະງ່າຣາສີແລະກາຍມາເປັນມະນຸດເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຖວາຍພຣະອົງເອງເພື່ອໃຫ້ພວກ ເຮົາໄດ້ຮັບສະງ່າຣາສີຮ່ວມກັບພຣະອົງ. ຖ້າອົງພຣະຄຣິດມີພຣະທັຍກວ້າງຂວາງຕໍ່ພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາ ຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄົນອື່ນ?

ເປົ້າໝາຍຂອງຖວາຍທີ່ອາຈານໂປໂລເນັ້ນໜັກນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນບັງຄັບໃຫ້ຄົນຖວາຍຈົນເປັນຄົນທຸກເພື່ອ ຊ່ອຍຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ເພື່ອຢາກສ້າງການເປັນນໍ້ານຶ່ງໃຈດຽວ ແລະສ້າງຄວາມສເມີພາບ (2 ກອທ. 8:13-15). ໃນເວລານີ້ຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທສົມບູນດີໃນດ້ານເສຖກິດສາມາດຊ່ອຍຄຣິສຕະ ຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ ແລະຊ່ອຍທຸກຄົນອື່ນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ.

ຖ້າມາກາງເສຖກິດຕົກຕໍ່າໃນບໍ່ນານມານີ້, ປະເທດອະເມຣິກາຍັງເປັນປະເທດຮັ່ງມີ. ທະນາຄານໂລກໄດ້ ສະເລ່ຍວ່າຄົນເຄິ່ງໂລກຫາເງິນໄດ້ວັນນຶ່ງປະມານ \$ 2.00 ມີພວກນັກວິທະຍາສາດໄດ້ສໍາຣວດເບິ່ງວ່າຄົນ ອະເມຣິກາໃຊ້ເງິນປະມານ \$21 ໂກດຊື້ນໍ້າເປັນຂວດດີ້ມ ແລະຄົນເປັນໂກດໃນໂລກບໍ່ມີນໍ້າສະອາດດີ້ມ. ອີກຢ່າງນຶ່ງຄົນອະເມຣິກາມີອາຫານກິນຈົນຖິ້ມໄປເຄິ່ງນຶ່ງ ແລະເຫັນວ່າປະມານ 70% ເດັກນ້ອຍໃນໂລກນີ້ ຕາຍພວກເຂົາຂາດອາຫານກິນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານສິ່ງຂອງໃຫ້ພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຄໍາຖາມມີຢູ່ ວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດອັນໃດກັບສິ່ງທີ່ເຮົາມີນັ້ນ?

3. ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຜູ້ຖວາຍດ້ວຍຄວາມຍິນດີ: (2 ໂກຣິນໂທ 9:6-15)

ຖ້າພວກເຮົາເບິ່ງງົບປະມານລາຍຈ່າຍມີສອງຢ່າງທີ່ເຮົາບໍ່ຢາກເຮັດ: ຖວາຍ ແລະມີລູກ. ໃນຄອບຄົວ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມຄິດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນເກີນຄວາມເຂົ້າ ໃຈ. ຫລັງຈາກລູກຜູ້ທີສາມໄດ້ເກີດມາ ຂ້າພະເຈົ້າຜົວເມັງມີບັນຫາດ້ານການເງິນຢາກຈະຖວາຍພິເສດແດ່ ແລະຍັງຕ້ອງການຊື້ແນວອື່ນແດ່. ແຕ່ຖ້າເມື່ອເຮົາສັດຊື້ຖວາຍດ້ວຍຄວາມຍິນດີແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະອວຍ ພຣະພອນໃຫ້. ວັນນຶ່ງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເງິນຈາກໂຮງພະຍາບານເພາະໄດ້ຈ່າຍຄ່າໂຮງໝໍເກີນ ໃນ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ມີເງິນພໍທີ່ຈະຖວາຍພິເສດໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ ແລະຍັງມີເງິນເຫລືອທີ່ ຈະຊື້ຂອງແນວອື່ນອີກ. ນັ້ນແຫລະເປັນວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສັດຊື້.

ພຣະພອນແນວນຶ່ງຈາກການຖວາຍນັ້ນແມ່ນພວກເຮົາສາມາດເຫັນສິພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າຈັດຫາສິ່ງ ຕ້ອງການໃຫ້. ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຖ້າພວກເຮົາຖວາຍເງິນຫ້າໂດລາຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕອບແທນພວກ ເຮົາສິບເທົ່າ. ຢ່າລືມວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ ແລະພຣະອົງຈະປະທານສິ່ງຕ້ອງ ການໃຫ້ຈາກຄັງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງ (9:8). ພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນແກ່ນຜັກທີ່ເຮົາຫວ່ານໃຫ້ມັນ ຂຍາຍຕົວເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເກັບກຸ່ງວ່າຢ່າງມາກມາຍ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍອວຍພຣະພອນແກ່ ພວກເຮົາ ພວກເຮົາກໍຄວນມີຈິດໃຈຢາກເຮັດຢ່າງນັ້ນຕໍ່ພຣະອົງແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ.

ພຣະພອນອີກອັນນຶ່ງໃນການຖວາຍແມ່ນມັນເປັນການນໍາສູ່ຮາສີມາສູ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຂອບພຣະຄຸນໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດໃນເມື່ອພວກເຮົາແບ່ງປັນສິ່ງຂອງຕໍ່ກັນແລະກັນ. ເຫດທີ່ເປັນຢ່າງນັ້ນກໍເພາະພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ປຸງຈິດໃຈອັນເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນຈິດໃຈກວ້າງຂວາງຢາກຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ.

ສຸດທ້າຍການຖວາຍສ້າງຄວາມເປັນນໍ້ານຶ່ງໃຈດຽວກັນພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມຈະອ້ອນວອນເພື່ອ ໃນການຖວາຍອັນເຫລືອລື້ນຂອງຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທ. (9:14). ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຫວັງຂອງອາຈານໂປໂລວ່າການຖວາຍນັ້ນຈະສ້າງຄວາມສາມັກຄີລະຫວ່າງຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດ ແລະແພ່ໄປເຖິງທົ່ວໂລກຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນຈາກປັ້ມກິຈການ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາຖວາຍເພື່ອຊ່ວຍຄົນອື່ນໃນຖານະພີ່ນ້ອງພວກເຮົາກໍກາຍເປັນຄອບຕົວໃຫຍ່ໃນອົງພຣະຄຣິດ. ພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະກຽດໃນເມື່ອພວກເຮົາຖວາຍ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ໃນທຸກວັນນີ້:

ເຫັນວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງໂລກເຮົານີ້ມີຫລວງຫລາຍ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນທຸກໆວັນ. ຄວາມທຸກນັ້ນອາດແມ່ນຄົນອ່ານໜັງສືບໍ່ໄດ້, ອານາຖາ, ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ອິດທິວ, ສົງຄາມ, ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຫັນດັ່ງນີ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢາກຊ່ອຍດ້ວຍການຖວາຍເພື່ອບັນເທົາຄວາມທຸກຍາກຫລືບໍ່? ບາງເທື່ອໃນເມື່ອເຫັນຄວາມຕ້ອງການຫລາຍຢ່າງນີ້ພວກເຮົາມັກຕັດບັນຫາອອກຄິດວ່າໂຕເອງຄົນດຽວເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້.

ຄໍາຖາມ

1. ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງໃນການຖວາຍຂອງຄຣິສຕະຈັກເມືອງມາກເກໂດເນັງເພື່ອໝູນໃຈຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທຊຶ່ງຮຸ່ງມີນັ້ນໃຫ້ມີຈິດໃຈຢາກຖວາຍ. ຕົວຢ່າງແນວໃດໄດ້ໝູນໃຈທ່ານໃນການຖວາຍ?
2. ການຂອບພຣະຄຸນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ນັ້ນໄດ້ເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ເຮົາເຖິງການຖວາຍຊັບສິນຢ່າງໃດ?
3. ແມ່ນຫຍັງເປັນພຣະພອນຈາກການຖວາຍ? ທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະພອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຈາກການຖວາຍຂອງທ່ານຢ່າງໃດ?
4. ເວລາໃດທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າປະທານສິ່ງຂອງໃຫ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອພາຣະກິດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ສໍາເຣັດລົງ?
5. ມີຄວາມຕ້ອງການອັນໃດຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານທີ່ທ່ານຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສໍາເຣັດ? ທ່ານຍິນດີທີ່ຈະຖວາຍເພື່ອໃຫ້ຄວາມຜົນນັ້ນເປັນຈິງຫລືບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ການໃຫ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍຂຶ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 20:187-35

ເບື້ອງຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ກິຈການ 20:1-35

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດນີ້: ຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້ຂອງອາຈານໂປໂລເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເຖິງຄວາມສຳຄັນໃຫ້ມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງເປັນພຣະພອນໃນການໃຫ້ຫລາຍກວ່າການຮັບ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊອກຫາວິທີທີ່ອາຈານໂປໂລເອົາມາປະກອບໃຊ້ເຖິງຄຳສອນເຮືອງການຖວາຍທີ່ວ່າການໃຫ້ໄດ້ພຣະພອນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະເຮັດແນວເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢາກມີຈິດໃຈຖວາຍດັ່ງຄຳສອນຂອງອາຈານໂປໂລ?

ບົດນຳ

ໃນການປະກາດທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ ອາຈານໂປໂລໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ແລະຍິນດີທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງເພື່ອຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຕາມຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຊຊູນັ້ນແລ້ວການໃຫ້ນັ້ນເປັນການຍິນດີແລະໄດ້ພຣະພອນຫລາຍກວ່າການຮັບ.

ຫວ່າງບຸ່ນນາມານີ້ ຄຣິສຕະຈັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນເຈົ້າພາບຈັດງານຈົບໂຮງຮຽນຂັ້ນວິທະຍາລັຍແລະນັກຮຽນໄດ້ເຊີນໃຫ້ຄຣູຄົນນຶ່ງຜູ້ເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກເປັນຜູ້ກ່າວປາຖະກະຖາ. ຄຣູຄົນນັ້ນຈຳຊື່ແລະປະວັດຂອງນັກຮຽນເກືອບທຸກຄົນໄດ້ດີເພາະລາວເປັນຄຣູສອນໃນໂຮງຮຽນນ້ອຍ. ຄຣູຄົນນັ້ນໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ນັກຮຽນເພື່ອພວກເຂົາຈະເອົາໂປໂລໃຊ້ໃນຊີວິດຂ້າໜ້າ. ຄຣູຄົນນັ້ນສາມາດທ້າທາຍຢ່າງແຂງແຮງເປັນສ່ວນຕົວເພາະລາວໄດ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີແລະມີຄວາມຮັກຕໍ່ນັກຮຽນ.

ໃນສອງສາມເດືອນສຸດທ້າຍຂອງນັກຮຽນຜູ້ຈະຈົບແລະໄປສຶກສາຕໍ່ທີ່ວິທະຍາລັຍ ຫລືມະຫາວິທະຍາລັຍເວລານັ້ນສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່, ຜູ້ເປັນຄຣູ, ແລະນັກຮຽນ ເພາະນັກຮຽນຮູ້ແລ້ວວ່າຫລັງຈາກຈົບໂຮງຮຽນໄປແລ້ວພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ມີໂອກາດຢູ່ກິນເໝືອນເຄີຍເຮັດມາ. ສຳລັບຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ແລ້ວຮູ້ວ່າລູກຂອງພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່. ສຳລັບຄຣູກໍຮູ້ວ່າພວກເຂົາໄດ້ໝົດໜ້າທີ່ສິດສອນແລະຕຽມສິ່ງລາຜູ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ເວລາສິດສອນເປັນເວລາຫລາຍປີດ້ວຍຄວາມຮັກແລະເປັນຫວ່າງ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວກັບພວກເຖົ້າແກ່ໃນເມືອງໂກຣິນໂທນັ້ນ ກໍເປັນເໝືອນກ່າວໃນເວລາຈົບໂຮງຮຽນໃນກິຈການ ບົດ 20. ຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລອຳລາພວກເຂົາທີ່ອາເຊັງໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະບໍ່ອາດກັບມາຫາພວກເຂົາອີກ. ການກ່າວຕອນນີ້ເໝືອນກັບຈິດໝາຍທີ່ອາຈານໂປໂລຂຽນດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກແລະຮູ້ແນ່ໃຈວ່າທັງສອງຝ່າຍອາດຈະບໍ່ໄດ້ພົບເຫັນກັນອີກ.

1. ເຮັດໃຫ້ສໍາເຮັດ: (ກິຈການ 20:17-24)

ໃນຕອນທ້າຍຂອງການອອກປະກາດຄັ້ງທີສາມຂອງອາຈານໂປໂລ, ເພິ່ນໄດ້ນໍາຂອງຖວາຍຈາກຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກຕ່າງຊາດໄປມອບໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ເບິ່ງ ບົດຮຽນ 6). ອາຈານໂປໂລພ້າວໄປຮອດກຸງເຢຣູຊາເລັມກ່ອນວັນເທສການເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ ແລະລາວບໍ່ຢາກໄປເມືອງເອເຟໂຊຢ້ານຊ້າທາງ. ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ນໍາຈາກເມືອງເອເຟໂຊໂປພົບທີ່ມີເລໂຕເພື່ອຈະໄດ້ສັ່ງລາກັນ (ກິຈການ 21:16).

ໃນພຣະຄໍມພິຕອນນີ້ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຮັກອັນເລິກຂອງອາຈານໂປໂລຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ຮັບໃຊ້ຖ້າມກາງພວກເຂົາດ້ວຍການຖ່ອມໃຈແລະດ້ວຍນໍ້າຕາ ເຖິງແມ່ນວ່າການຖ່ອມຕົວນັ້ນບໍ່ມີໃຜຢາກເຮັດໃນສມັຍນັ້ນ (20:19). ເຫັນວ່າອາຈານໂປໂລຢູ່ເມືອງເອເຟໂຊສາມປີນານກວ່າທຸກໆບ່ອນໃນການເດີນທາງອອກປະກາດຄັ້ງທີສາມນີ້. ເພິ່ນໄດ້ພົບກັບຜູ້ຕໍ່ຕ້ານການປະກາດແລະຮັບໃຊ້ຢ່າງໜັກ. ຕາມທໍານຽມແລ້ວອາຈານໂປໂປເທສນາຢູ່ຕາມໂຮງທໍາມະສາລາຈົນພວກຢົວຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໄດ້ຮ່ວມກັນຕໍ່ຕ້ານແລ້ວ ອາຈານໂປໂລກໍໜີໄປບ່ອນໃໝ່ (19:8-10). ຊ່າງຕີເຫລັກຜູ້ຂາຍຮູບປັ້ນໃນເມືອງອາຈານໂປໂລເທສນາມີຫລາຍຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອເລີຍເຮັດໃຫ້ການຂາຍຮູບປັ້ນນັ້ນຂາດທົນ ດັ່ງນັ້ນ, ຊ່າງຕີເຫລັກກໍຊັກຊວນຄົນໃນເມືອງຕໍ່ຕ້ານອາຈານໂປໂລ (19:23-29). ເຖິງແນວໃດກໍຕາມອາຈານໂປໂລບໍ່ຢຸດໃນການປະກາດເທສນາຕໍ່ພວກຢົວແລະພວກຕ່າງຊາດເຖິງຄວາມຈິງ “ເຖິງເຮືອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ” (20:21).

ບັດນີ້ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ນໍາອາຈານໂປໂລຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ລາວຮູ້ຈັກວ່າສິ່ງນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງໄປ ແລະພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ອາຈານໂປໂລຮູ້ຈັກວ່າການຂົ່ມເຫັງກໍາລັງລໍຄອຍຢູ່ (21:10-11). ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມອາຈານໂປໂລຮູ້ແນ່ວ່າເຫດຮ້າຍຈະໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຕົນແນ່ນອນ. ເຖິງອາຈານໂປໂລຮູ້ເຖິງຜົນຮ້າຍແຕ່ເພື່ອຕ້ອງເຮັດເພື່ອໃຫ້ສິ່ງທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້ແລ້ວນັ້ນສໍາເຮັດຊຶ່ງເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ, ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຂ່າວປະເສີດຊຶ່ງເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. (20:24). ເພິ່ນບໍ່ລືມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ກະທໍາເພື່ອຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ອາຈານໂປໂລຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງລືນເຫລືອຊຶ່ງຫລັງໂຫລເຂົ້າໄປໃນໃຈຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຖວາຍຕົວໃນການຮັບໃຊ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະຄຣິດ.

2. ການໃຫ້ນັ້ນເປັນພຣະພອນຫລາຍກວ່າການຮັບ: (ກິຈການ 20:25-35)

ອາຈານໂປໂລຮູ້ວ່ານີ້ອາດເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ຈະໄດ້ພົບກັບຜູ້ນໍາໃນເມືອງເອເຟໂຊ. ເວລາທ່ານໄດ້ສັ່ງລາແລະກ່າວວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີໂທດໃນຊະຕາກັມຂອງທຸກຄົນ” (ກຈກ 20:26). ອາຈານໂປໂລໄດ້ບອກພວກເຂົາເຖິງ “ຈຸດປະສົງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ” (20:27). ບາງຄັ້ງພວກເຮົາມັກເວົ້າເຮືອງຂ່າວປະເສີດທີ່ຫວານເທົ່ານັ້ນເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຜືດໃຈ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນພວກເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ບອກເຮືອງຂ່າວປະເສີດຢ່າງຄົບຖ້ວນຄືວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນທາງດຽວເທົ່ານັ້ນໄປຫາພຣະບິດາໄດ້ ແລະບໍ່ມີນາມຊື່ອື່ນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ (4:12). ເມື່ອຫວນຄົນຫລັງອາຈານໂປໂລດີໃຈທີ່ໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໃນເມືອງນີ້ຢ່າງສຸດຂີດແລະຄົບບໍຣິບູນ. ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັບເອົາພຣະຄຣິດຄວາມຜິດແລະເລືອດຂອງຄົນນັ້ນກໍຕົກໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາເອງ ພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຈິງເຮືອງຂ່າວປະເສີດນັ້ນແລ້ວ.

ອາຈານໂປໂລຍັງເຕືອນພວກຜູ້ນຳໃຫ້ລະວັງ. ພວກຜູ້ນຳນັ້ນແມ່ນ “ຜູ້ເບິ່ງແຍງ ຫລື ຄະນະເຖົ້າແກ່” ໃນ ຄຣິສຕະຈັກຜູ້ທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການສອນແລະເທສນາເໝືອນເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ. ອາຈານໂປໂລເວົ້າ ເຖິງຜູ້ນຳເປັນຜູ້ຮັກສາຝູງແກະຂອງພຣະເຈົ້າ (ຕີໂຕ 1:5-7). ອາຈານໂປໂລໄດ້ພົບກັບຄົນສອນປອມມາ ແລ້ວ ແລະໃນເມື່ອເພິ່ນບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປແລ້ວຈະມີ “ໝາໂນ” ມາຫລອກຫລວງໃຫ້ຝູງແກະຫລົງ ທາງ. ຄົນສອນປອມນັ້ນອາດເກີດຂຶ້ນຈາກພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ (ກຈ. 20:30). ເຫດສັນນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ລະວັງຈາກຄຳສອນປອມນັ້ນ.

ອາຈານໂປໂລຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ນຳໃນເມືອງເອເຟໂຊເອົາຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນໃນການສອນເຖິງຫລັກຄວາມ ເຊື່ອອັນຖືກຕ້ອງ ແລະບອກໃຫ້ເຂົາເອົາຊີວິດໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງເພິ່ນມາປະກອບໃຊ້. ໃນສມັຍນັ້ນມີຜູ້ ສອນແລະຜູ້ປົວພະຍາດທ່ອງທຽວໄປມາໄດ້ສອນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ. ອາຈານໂປໂລບອກວ່າເພິ່ນບໍ່ ເປັນເໝືອນຄົນພວກນັ້ນ. ເປັນເວລາສາມປີທີ່ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ຮ່ວມຮັບໃຊ້ໃນເມືອງເອເຟໂຊເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຊອກຫາ ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຈາກຄຣິສຕະຈັກເລີຍ. ເພິ່ນໄດ້ທຳມາຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍມືຂອງເພິ່ນເອງບໍ່ພຽງແຕ່ຊ່ອຍ ຕົວເອງເທົ່ານັ້ນແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຊ່ອຍຜູ້ຮ່ວມທຳງານອີກດ້ວຍ (20:33-34). ອາຈານໂປໂລໄດ້ຮັບການສຶກສາ ເປັນອາຈານ ຈາກສາສດາຈານໃຫຍ່ ຄາມາລີເອນ ຜູ້ມີຊື່ສຽງໃນຕອນນັ້ນ. ອາຈານໂປໂລມີອາຊີບເປັນນັກ ຫຍິບຜ້າເຕັ້ນ (18:1-3). ໃນເວລາເພິ່ນໄດ້ຢູ່ເມືອງໂກຣິນໂທ, ເພິ່ນໄດ້ຫຍິບຜ້າເຕັ້ນຮ່ວມກັບອາກີລາແລະ ປີຊະກີລາ.

ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າມັນເປັນການເໝາະສົມຜູ້ຮັບໃຊ້ຄວນໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງ (1 ກອທ 9:9-14). ແຕ່ເຫັນວ່າອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຍິດສິດທິຂອງຕົນ, ແຕ່ຢາກເພິ່ງຕົນເອງ. ເຫັນວ່າເພິ່ນມີເຫດຜົນ ຫຼາຍຢ່າງໃນການເພິ່ງຕົນເອງນັ້ນ. ນຶ່ງ, ເພິ່ນບໍ່ຢາກໃຫ້ການກະທຳຂອງເພິ່ນເປັນບັນຫາໃນການປະກາດ ຂ່າວປະເສີດເພາະມີບາງຄົນອາດຄິດວ່າເພິ່ນມີແຕ່ຕັນຫາ. ອີກອັນນຶ່ງເພິ່ນຕ້ອງການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ໃຫ້ຄົນຟັງລ້າໆ (1 ກອທ 9:18). ເພິ່ນຍັງສອນໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍເຮັດວຽກເພື່ອລ້ຽງຕົນເອງແທນທີ່ຈະ ເພິ່ງຄົນອື່ນຫາມາໃຫ້ (2 ເທຊະໂລນິເກ 3:7-10).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ທຳທາຍຕໍ່ສັງຄົມທີ່ໄປຄືເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອລ້ຽງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຮັດເພື່ອຄົນ ທັງຫລາຍຜູ້ບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົນເອງໄດ້. ອາຈານໂປໂລສອນໃຫ້ພວກເຂົາເອົາຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນເໝືອນກັບ ອາຈານໂປໂລເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ໂດກ່າວວ່າ, ການໃຫ້ນັ້ນໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍກວ່າ ການຮັບ (ກຈກ 20:35). ເປັນການແປກໃຈເພາະຄຳສອນອັນນີ້ບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ບົ່ມຂ່າວປະເສີດອື່ນໃດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ສຳຄັນເພາະມີຫລາຍຢ່າງອົງພຣະເຢຊູເຮັດແຕ່ບໍ່ໄດ້ຈົດໄວ້ໝົດ (ໂຍຮັນ 21:15). ມັນອາດ ແມ່ນການອ້າງເຖິງເລື່ອງທີ່ເລົ່າສູ່ກັນຟັງທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້. ຄວາມຄິດຢ່າງນີ້ອາດບໍ່ມີຢູ່ໃນຄຳສອນບູຮານ. ແຕ່ ຢ່າງໃດກໍຕາມ ອາຈານໂປໂລສັ່ງໃຫ້ພວກຜູ້ນຳເອົາຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນມາໃຊ້ໃນການໃຫ້ໂດຍທີ່ບໍ່ຫວັງອັນໃດ ຕອບແທນ. ພວກເຂົາຄວນຮັບໃຊ້ຜູ້ອ່ອນແອ, ແທນທີ່ຈະບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນຮັບໃຊ້. ພວກຜູ້ນຳໄດ້ຮັບ ຂ່າວປະເສີດລ້າໆ ເຊັ່ນກັນພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງໂດຍບໍ່ຄິດຄ່າແຕ່ປະການໃດ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ໃນທຸກວັນນີ້:

ທ່ານເຄີຍຄິດບໍ່ຫລັງຈາກທ່ານໄດ້ຈາກໄປແລ້ວຄຸນງາມຄວາມດີອັນໃດທ່ານຢາກປະໄວ້? ຂ້າພະເຈົ້າ

ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພໍ່ແມ່ຜູ້ຈາກໄປນັ້ນໄດ້ປະຄວາມເຊື່ອໄວ້ໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກ. ຫວັງວ່າລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ເອົາຕົວຢ່າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລັງຈາກຕາຍໄປ.

ອາຈານໂປໂລບອກໃຫ້ຜູ້ນຳໃນເມືອງໂກຣິນໂທ ເອົາຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນມາປະກອບໃຊ້ໃນການຮັບໃຊ້. ອາຈານໂປໂລຮັບໃຊ້ດ້ວຍໃຈທີ່ຖ່ອມລົງ, ສແວງຫາທາງອວຍພອນບໍ່ແມ່ນຊອກຫາຜົນກຳໄລ. ຖ້າມາກາງການຕໍ່ສູ້ ອາຈານໂປໂລບໍ່ລົດລະໃນການປະກາດຢ່າງກ້າຫານເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ຍິນຄວາມຈິງເຮື່ອງຂ່າວປະເສີດ. ຕອນສຸດທ້າຍອາຈານໂປໂລໄດ້ສັ່ງລາແລະຮູ້ດີວ່າການທີ່ເພິ່ນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້ານັ້ນອາດເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເສັງຊີວິດໄປໄດ້.

ການເຫັນແກ່ຕົວນັ້ນທຸກຄົນມີໃນຊີວິດ. ໃນການຕັດສິນໃຈວ່າຈະຮັບໃຊ້ ເປັນພະຍານ ຈະຖວາຍເວລາແລະສິ່ງຂອງ ຫລືຍືດພັນໃນຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາມັກມີສອງໃຈ, ຖ້າບໍ່ໄດ້ດີພວກເຮົາມັກເຊົາຕໍ່ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ມີນັ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງ-ຍອມໃຫ້ເພາະມັນເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງໂດຍບໍ່ຕ້ອງຍ້ານວ່າມັນຈະໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຫລືບໍ່. ໃຫ້ພວກເຮົາຈື່ຕລອດໄປວ່າ “ໃນການໃຫ້ນັ້ນໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍກວ່າການຮັບ” (ກຈກ 20:35).

ຄໍາຖາມ

1. ບາງຄັ້ງແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ຢາກແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ ວ່າພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນເປັນທາງໄປເຖິງຄວາມພົ້ນ?
2. ອັນໃດເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຂອງອາຈານໂປໂລເຖິງການມີຈິດໃຈກ້ວາງຂວາງຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງເອເຟໂຊ? ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈະເອົາຕົວຢ່າງທີ່ດີນັ້ນມາປະກອບໃຊ້ໄດ້ໃນຊີວິດ?
3. ອາຈານໂປໂລສອນຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງເອເຟໂຊເຖິງການໃຫ້ແລະບໍ່ຕ້ອງຫວັງອັນໃດຕອບແທນ. ເວລາພວກເຮົາເອົາອັນນຶ່ງອັນໃດໃຫ້ຄົນອື່ນພວກເຮົາມັກຫວັງສິ່ງຕອບແທນ, ສິ່ງທີ່ຕອບ ແທນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ໃນທຸກວັນນີ້ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ເຮົາຢາກໃຫ້ແລະບໍ່ຫວັງອັນໃດຕອບແທນ?
4. ການຮັບໃຊ້ຂອງອາຈານໂປໂລຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງເອເຟໂຊນັ້ນ ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງເພິ່ນມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງນັ້ນ. ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະບອກຄົນອື່ນວ່າເຮົາຢາກຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ດຳເນີນຊີວິດແບບໂລບມາກແລະຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 12: 13-21; 16: 19-31; ຢາໂກໂບ 5: 1-6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 12: 13-21; 16: 14-31; ຢາໂກໂບ 5: 1-6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການບໍ່ສົນໃຈໃນຄວາມຂັດສົນຂອງຄົນອື່ນໆໃນຂະນະທີ່ກຳລັງສະສົມຊັບສົມບັດເພື່ອຕົວເອງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າຂ້ອຍຈະໃຊ້ຈ່າຍຕາມໃຈບໍ່ໄດ້ໃນເມື່ອຂ້ອຍຫາມາໄດ້ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຫາວິທີຕອບຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ ບໍ່ສົນໃຈໃນຄວາມຂັດສົນຂອງຄົນອື່ນໆໃນຂະນະທີ່ກຳລັງສະສົມຊັບສົມບັດເພື່ອຕົວເອງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍ.

ຄຳນຳ

ຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາບໍ່ວ່າຈະໜ້ອຍຫລືຫລາຍ ວັນນຶ່ງຈະຕ້ອງໄດ້ປະຖິ້ມໄວ້ ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ຕອບຄຳຖາມວ່າພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊັບສົມບັດນັ້ນໆແນວໃດແດ່.

ໃນສັມຍສີ່ສິບປີກ່ອນຢູ່ທີ່ອະມຣິກາ ພວກເຮົາຈະເຫັນເລົ່າໃບຢາສູບຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນເຂດຊົນບົດ; ຊາວສວນຢາທັງຫລາຍຄິດບໍ່ເຖິງວ່າສະພາບຈະປ່ຽນແປງ ສະນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງພາກັນສ້າງເລົ່າໄວ້ເພື່ອການເກັບກ່ຽວໃບຢາຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນສວນຢາເລີຍ. ເລົ່າໃບຢາສູບຫລາຍບ່ອນຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ ແລະຍັງເປັນພຍານເຖິງຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ໄດ້ຫາຍສາບສູນໄປ. ເສດຖີໂງ່ຄົນນຶ່ງກໍເຄີຍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເໝືອນກັນ; ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເຮົາຈະເຮັດດັ່ງນີ້ ຄືຈະມ້າງເລົ່າທັງຫລາຍຂອງເຮົາເສັຽ ແລະຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ ໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ” (ລູກາ 12:18) ແລະໃນທີ່ສຸດລາວກໍໄດ້ປະທຸກຢ່າງໄວ້ໃຫ້ຄົນອື່ນ.

1. ຊອກຫາຕຸລາການ: (ລູກາ 12: 13-15)

ຊາຍຜູ້ນຶ່ງໃນຝູງຊົນໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນຕຸລາການ ຫລືຜູ້ແບ່ງສົມບັດຂອງລາວ. ພວກເຮົາອາດຈະສົມມຸດວ່າອ້າຍນ້ອງໄດ້ສ່ວນແບ່ງບໍ່ສເມີກັນ ເພາະຕາມປະເພນີແລ້ວອ້າຍກິກຈະໄດ້ມໍຣະດົກຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ; ຜູ້ເປັນນ້ອງກໍເລີຍຕ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊ່ວຍແກ້ໄຂ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງປະຕິເສດເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າຕາມປະເພນີແລ້ວ ເຮືອງຕຸລາການເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກອາຈານທັງຫລາຍໃນໂຮງທັມ.

ຄວາມຈິງແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນຄົງເຄີຍໄດ້ຍິນຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູເຣື່ອງຄວາມສເມີພາບ ແລະອາດຈະມີຄວາມຫວັງວ່າພຣະອົງຈະສາມາດຊ່ວຍແບ່ງປັນສົມບັດດ້ວຍຄວາມສເມີພາບ. ແຕ່ໃນຄາວນີ້ຊາຍໜຸ່ມຜິດຫວັງ ແລະພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄວາມໂລບຢູ່ໃນໃຈເຂົາ; ພຣະອົງຊົງເຕືອນເຂົາວ່າ: “ຈົ່ງລະວັງ ແລະຮັກສາໄວ້ຈາກການໂລບທຸກຢ່າງ ເພາະຊີວິດຂອງມະນຸດບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບເຂົ້າຂອງອັນບໍ່ຮູ້ບຸນທີ່ຕົນມີນັ້ນ” (ລູກາ 12:15).

2. ເຣື່ອງເພື່ອເນັ້ນຄໍາເຕືອນ: (ລູກາ 12: 16-21)

ຄໍາອຸປະມາເຣື່ອງເສດຖີສ້າງເລົ່າໃຫ້ພາບພົດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເບິ່ງພາບທີ່ພົດຜົນກໍາລັງລົ້ນເລົ້າຕົກລົງໃສ່ຂີ້ດິນ. ເສດຖີຈະເຮັດຢ່າງໃດນັກຄວາມອຸດົມສົມບູນນັ້ນ? ທັມມະຊາດມະນຸດບອກພວກເຮົາວ່າຈະຕ້ອງຫາວິທີຮັກສາພົດຜົນ ເພາະນັ້ນຄືຊັບສົມບັດແລະຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຄອບຄົວ. ສະນັ້ນຈິ່ງບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະກ້າປະນາມລາວໃນການສະສົມໄວ້ເພື່ອອະນາຄົດທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ. ລາວສາມາດທີ່ຈະສ້າງເລົ່າທີ່ໃຫຍ່ກວ່າເພື່ອພົດຜົນທີ່ເກັບກ່ວງໄດ້ ເພາະລາວເປັນຄົນເຮັດວຽກເກັ່ງ; ຫລັງຈາກນັ້ນລາວກໍຈະ “ຢູ່ສະບາຍ ກິນແລະດື່ມດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ” (ລູກາ 12: 19).

ຄວາມຜິດຂອງເສດຖີຜູ້ນີ້ຄືລາວຮັ່ງມີເຣື່ອງຊັບສົມບັດ ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຮັ່ງມີເຣື່ອງພຣະເຈົ້າ. ລາວຮັ່ງມີເຣື່ອງວັດຖຸ ແຕ່ລາວຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ເລົ່າໃຫຍ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງເມື່ອລາວຕາຍໄປ. ຄໍາອຸປະມານີ້ສາມາດເຕືອນບາງຄົນໃນສັມຍນີ້ ທີ່ກໍາລັງຂົນຂວາຍເຂົ້າຂອງເງິນທອງແລະຊື່ສຽງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເຣື່ອງຈິດວິນຍານຂອງຕົນເອງ. ດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງເຜື່ອແຜ່ເພື່ອພຣະເຢຊູຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນຄວາມພໍ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາມີສ່ວນໃນການຊ່ວຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ.

3. ດູແລຄົນຍາກຈົນ: (ລູກາ 16: 19-31)

ໃນການສົນທະນາກັບພວກຟາຣີຊາຍຜູ້ຮັກຊັບທັງຫລາຍ (16:14), ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນພວກເຂົາວ່າ “ຊຶ່ງທ່ານເປັນທີ່ນັບໜ້າຖືຕາໃນຖ້າມກາງມະນຸດ ກໍເປັນທີ່ກຽດຊັງຈໍາເພາະພຣະພັກພຣະເຈົ້າ” (16:15); ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງໃຫ້ຄະແນນຕາມຖົງເງິນວ່າຂອງໃຜໃຫຍ່ກວ່າເພື່ອນ ແຕ່ຕາມການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ເຜື່ອແຜ່.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເລົ່າເຣື່ອງຊາຍສອງຄົນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປ: ຄົນນຶ່ງແມ່ນເສດຖີຜູ້ບໍ່ໄດ້ອອກນາມແລະຄົນນຶ່ງແມ່ນຄົນຍາກຈົນຊື່ລາຊະໂຣ. ເສດຖີຄົນນີ້ “ທີ່ມເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ປິຕິຍິນດີດ້ວຍອາຫານການກິນ ຢ່າງປະນີດທຸກໆວັນ” (16:19). ທີ່ປະຕູບ້ານຂອງເສດຖີ ລາຊະໂຣນອນປ່ວຍລໍຖ້າກິນຂອງທີ່ຕົກຈາກໂຕຂອງເສດຖີ.

ຊີວິດຂອງຊາຍທັງສອງປຽບກັນບໍ່ໄດ້; ພວກຟາຣີຊາຍຖືວ່າຄວາມຮັ່ງມີບອກເຖິງພຣະພອນ ແລະຄວາມຍາກຈົນບອກເຖິງການຂາດພຣະກະຣຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກວ່າເສດຖີຕາຍແລ້ວໄດ້ໄປຢູ່ໃນແດນມໍຣະນາກໍເປັນເຣື່ອງທີ່ພວກຟາຣີຊາຍຮັບກັນບໍ່ໄດ້ ເພາະເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າລາຊະໂຣຄວນຈະໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະທັມ ໃນຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້ບອກສາເຫດຂອງການຕາຍຂອງຄົນທັງສອງ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ບອກວ່າຖ້າເສດຖີໄດ້ດູແລ

ລາຊະໂຣໃນຕອນມືຊີວິດເຂົາຄົງຈະບໍ່ໄດ້ໄປຢູ່ແດນມໍຣະນາ. ແຕ່ການທີ່ເສດຖີບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຫລືດູແລຄົນຍາກຈົນທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕົນ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເສດຖີບໍ່ໄດ້ຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສອນໄວ້.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກເຮົາຢ່າໄດ້ຕີຄວາມໝາຍເຣື່ອງນີ້ວ່າເສດຖີຈະຕ້ອງໄປນະຣົກ ແລະຄົນຍາກຈົນຈະໄດ້ໄປຢູ່ສວັນກັບພຣະເຈົ້າສເມີໄປ; ພຣະເຢຊູຊົງເລົ່າເຣື່ອງນີ້ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າການດູແລຄົນຍາກຈົນເປັນເຣື່ອງສໍາຄັນສໍາລັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຜື່ອແຜ່ຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອບອກເຖິງຄວາມສັມພັນອັນດີລະຫວ່າງພວກເຂົາແລະພຣະເຈົ້າ. ນອກນັ້ນເຣື່ອງນີ້ຍັງເຕືອນພວກຜູ້ທີ່ຮັກຊັບທັງຫລາຍວ່າຊັບສົມບັດສາມາດເປັນພັຍຕໍ່ຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ເຜື່ອແຜ່ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມພຣະເຢຊູຄຣິດ.

4. ເຕືອນເຣື່ອງການໃຊ້ຊັບສົມບັດ: (ຢາໂກໂບ 5: 1-6)

ມາເຖິງຕອນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນສອງເຣື່ອງແລ້ວທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສອນກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ໃຊ້ຊັບສົມບັດໃນທາງຜິດ. ພຣະທັມຢາໂກໂບໃນຕອນນີ້ມີສ່ວນຄ້າຍຄຽງກັບບົດຮຽນເຣື່ອງຊາຍຜູ້ສ້າງເລົ່າໃຫຍ່ເພື່ອຮັກສາຜົນທີ່ເກັບກ່ຽວໄດ້. ຄົນຮັ່ງມີມັກຈະຄິດວ່າຕົວເອງສາມາດເຂົ້າໃຈ ຫລືບັງຄັບສະພາບການຕ່າງໆໄດ້; ແຕ່ຫລາຍຄົນໄດ້ພົບວ່າເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກແມງກັດກິນແລ້ວ ແລະເງິນຄໍາຂອງພວກເຂົາກໍາລັງເກີດຂີ້ໝຽງ (5: 2-3). ຫລາຍກວ່ານັ້ນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍຄົນໄດ້ສື່ໂກງ ແລະທໍາລາຍຄົນອື່ນໆເພື່ອຈະໄດ້ຊັບສົມບັດສໍາລັບຕົວເອງ. ຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນຄົນຮັ່ງມີວ່າ “ຄ່າຈ້າງຂອງຄົນທີ່ໄດ້ກ່ຽວເຂົ້າໃນນາຂອງພວກເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ສື່ໂກງໄວ້ນັ້ນກໍຮ້ອງຟ້ອງຂຶ້ນ ແລະສຽງຮ້ອງທຸກຂອງຄົນທີ່ກ່ຽວເຂົ້ານັ້ນໄດ້ຊົງຊາບແລ້ວເຖິງພຣະກັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຈອມພົນ” (5: 4).

ການສື່ໂກງແມ່ນເປັນບາບ ແລະເປັນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູເຣື່ອງການເຜື່ອແຜ່. ຄວາມບາບບາງຢ່າງເຮັດໃຫ້ພິພາກສາໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ອີກບາງຢ່າງກໍເປັນເຣື່ອງເບິ່ງຍາກ. ຕົວຢ່າງ: ຄຣິສຕຽນຄວນຊື່ສິນຄ້າທີ່ເຮັດໂດຍຄົນງານທີ່ຖືກນາຍຈ້າງບັງຄັບ ຫລືໃຫ້ຄ່າແຮງງານຕໍ່າບໍ່? ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາຢູ່ໃນສັມຍເສຖກິດລໍາດັບໂລກ, ການຈະຮູ້ເບື້ອງຫລັງຂອງສິນຄ້າແຕ່ລະຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຊື້ໃນຕະຫລາດອາດຈະເປັນເຣື່ອງຍາກພິສິມຄວນ. ຄຣິສຕຽນທີ່ຊື່ສິນຄ້າຈາກໂຮງງານທີ່ສື່ໂກງຄ່າຈ້າງຂອງພະນັກງານຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການຍອມຮັບວ່າຕົວເອງເປັນຜູ້ຮັກຊັບເໝືອນດັ່ງພວກຟາຣີຊາຍກໍນັບວ່າເປັນເຣື່ອງຍາກ; ບາງທີການຢາກເຮັດວຽກເພີ່ມເພາະເຫັນຄົນອື່ນໆມີເຮືອນໃຫຍ່ ຫລືຮີດງາມອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າທ່ານເປັນຄົນຮັກຊັບ. ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ເຕືອນພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດແບບພູມເພື່ອຍ ແລະໃຫ້ມີສະຕິປັນຍາໃນການໃຊ້ຈ່າຍເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະຫາທຸກຢ່າງມາໄດ້ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງມີຈະຣິຍະທັມສູງ ແລະຮັບຮູ້ສເມີວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ເຫື່ອແຮງເພື່ອການຫາຊັບສິນຕ່າງໆ. ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຄົນເຜື່ອແຜ່ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ປະທານທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາມີ ແລະພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຊ້ຊັບສົມບັດຕາມຫລັກຂອງພຣະ

ອີງ. ຄວາມເຜີ້ອແຜ່ບອກເຖິງຄວາມສັມພັນອັນດີທີ່ເຮົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃນຊີວິດ.

ຄໍາຖາມສໍາລັບພິຈາຣະນາ

1. ມີເລົ່າທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຈັກຫລັງໃນຊີວິດທ່ານ? ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານໄດ້ຊື້ເພາະຄິດວ່າມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ທຸກຢ່າງງ່າຍຂຶ້ນ ແຕ່ສິ່ງນັ້ນໄດ້ກາຍໄປເປັນຂອງອັງບ້ານ? ທ່ານລໍຖ້າຫຍັງຢູ່ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະປ່ອຍສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫລືໃຫ້ຄົນອື່ນ?
2. ອີງຕາມປະສົບການສ່ວນຕົວ, ມີເງິນຫລາຍເຮັດໃຫ້ທ່ານຫຍຸ້ງຍາກໃຈຫລືສະບາຍໃຈ?
3. ທ່ານຄິດວ່າການສຶກສາເບິ່ງເບື້ອງຫລັງຂອງສິນຄ້າຕ່າງໆກ່ອນຈະຊື້ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ສັບສນນນາຍຈ້າງທີ່ສີ່ໂກງຄ່າຈ້າງຂອງພະນັກງານ ເປັນເລື່ອງໂພດໄປບໍ່?
4. ທ່ານຈະຈ່າຍແພງຫລາຍປານໃດສໍາລັບຄອມປິວເຕີ້ທີ່ເຮັດໂດຍໂຮງງານທີ່ສັດຊື່ ແລະຈ່າຍຄ່າແຮງທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ຄົນງານ?

ດຣ. ສິດມິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ຮັກສິ່ງຂອງຫລາຍກວ່າພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມາຣະໂກ 10: 17-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ມາຣະໂກ 10: 17-31

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຖືວ່າຊັບສົມບັດດີກວ່າການຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈະນຳໄປສູ່ຜົນຮ້າຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຊັບສົມບັດແລະຊີວິດຂອງທ່ານ--ທ່ານຈະເລືອກອັນໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດເບິ່ງການປະພຶດໃນຊີວິດຂອງຂ້ອງວ່າແມ່ນຫຍັງສຳຄັນທີ່ສຸດ: ພຣະເຢຊູ ຫລືຊັບສົມບັດ.

ຄຳນຳ

ການເຜື່ອແຜ່ໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູໝາຍເຖິງການຍອມປະຊັບສິ່ງຂອງໄວ້ເບື້ອງຫລັງເພື່ອຈະໄດ້ຊີວິດທີ່ສົມບູນຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ, “ທີ່ຄົນຮຸ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກຳຍາກແທ້ໝໍ້” ໃນມາຣະໂກ 10:23 ເຮັດໃຫ້ຂ້ອງສະບາຍໃຈຫລາຍເພາະຂ້ອງມາຈາກຄອບຄົວທີ່ຍາກຈົນ. ແລະຮູ້ວ່າຊັບສົມບັດຈະບໍ່ເປັນອຸປະສັກສຳລັບຕົວເອງເພາະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ເມື່ອເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວກໍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູ, ຊັບສົມບັດສາມາດເປັນອຸປະສັກໃນການຕິດຕາມພຣະເຢຊູສຳລັບທຸກຄົນບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຮຸ່ງມີຫລືຍາກຈົນ.

ໃນຕອນນີ້ຂ້ອງກໍມີທຸກຢ່າງທີ່ຕ້ອງການ; ເວລາຍ້າຍບ້ານຄາວສຸດທ້າຍຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ເຊົ່າຣີດຢູຣອລສອງຄັນເພື່ອຂົນຂອງ. ຫລາຍປີຜ່ານມາຂ້ອຍສັງເກດເຫັນວ່າສິ່ງຂອງຫລາຍຢ່າງຢູ່ບ່ອນເກັບຂອງ; ບາງຄັ້ງຂ້ອຍເຄີຍຄິດກັບຕົວເອງວ່າ ຖ້າສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນສູນເສັງໄປຄົງຈະເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂ້ອຍສະບາຍຂຶ້ນ. ແຕ່ບໍ່ດົນເທົ່າໃດຂ້ອຍກໍໄດ້ພົບວ່າຂ້ອຍຍັງຊື່ສິ່ງຂອງໃໝ່ເພີ່ມຂຶ້ນຕື່ມອີກ.

ພວກເຮົາພາກັນເຂົ້າໃຈຜິດວ່າຊັບສິ່ງຂອງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສະບາຍໃຈ; ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕ້ອງຄິດຫລາຍຂຶ້ນເຮືອງການຮັກຊັບສົມບັດ.

1. ການຮັກຊັບສົມບັດ: (ມາຣະໂກ 10: 17-22)

ເສດຖີຜູ້ຮຸ່ງເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຢຊູເພື່ອຂໍຄຳຕອບສຳລັບບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກໃນຊີວິດ. ລາວໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຂ້າ

ນ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດມາເປັນມໍຣະດົກ.” ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ເອີ້ນພຣະເຢຊູວ່າ “ພຣະອາຈານຜູ້ປະເສີດ;” ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບລາວວ່າ, “ ບໍ່ມີໃຜປະເສີດ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.” ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເສດຖີຮູ້ດີຄື ຈົ່ງຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດ; ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍບອກວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂໍເຫລົ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍມາ.”

ຈາກຄໍາຕອບຂອງເສດຖີພວກເຮົາພໍເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ແມ່ນແຕ່ບຸກຄົນທີ່ຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດກໍຍັງສົງສັຍຊີວິດຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງຕົວເອງ. ເສດຖີໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດອີກ?” ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນກໍເຄີຍມີຄວາມສົງສັຍໃນທຳນອງນີ້. ຄໍາຕອບສໍາລັບຜູ້ເຊື່ອກໍຄືພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າພຽງພໍແລ້ວສໍາລັບພວກເຮົາ; ເຮົາບໍ່ຕ້ອງເພີ່ມຫຍັງ ພຽງແຕ່ເຊື່ອແລະຟັງຄວາມກໍພໍ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຈິດໃຈຂອງເສດຖີວ່າລາວຮັກຫຍັງທີ່ສຸດໃນຊີວິດ; “ພຣະເຢຊູເພິ່ງເບິ່ງຜູ້ນັ້ນກໍຊົງຮັກທ່ານແລ້ວ ຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງໜຶ່ງ ຄືຈົ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ແຈກທ່ານແກ່ຄົນອະນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສິມບັດໃນສວັນ ແລະຈົ່ງຕາມເຮົາມາເສັ້ງ” (10:21). ຄໍາສິນທະນາຣະຫວ່າງເສດຖີແລະພຣະເຢຊູບອກເຖິງຈຸດອ່ອນຂອງມະນຸດເຮືອງຊັບສິມບັດ ແລະການບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນ; ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າບໍ່ມີທາງອື່ນທີ່ຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ນອກຈາກສິ່ງອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະຄໍາບອກເຖິງການຕອບຮັບຂອງເສດຖີວ່າ “ເມື່ອໄດ້ຍິນຄໍານັ້ນໜ້າຂອງທ່ານກໍເສົາລົງ ຄົນນັ້ນກໍອອກໄປເປັນທຸກໜັກໃຈ ເພາະຕົນມີຊັບສິ່ງຂອງຈໍານວນຫລາຍ” (10:22)

3. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ ຫລືຊັບສິ່ງຂອງ: (ມາຣະໂກ 10:23-27)

ການເລືອກລະຫວ່າງຊີວິດນິຣັນ ແລະຊັບສິມບັດເປັນເຫດໃຫ້ຫລາຍຄົນຕ້ອງຕັດສິນໃຈຍາກ. ຖ້າເສດຖີບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະສລະຊັບສິມບັດ, ລາວສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດມາເປັນມໍຣະດົກບໍ່? ຄໍາຖາມນີ້ຖືກກັບທຸກຄົນໃນສມັຍນີ້ບໍ່? ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຊົງສອນຕໍ່ໄປ.

ພຣະທັມຕອນຕໍ່ໄປບອກວ່າ, “ພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດທົ່ວຮອບ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວິກວ່າ, “ທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໝໍ້.” ຄໍາຖາມ: ຄົນຮັ່ງມີເຂົ້າຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າຍາກແທ້ບໍ່? ພຣະເຢຊູຊົງບອກວ່າ, “ຕົວໂອດໂອຈະລອດຮູ້ເຂັມກໍ່ງ່າຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.” ບາງຄົນຕີຄວາມໝາຍພຣະຄໍາຕອນນີ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຖິງປະຕູນ້ອງທີ່ກໍາແພງອ້ອມກຸງເຢຣູຊາເລັມ; ແຕ່ຄົງຈະບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນເພາະໃນສມັຍຂອງພຣະເຢຊູສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ມີອີກແລ້ວ. ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເປັນຄໍາອຸປະມາເໝືອນທີ່ພຣະອົງຊົງເວົ້າໃນມັດທາຍ 23:24 ເມື່ອພຣະອົງເວົ້າກັບພວກຟາຣີຊາຍວ່າ “ໂອພວກນາຍທາງຕາບອດເຮີຍ, ເຈົ້າຕອງແມງມື່ອອອກເສັ້ງ ແຕ່ກິນໂອດໂອທັງໂຕ.”

ທ່ານອາດຈະເຂົ້າໃຈພຣະຄໍານີ້ໄດ້ຫລາຍໆຢ່າງ ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນກໍຄືມັນເປັນການຍາກທີ່ຢາກມີຊັບສິມບັດຢ່າງມາກມາຍແລະເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ. ຊັບສິມບັດສາມາດເປັນອຸປະສັກໃນການເປັນສາວິກແລະດໍາເນີນ

ຊີວິດຕາມຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງອາໄສພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າແລະດຳເນີນຊີວິດໃນຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ; ມະນຸດຕ້ອງການສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ອຸປະສັກຂອງການຕິດຕາມພຣະຄຣິດຈະມີຢູ່ສະເໝີ, ຖ້າບໍ່ແມ່ນຊັບສິມບັດ ກໍຈະແມ່ນສິ່ງອື່ນໆ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຊື່ອແລະວາງໃຈວ່າ ເຣື່ອງຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະຊົງເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້, ແລະບໍ່ແມ່ນເຮົາ.

3. ສລະດຽວນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ໃນມື້ໜ້າ: (ມາຣະໂກ 10:28-31)

ພຣະຄຳພາກຕໍ່ໄປບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກສາວິກ ເມື່ອໄດ້ຍິນເຣື່ອງຄວາມຮັ່ງມີແລະໂອດໂອ; “ພວກສາວິກແຮງປລາດໃຈຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນໃຜຈະລອດພົ້ນໄດ້.” ເປໂຕກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສລະຫມິດທຸກສິ່ງແລ້ວ ແລະໄດ້ຕາມທ່ານມາ” (10:28). ເປໂຕອາດຈະຄິດວ່າ ການສລະທຸກຢ່າງໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ; ຄວາມຈິງແລ້ວຊີວິດນີ້ຮັບຢູ່ທີ່ການຮັກສິມບັດ ຫລືການສລະທຸກຢ່າງ; ຊີວິດນີ້ຮັບແມ່ນເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອແລະພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.

ໃນຕອນນີ້ພຣະເຢຊູຊົງໝຸນໃຈສາວິກທັງຫລາຍວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ສລະເຮືອນ ຫລືອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຫລືພໍ່ແມ່ ຫລືລູກ ຫລືໂຮ່ນາ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາແລະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດໃນໂລກນີ້ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຕອບແທນຮ້ອຍທີ່ ຄືເຮືອນ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ພໍ່ແມ່ ລູກແລະໂຮ່ນາ” (10:29-30).

ພຣະອົງຊົງເພີ່ມວ່າ, “ທັງຈະຖືກການຂົ່ມເຫັງດ້ວຍ.” ການເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດມີທັງການສລະສິມບັດແລະການຈະຖືກຂົ່ມເຫັງ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ຊຶ່ງອາດຈະບໍ່ແມ່ນຊັບສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການຕໍ່ສູ້ຄວາມກົດດັນຈາກສັງຄົມເປັນເຣື່ອງຍາກຫລາຍສຳລັບຄຣິສຕຽນ. ພວກເຮົາມັກໄດ້ຍິນຄຳໂຄສະນາເລື່ອງໆວ່າ “ອັນນີ້ຄັກຫລາຍ ອັນນັ້ນກໍຄັກຫລາຍ” ຫລື “ເຈົ້າສົມຄວນມີສິ່ງນີ້.” ນອກນັ້ນພວກເຮົາຍັງຖືກສອນວ່າ ຖ້າຢາກໃຫ້ເສຖກິດຂອງຊາດດີຂຶ້ນ ທຸກຄົນຈະຕ້ອງມີການຊື້ຂາຍເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນຄຣິສຕຽນພາກັນພຍາຍາມດຳເນີນຊີວິດແບບໆ່າຍໆ ຫລືກວັດການຊື້ສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູງ່າຍຂຶ້ນ.

ຊັບສິ່ງຂອງເປັນອັນຕະລາຍສຳລັບຊີວິດຄຣິສຕຽນເພາະຮາຄາ: ນຶ່ງ, ຄ່າທີ່ຈະຕ້ອງຊື້; ສອງ, ຮາຄາຊ້ອນໃນ. ຊື້ເຮືອນໃຫຍ່ຕ້ອງໃຊ້ເວລາດົນໃນການປົວລະບັດ; ຊື້ຮົດແພງຫາບອນຈອດຍາກເພາະຢ້ານຄົນຂີດ ຫລືຕຳໃຫ້ເສັງຫາຍ. ຂອງຫລິ້ນໃນຊີວິດບາງຄັ້ງມີຮາຄາແພງກວ່າຮາຄາທີ່ຊື້ໃນຕະຫລາດ. ບາງຄັ້ງຮາຄາເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານປັ່ນປ່ວນ, ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຢຊູຈິດຈາງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຂວນຄິດ:

1. ມີຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດ ທີ່ແຍກທ່ານອອກຈາກພຣະເຈົ້າ?

2. ໃນມາຣະໂກ 10:21, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງ “ເພງເບິ່ງຜູ້ນັ້ນກໍຊົງຮັກທ່ານ.” ມີຫຍັງທີ່ພິເສດໃນຄວາມເວົ້ານີ້? ພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ ເມື່ອໄດ້ພົບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູ?
3. ຊັບສົມບັດເປັນອຸປະສັກສໍາລັບການເປັນສາວິກ. ທ່ານມີອຸປະສັກແນວໃດແດ່ໃນການເປັນສາວິກ?
4. ເວລາອ່ານພຣະທັມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້ແລ້ວ ຫລາຍຄົນມັກມີຄວາມຄິດວ່າຄວາມເຜື້ອແຜ່ໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ສິ່ງກົດຂວາງຂອງການເຂົ້າແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າຫາຍອອກໄປ. ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີອິສະລະໄດ້ຢ່າງໃດ? ຊັບສົມບັດປະເພດໃດເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ມີເວລາສໍາລັບພຣະເຈົ້າ? ທ່ານຈະແກ້ໄຂກັບສິ່ງນັ້ນຢ່າງໃດ?
5. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງການຖືກການຂົ່ມເຫັງວ່າເປັນຜົນຂອງບຸກຄົນທີ່ສະຖິວິດເພາະຂ້າງປະເສີດ. ການຖືກຂົ່ມເຫັງເປັນຜົນໄດ້ວິທີໃດ?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ຂາດການເຜືອແຜ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 25: 31-46

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ມັດທາຍ 25: 31-46

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຂາດຄວາມເຜືອແຜ່ກັບຄົນຕ່ຳຕ້ອຍແລະຍາກຈົນ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ດູແລອົງພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຖ່ອມຕົວລົງເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນຕ່ຳຕ້ອຍແລະຍາກຈົນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຂ້ອງມີຄວາມເຜືອແຜ່ກັບທຸກຄົນວິທີໃດແດ່, ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ຂ້ອງເຫັນວ່າເປັນຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍແລະຍາກຈົນ.

ຄຳນຳ

ຄວາມເຜືອແຜ່ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດຈະມີຜົນໃນວັນພິພາກສາທີ່ຈະມາເຖິງ, ເພາະການສະແດງຄວາມຮັກ ແລະຄວາມເມດຕາຖືວ່າເປັນສິ່ງສຳຄັນ.

ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງແບ້ແລະແກະເຖິງວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ແມ່ນຄົນລ້ຽງສັດ. ມັດທາຍ 25 ສອນວ່າ ວັນນີ້ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດມາແລະພຣະອົງຈະແຍກຄົນທັງຫລາຍອອກຈາກກັນເໝືອນຜູ້ລ້ຽງແກະແຍກແບ້ ອອກຈາກແກະຂອງຕົນ. ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄືພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ສະພາບແທ້ຈິງຂອງຄົນທັງຫລາຍ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ. ພຣະເຢຊູຈະຊົງຊອກຫາສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ມື້ນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາສັງເກດເບິ່ງວ່າແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງສຳຄັນໃນພຣະເນດພຣະອົງ ແລະເບິ່ງຄວາມໝາຍຂອງການເຜືອແຜ່ໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູ.

1. ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະບັນລັງ: (ມັດທາຍ 25:31-34)

ພຣະຄຳຕອນນີ້ເປີດສາກດ້ວຍການສະເດັດມາເຖິງຂອງບຸດມະນຸດຜູ້ຊົງເຕັມດ້ວຍພຣະຣັສມີ ພ້ອມຝູງເທວະດາ ແລະຊົງປະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ່ງ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນເວລາພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດກັບມາ; ພຣະອົງຈະປະທັບເທິງບັນລັງອັນຮຸ່ງເຮືອງອ້ອມຮອບດ້ວຍຝູງເທວະດາ.

ພຣະຄຳຕໍ່ໄປໃຫ້ຄວາມສະບາຍໃຈກັບຜູ້ຟັງ, “ບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆ ຈະຖືກຊົງໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົາອອກຈາກກັນ” (25:32). ຫລາຍຄົນໃນສັມຍນັ້ນເຂົ້າໃຈຜິດວ່າພຣະເຢຊູຈະຊົງແຍກຄົນຕ່າງຊາດອອກຈາກຊົນຊາດຍິວ; ແຕ່ຄວາມຈິງແທ້ການແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ແມ່ນເຮືອງເຜົ່າພັນ ແຕ່ແມ່ນເຮືອງການກະທຳຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູຈະແຍກຄົນທັງຫລາຍອອກຈາກກັນໂດຍອີງໃສ່

ສິ່ງທີ່ບຸກຄົນໄດ້ເຮັດໃນຊີວິດ ໂດຍສະເພາະກັບຄົນ ຕໍ່າຕ້ອຍແລະຍາກຈົນ.

ແບ້ແລະແກະຕ່າງກໍຈະປລາດໃຈເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຖານະໃໝ່ທີ່ພຣະເຢຊູຈະ ຊົງມອບໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ.

2. ແກະແລະການທໍາດີຂອງພວກເຂົາ: (ມັດທາຍ 25:35-40)

ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງເລືອກຜູ້ແກະກໍເປັນເລື່ອງທີ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍ ເພາະຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຢູ່ໃນຝູງແກະຈະຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ສະແດງຄວາມເມດຕາກັບຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍແລະຍາກຈົນ. ແຕ່ລະວັງຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນເຮັດການດີເພື່ອຈະຮັບຄວາມພົ້ນ; ພຣະເຢຊູຊົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ສາວິກຂອງພຣະອົງບັນທຶກການດີຂອງຕົນໄວ້ ເພື່ອທຸກຄົນຈະບໍ່ໄດ້ແຂ່ງຂັນ ຫລືປຽບທຽບກັນລະຫວ່າງການດີຂອງພວກຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປາຖນາໃຫ້ສາວິກທຸກຄົນເຮັດການດີສເມີໄປ ເພາະພວກເຮົາເປັນບຸກຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນທູດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້. ການຊົງແຍກຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ຢູ່ໃນຝູງແບ້ແລະແກະແມ່ນເຈຕະນາທຸນໃຈຜູ້ເຊື່ອຫລາຍກວ່າການເຕືອນເລື່ອງພິພາກສາທີ່ຈະມາເຖິງ. ການເປັນຄົນຂອງຣາຊອານາຈັກສວັນແມ່ນເລື່ອງຄວາມສັມພັນກັບຄົນທັງຫລາຍໃນໂລກ ແລະບໍ່ແມ່ນເລື່ອງການຖືກົດບັນຍັດຫລືພິທີກຳທາງສາສນາ. ໄປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໃນທໍານອງນີ້ເຖິງຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍທີ່ໂກຣິນໂທວ່າ:

“ສິ່ງທັງປວງນີ້ເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງໄຜດ ໃຫ້ເຮົາຄົນດີກັບພຣະອົງທາງພຣະຄຣິດ ແລະຊົງປະທານໃຫ້ເຮົາມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດໃນການຄົນດີນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິດ ໄດ້ຊົງກະທໍາໃຫ້ມະນຸດຄົນດີກັນກັບພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືໂທດໃນການຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະຊົງມອບຂ່າວເລື່ອງການທີ່ພຣະອົງໃຫ້ຄົນດີກັນນັ້ນໄວ້ກັບເຮົາເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດ ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຂໍຮ້ອງເຈົ້າທັງຫລາຍທາງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າໃນນາມຂອງພຣະຄຣິດວ່າ “ຈົ່ງຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງກະທໍາໃຫ້ເຈົ້າຄົນດີກັນກັບພຣະອົງເທີນ” (2 ໂກຣິນໂທ 5: 18-20)

ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນມີສ່ວນໃນວຽກງານການຄົນດີຂອງພຣະຄຣິດ; ໄປໂລເອີ້ນຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍວ່າທູດຜູ້ນໍາຂ່າວເລື່ອງການຄົນດີ. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສອນພວກສາວິກແມ່ນການຮັບໃຊ້ຜູ້ທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ. ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນແກະເພື່ອຈະນໍາໂລກໃຫ້ຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ, ໂດຍເລີ້ມຈາກການດີເລັກນ້ອງ.

ການເປັນແກະເພື່ອການຄົນດີບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ເຊື່ອເຮັດມີຄວາມສໍາຄັນໝົດ; ແນ່ນອນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດການດີເພື່ອຈະຊ່ວຍຕົວເອງໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ການເຮັດດີຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນແລ້ວເປັນການເຊື່ອມໂຍງຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະເຢຊູຄຣິດແລະໂລກມະນຸດທີ່ພວກເຮົາອາສັຍຢູ່. ຄວາມໃກ້ຊິດກັບພຣະຄຣິດຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນສະພາບຕົວຈິງຂອງຄົນທົ່ວໄປ ແລະຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຮັກແລະເມດຕາຄົນທີ່ກໍາລັງຢູ່ໃນຄວາມທຸກລໍາບາກ.

3. ແບ້ແລະຄວາມບາບເພາະການເມີນເສີຍ: (ມັດທາຍ 25: 41-46)

ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນສັມພຣະເຢຊູທີ່ຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນປຽບຕົວເອງໃສ່ຕົວແບ້; ທຸກຄົນຮູ້ວ່າຕົວແບ້ບໍ່ມີຄວາມຫ່ວງໃຍຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ; ທຸກຄົນຮູ້ວ່າແບ້ເປັນສັດທີ່ມີຄ່ານິຍົມໜ້ອງ.

ທີ່ພຣະທີ່ນັ່ງ, ພຣະເຢຊູຈະຊົງບອກຜູ້ແບ້ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນແບ້: ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາກັບຄົນທີ່ຂາດເຂີນ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອາຫານ, ເສື້ອຜ້າ, ນ້ຳດື່ມ, ຫລືຄວາມຮັກກັບຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ແກ່ຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດຄົນນຶ່ງໃນພວກ ພີ່ນ້ອງເຮົານີ້ ກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເໝືອນກັນ...ເພາະວ່າເຮົາຢາກເຂົ້າ ສູບໄດ້ໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນ້ຳສູບໄດ້ໃຫ້ເຮົາດື່ມເຮົາ ເປັນແຂກບ້ານມາ ສູບໄດ້ພາເຮົາເຂົ້າໄປ ເຮົາເບື້ອງຕົວແຕ່ສູບໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ນຸ່ງ ເຮົາເຈັບປ່ວຍແລະຢູ່ໃນຄຸກແຕ່ສູບໄດ້ມາຍ້ຽມຢາມເຮົາ” (25: 40-43). ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ແບ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາແລະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຮາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ຜູ້ແບ້ໄດ້ຖືກໄລ່ໃຫ້ໜີໄປ “ໃນໄຟທີ່ໄໝ້ຢູ່ເປັນນິດຊຶ່ງຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບພຍາມານກັບບໍຣິວານຂອງມັນ” (25:41).

ຮູບພາບການດູແລຄົນຍາກຈົນຂອງຜູ້ແບ້ເປັນພາບກົງກັນຂ້າມກັບຜູ້ແບ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດແບບຂາດຄວາມສົນໃຈກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີຄວາມທຸກລຳບາກຢູ່ໃນໂລກ. ຜູ້ແບ້ອາດຈະບໍ່ມີສ່ວນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຕ້ອງທຸກລຳບາກ ແຕ່ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາແມ່ນເມີນເສີຍຕໍ່ສະພາບການ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຄວາມທຸກລຳບາກໃນໂລກມະນຸດ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງລົງມາເປັນມະນຸດ; ຖ້າພວກເຮົາມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະອົງ, ພວກເຮົາຈະເປັນຫ່ວງຄົນທັງຫລາຍທີ່ທຸກລຳບາກ ແລະພ້ອມທີ່ຈະສະແດງຄວາມເຜື້ອແຜ່ກັບພວກເຂົາ. ຜູ້ແບ້ຜິດພາດໄປ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກລຳບາກທີ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູເລົ່າເຮື່ອງການຊົງແຍກເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາມີບົດບາດ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຢາກເປັນແກະໂດຍການກະທຳຂອງພວກເຮົາ. ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາຮູ້ເຮື່ອງນີ້, ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ແປກໃຈໃນວັນພິພາກສາ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າຕົວເອງຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງແດ່ໃນປັດຈຸບັນ; ສາວິກພຣະເຢຊູຜູ້ຢາກເປັນຄົນເຜື້ອແຜ່ຈະຕ້ອງເຮັດກັບທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ. ຄົນໃນໂລກນີ້ເຫັນພຣະຄຣິດຜ່ານທາງພວກສາວິກ; ການຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເປັນຄົນເຜື້ອແຜ່ເປັນເຮື່ອງສຳຄັນ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາບໍ່ອາດຈະຊ່ວຍຄົນຍາກຈົນທີ່ມີຫລວງຫລາຍໃນໂລກ, ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ. ຈຶ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດໄດ້: ໃຫ້ນ້ຳດື່ມ, ຍ້ຽມຄົນປ່ວຍທີ່ໂຮງພະຍາບານ, ຫລືຍ້ຽມຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງ ກໍເປັນວິທີທີ່ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ອົງພຣະເຢຊູເອງ.

ສິ່ງສໍາຄັນຄືພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງສະຖິດຖ້າມາກາງພວກເຮົາ; ໂອກາດມີຢ່າງມາກມາຍສໍາລັບການຮັບໃຊ້ລູກຂອງພຣະອົງ. ບາງຄັ້ງພຣະເຢຊູອາດຈະຢູ່ໃນໃບໜ້າຂອງຄົນຂໍທານ, ບາງຄັ້ງພຣະອົງອາດຈະຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເພື່ອນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຕ້ອງການຄໍາປຶກສາ, ຫລືຢູ່ໃນເຍົາວະຊົນທີ່ຕ້ອງການການຮັບຮູ້ຈາກຜູ້ສູງອາຍຸ. ດໍາເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຜື້ອແຜ່ເພື່ອພຣະເຢຊູແມ່ນບົດຮຽນຂອງພວກເຮົາໃນເວລານີ້; ພຣະຄໍາພີມີນີ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຄວາມເຜື້ອແຜ່ແມ່ນຫຍັງ.

ຄໍາຖາມ ເພື່ອພິຈາລະນາ

1. ແກະໃນບົດຮຽນນີ້ເຮັດການດີໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພຍາຍາມ. ມັນເປັນເລື່ອງເກີດຂຶ້ນເອງ. ທ່ານຈະຕ້ອງປ່ຽນແປງຫຍັງແດ່ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ?
2. ເປັນຫຍັງບາງເທື່ອທ່ານບໍ່ເຫັນຄວາມຂາດເຂີນຂອງຄົນອື່ນທີ່ຢູ່ໃກ້ທ່ານ?
3. ແບ້ຈະການເປັນແກະໄດ້ບໍ່? ຖ້າໄດ້, ແມ່ນເຮັດວິທີໃດ? ຖ້າບໍ່, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນບໍ່ໄດ້?
4. ການຮັບໃຊ້ແນວໃດແດ່ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານທີ່ຖືກກັບມາຕາການຂອງພຣະເຢຊູເລື່ອງການດູແລ “ຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດຄົນນຶ່ງໃນພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ”?
5. ມີຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານຈະປ່ຽນແປງ ຖ້າທ່ານເລີ້ມເຫັນຄວາມຂາດເຂີນໃນຄົນອື່ນຫລາຍຂຶ້ນ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ຜູກພັນດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂກໂລຊາຍ 3:12-14; ເຮັບເຮີ 13:1-8, 14-16
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ໂກໂລຊາຍ 3:12-14; ເຮັບເຮີ 13:1-16
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກສອນວ່າຄຣິສຕຽນຄວນມີຄວາມສັມພັນດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຈະສຳແດງການມີໃຈກວ້າງຂວາງແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຊັກຈູງໃຫ້ເຮົາໄດ້ສຳແດງຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມພໍໃຈໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຄຳນຳ

ບົດຮຽນວັນນີ້ເປັນຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍນ້ຳໃສໃຈຈິງ, ຕ້ອນຮັບເຊິ່ງກັນແລະກັນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ໂດຍບໍ່ເອົາຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທີ່ເຮົາທັງຫລາຍປະເຊີນຢູ່ມາທຽບກັບສ່ວນຮາສີທີ່ຈະມາຂ້າງໜ້າ.

1. ນູ່ງທີ່ມີຄວາມຮັກ: (ໂກໂລຊາຍ 3:12-14)

ການມີຊີວິດດ້ວຍຈິດໃຈກວ້າງຂວາງນັ້ນລາງຄົນກໍເປັນມາແຕ່ມີເກີດ ພ້ອມກັນນັ້ນລາງຄົນກໍເປັນໃຈແຄບມາ ແຕ່ມີເກີດເຊັ່ນກັນ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະສັກແຕ່ປະການໃດ ຄືຫລັງຈາກເຮົາມາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລ້ວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍລ່ວງກາຍໄປ “ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ແລ້ວ ຖານະເກົ່າເຫລົ່ານັ້ນກໍລ່ວງໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ່, ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ” (2ໂກຣິນໂທ 5:17). ແປວ່າ ເມື່ອມາເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວກໍກາຍເປັນຄົນໃໝ່ແລ້ວ ເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ມາເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຄວາມຜິດບາບອັນເກົ່າຂອງເຮົາຖືກລືບລ້າງແລ້ວດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນບໍ່ຮິສຸດໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຮົາຖືກເລືອກໃຫ້ມາເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

“ເຫດສັນນັ້ນໃນຖານະທີ່ເປັນພວກຊົງພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ ແລະຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຈົ່ງສວມໃນເມດຕາ ໃຈປານີ ໃຈຖ່ອມລົງ ໃຈອ່ອນສຸພາບ ໃຈອົດທົນດົນນານ” (ຂໍ້ 12). ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງນັ້ນມີຫລັກຖານວ່າ ຊີວິດຂອງເຮົາຈະຖືກປ່ຽນແປງໂດຍບໍ່ຄຳນຶງວ່າຊີວິດຕົ້ນເດີມນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ ຫາກພຣະເຈົ້າຊົງປ່ຽນຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງປ່ຽນໃຫ້ຖືກລັກສະນະຂອງຄຣິສຕຽນທຳປະການຄື; 1. ສວມໃຈເມດຕາ 2. ໃຈປານີ 3. ໃຈຖ່ອມລົງ 4. ໃຈ

ອ່ອນສຸພາບ ແລະ 5. ໃຈອິດທິນດົນນານ. ໂປໂລສັ່ງດ້ວຍຄຳວ່າ “ສວມ” (Cloth) ເປັນຄືສວມຫລືນຸ່ງ ທີ່ມເສື້ອຜ້າປົກຄຸມຮ່າງກາຍບໍ່ໃຫ້ເປື້ອຍຕົວອີກຕໍ່ໄປ, ລາວຈະໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນແລະເຮັດໃຫ້ລາວສວຍ ງາມຍ້ອນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມສັນໃດ ຄຣິສຕຽນເຮົາຫາກສວມ “ສວມໃຈເມດຕາ ໃຈປານີໃຈຖ່ອມລົງ ໃຈອ່ອນສຸ ພາບ ໃຈອິດທິນດົນນານ” ແລ້ວລາວກໍປະກາດໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ເລືອກໃຫ້ລາວປ່ຽນແປງສັນ ນັ້ນ.

“ຈົ່ງຜ່ອນໜັກຜ່ອນເບົາເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະຖ້າແມ່ນຜູ້ໃດມີເຮືອງຕໍ່ກັນ ກໍຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ກັນແລະກັນ ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຜດຍົກໂທດໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍສັນໃດ ພວກເຈົ້າກໍຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ກັນແລະກັນສັນນັ້ນ ແລ້ວນອກຈາກສິ່ງທັງປວງນີ້ ຈົ່ງເອົາຄວາມຮັກທີ່ເປັນສາຍຜູກມັດທຸກສິ່ງໄວ້ໃຫ້ເຖິງຄວາມຄົບຖ້ວນ” (ຂໍ້ 13-14). ປະການອັນສຳຄັນອັນທີສອງນັ້ນແມ່ນການຢູ່ຮ່ວມກັນ, ບໍ່ມີໃຜບອກແລະຮັບກັນວ່າ ເມື່ອເວລາເຮົາ ເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວທຸກຢ່າງຈະດີໝົດ ດັ່ງນັ້ນເຮົາບໍ່ຄວນໄປໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າ “ທາກທ່ານ ເຈົ້າມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລ້ວທຸກຢ່າງຈະດີ” ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄົນໃໝ່ແລ້ວ ເຮົາສົມຄວນຜ່ອນໜັກຜ່ອນ ເບົາຕໍ່ກັນແລະກັນ ເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຜ່ອນແກ່ເຮົາຕລອດມາ. ຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນໂປໂລຍັງແນະນຳວ່າໃຫ້ ເອົາຄວາມຮັກເປັນສາຍຜູ້ມັດ, ເພາະວ່າຖ້າເຮົາຮັກສິ່ງໃດຄວາມຮັກໃນ ສິ່ງນັ້ນຈະບັງຄັບເຮົາໃຫ້ເຮັດເພາະ ເຮົາຮັກ. “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈ ເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ” (ໂຍຮັນ 3:16). ພຣະເຈົ້າຊົງໄຜດປະ ທານພຣະບຸດ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ, ໃນທຳນອງດຽວກັນ ທາກເຮົາຮັກຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ຄວາມຮັກທີ່ເຮົາມີຕໍ່ ເພິ່ນນັ້ນຈະຜູກມັດຫລືບັງຄັບໃຫ້ເຮົາເຮັດດີຕໍ່ເພິ່ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງເຮົາວ່າ “ເອົາຄວາມຮັກທີ່ ເປັນສາຍຜູກມັດທຸກສິ່ງໄວ້ໃຫ້ເຖິງຄວາມຄົບຖ້ວນ”.

2. ຄິດເຫັນໃຈຜູ້ອື່ນ: (ເຮັບເຣີ 13:1-8).

ການຄິດເຫັນໃຈຜູ້ອື່ນເປັນຂອງທັມມະດາທີ່ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງປະພຶດ ແລະຍັງເປັນຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍ ຮັກກັນແລະກັນວ່າ “ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມຮັກຢ່າງພິນ້ອງມີຢູ່ຕໍ່ກັນສເມີໄປ” (ຂໍ້ 1) ໃນຄຳສັ່ງນີ້ເຮົາເຫັນວ່າ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງ ເຮົາໃຫ້ຮັກຢ່າງພິນ້ອງຮັກກັນ ເພາະຕາມທຳມະດາແລ້ວບໍ່ວ່າຊາດໃດ, ເຜົ່າໃດກໍຕາມພິນ້ອງຍ່ອມຈະຮັກກັນ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາໃຊ້ຄຳເວົ້າວ່າພິນ້ອງຄຣິສຕຽນເຮົາກໍຄວນຮັກຢ່າງພິນ້ອງຍິ່ງກວ່າພິນ້ອງສາຍເລືອດ ເພາະ ເປັນພິນ້ອງຮ່ວມຄວາມເຊື່ອ.

ການຕ້ອນຮັບແຂກກໍເປັນສິ່ງສຳຄັນອີກປະການນຶ່ງທີ່ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງປະຕິບັດ ການຕ້ອນຮັບທີ່ພຣະຄັມພິ ສອນຕອນນີ້ແມ່ນການຕ້ອນຮັບຄົນແປກໜ້າທີ່ເດີນທາງຜ່ານໄປມາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະ ເສີດມາເທສນາໄກ້ກັບເຂດຂອງທ່ານ. ຂໍ້ 2 ເວົ້າວ່າ “ເພາະວ່າດ້ວຍການເຮັດດັ່ງນັ້ນ ບາງຄົນກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບ ເທວະດາໂດຍຕົນບໍ່ທັນຮູ້”. ເມື່ອເພິ່ນເວົ້າເຖິງເທວະດາ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຫັນດັ່ງນີ້;

- 1. ສອງຜົວເມັງເດີນທາງໄປເອມາອູດ ໃນລູກາ 24:28-31 ເຂົາໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະເຢຊູໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກ ຕົວຈິນກວ່າພຣະອົງເຮັດໝາຍສຳຄັນໂດຍການຫັກເຂົ້າຈີ່ແລ້ວເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງ.
- 2. ປະຖົມມະການ 18:1-14 ອັບຣາຮາມຕ້ອນຮັບເທວະດາໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນເທວະດາ.

3. ປະຖົມມະການ 19:1-3 ທ່ານໂລດໄດ້ຕ້ອນ ຮັບເທວະດາໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນເທວະດາ

ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະທັມເຮັບເຮົາຈຶ່ງສອນວ່າ “ບາງຄົນກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບເທວະດາໂດຍຕົນບໍ່ທັນຮູ້”. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຜູ້ຂຽນພຣະທັມຕອນນີ້ຍັງສອນໃຫ້ລະນຶກເຖິງຄົນໃນຄຸກ, ຄົນຖືກຂົ່ມເຫງນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນເຮົາມີຫົວໃຈດຽວກັນ ຖ້າຜູ້ນຶ່ງເປັນທຸກເຮົາກໍທຸກນຳກັນ ຄົນເດີນທາງກໍເມື່ອຍ, ຄົນໃນຄຸກຄຸມຂັງກໍລຳບາກ, ຄົນຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫງກໍທໍຣະມານທັງກາຍແລະໃຈ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຄວນແບ່ງເປົາກັນແລະກັນດ້ວຍການຕ້ອນຮັບແຂກດ້ວຍຄວາມເຫລື້ອມໃສ.

“ເວັ້ນຈາກການຮັກເງິນຄຳ ຈົ່ງພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່” (ຂໍ້ 52). ມີເງິນຄຳແມ່ນສິ່ງມະນຸດປາຖນາ ແລະພຣະເຈົ້າກໍມີນ້ຳພຣະທັຍໃຫ້ລູກຂອງພຣະອົງມີຢູ່ມີກິນຢ່າງສຸກສຸກສະບາຍ, ເຫັນໃນຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມ (ປຖກ 13:2) ເພິ່ນອອກຈາກບ້ານດ້ວຍມີເປົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ສຸດທ້າຍເພິ່ນກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີພ້ອມທັງເຊື່ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍເໝືອນດັ່ງເມັດຊາຍໃນທະເລ (ປຖກ 17). ດ້ວຍເຫດນີ້ການມີເງິນຄຳ, ຮັ່ງມີເປັນດີບໍ່ຜິດອັນໃດ ແຕ່ຫາກເຮົາຮັກເງິນຄຳແລ້ວມັນກໍກາຍເປັນສາຍສະນວນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ “ເພາະວ່າການຮັກເງິນຄຳເປັນເຄົ້າມູນຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ” (1 ຕມທ 6:10). ປັນຍາຈານກ່າວວ່າ “ຖ້າທ່ານຮັກເງິນ ທ່ານກໍຈະບໍ່ຮູ້ເມື່ອພໍຈັກເທື່ອ” (ປັນຍາຈານ 5:10ກ) ((ສະບັບໃໝ່ສີຟ້າ)).

ການພໍໃຈໃນສິ່ງຕົນເອງມີຢູ່ເຮັດໃຫ້ນອນຫລັບສະບາຍ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ຕ້ອງເຮັດຕ້ອງຫາຫຍັງຈົນກາຍເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ. “ການພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ ກໍດີກວ່າການປ່ອຍຕົວເລື້ອຍໄປຕາມຕັນທາຂອງຕົນ” (ປັນຍາຈານ 6:9ຂ) ((ສະບັບໃໝ່ສີຟ້າ)). ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງສັນຍາວ່າ “ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມເຈົ້າຈັກເທື່ອ” (ຂໍ້ 5ຄ). ເປັນຄຳສັນຍາອັນແນ່ນອນຂອງພຣະອົງຕໍ່ບັນດາລູກຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນມີໃຈກວ້າງຂວາງ ໃນການຕ້ອນຮັບແຂກໂດຍບໍ່ຄິດວ່າເປັນການສິ້ນເປືອງ ຫລືຍ້ານເຮົາຈະຂາດເຂີນພາຍຫລັງ.

3. ມີໃຈກວ້າງຂວາງ: (ເຮັບເຮົາ 13:9-16)

ການມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງເປັນປັດໃຈສຳຄັນອັນສຳລັບຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງມີໄວ້ສເມີ ແຕ່ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງມີຂອບເຂດໃນການກວ້າງຂວາງ ຈະກວ້າງໄປເຖິງໃສແດ່ຈະຕ້ອງອີງໃສ່ພຣະຄຳພີເປັນຫລັກ, ເຮົາສາມາດໄປໃນງານສັງສັນຂອງເພື່ອນຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ ແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງຍືນໝັ້ນຄົງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອແລະສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຮັດແບບ “ເຂົ້າບ້ານຕາລີ່ວກໍລີ່ວຕາຕາມ” ແປວ່າໄປບ່ອນໃດ ເພິ່ນເຮັດແນວໃດເຮັດຕາມເພິ່ນ. ພຣະເຢຊູກິນເຂົ້າກັບຄົນເກັບພາສີແລະຄົນບາບໃນພຣະທັມລູກາ 15 ເປັນບົດຮຽນອັນສຳຄັນແກ່ເຮົາໃນການພົວພັນກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ເພິ່ນໄດ້ວາງແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ເຮົາເປັນຢ່າງດີ. ການມີໃຈກວ້າງຂວາງຂອງເຮົານັ້ນຮວມທັງໄປຮວມເພິ່ນ ແລະເຊີນເພິ່ນມາດ້ວຍ “ເມື່ອທ່ານຈັດການກິນລ້ຽງຂຶ້ນນ້ອຍຫລືໃຫຍ່ກໍຕາມ ຢ່າເຊີນຈຳເພາະບັນດາມິດສະຫາຍ ຫລືອ້າຍນ້ອງຍາດພີ່ນ້ອງ ເພື່ອນບ້ານຜູ້ຮັ່ງມີ ຢ້ານວ່າເຂົາຈະເຊີນທ່ານອີກເປັນການຕອບແທນ ແຕ່ເມື່ອທ່ານຈັດການກິນລ້ຽງຂຶ້ນ ຈົ່ງເຊີນຄົນຍາກຈົນ ຄົນພິການ ຄົນຂາເສັ້ງ ຄົນ

ຕາບອດແລ້ວທ່ານຈະເປັນສຸກ” (ລູກາ 14:12-13). ຄວາມສໍາຄັນອີກປະການນຶ່ງ ເຮົາຕ້ອງຈະວັງຕົວໃຫ້ດີ ເມື່ອເຮົາໄປຮ່ວມງານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ “ຢ່າຍອມໃຫ້ຄໍາສອນອັນແຕກຕ່າງນັ້ນພາຕົວຫລົງໄປ ເພາະເປັນການ ດີຢູ່ແລ້ວທີ່ຈະໃຫ້ກໍາລັງແຂງຂັນດ້ວຍພຣະຄຸນ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍອາຫານການກິນ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນປໂຍດແກ່ຄົນທີ່ປະ ຕິບັດຕາມ” (ຂໍ້ 9).

ສ່ວນຂໍ້ 10-16 ນັ້ນແມ່ນຄໍາສລຸບຂອງໂປໂລໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງການຖວາຍທີ່ແທ່ນບູຊາແລະການວາຍພຣະຊົນ ຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖວາຍແທນຄວາມບາບຂອງຄົນຈໍານວນຫລາຍ, ໃນທີ່ສຸດໂປໂລໄດ້ເປີດເຜີຍ ວ່າ ການຖວາຍທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍນັ້ນຄື “ຄຸນງາມຄວາມດີ ແລະມີໃຈເຜື້ອແຜ່ເຊິ່ງກັນແລະກັນນັ້ນຢ່າໄດ້ ລົມເສັງ ເພາະເຄື່ອງບູຊາຢ່າງນີ້ແຫລະ, ເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 16).

ຄໍາຖາມ:

1. ອີງຕາມ ໂກໂລຊາຍ 3:12 ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງຕ້ອງສວມຫຍັງແດ່?
2. ການຄິດເຫັນໃຈຜູ້ອື່ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
3. ການມີໃຈກວ້າງຂວາງນັ້ນມີຫຍັງແດ່? ກວ້າງໄປຮອດໃສ?
4. ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານຢ່າງເໝາະສົມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 12:4-31ກ; ເອເຟໂຊ 4:11-16; 1ເປໂຕ 4:10-11

ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຣມ 12:1-8; 1 ໂກຣິນໂທ 12; ເອເຟໂຊ 4:1-16; 1ເປໂຕ 4:10-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍ

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານໃນການຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຖືກຕ້ອງເພື່ອຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນທີ່ມາຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ, ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ປະທານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນບໍ່ຄືກັນນັ້ນ ກໍເພື່ອວ່າຈະເປັນການຄົບຖ້ວນທຸກພາກສ່ວນໃນແຜນການຂອງພຣະອົງ ແລະຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບນັ້ນຄວນປະສານງານກັນດັ່ງທີ່ໂລໂປໂດ້ຍົກຕົວຢ່າງເຮືອງຮ່າງກາຍທີ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງປະສານງານກັນ.

1. ຂອງພຣະຣາຊມາຈາກພຣະວິນຍານ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:4-11)

ໂປໂລບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍຂອງພຣະຣາຊທານໃນຕອນນີ້ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຢ່າງໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ, ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນດຽວກັນ (ຂໍ້ 4). ແລະຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຢ່າງນັ້ນຊົງໄດ້ໂຜດປະທານໃຫ້ຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 11). ແລະຊົງຖືວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຢ່າງສເມີກັນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງຫາກທີ່ຖືວ່າສິ່ງທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮັບນັ້ນສູງກວ່າຂອງພຣະຣາຊທານຂອງຜູ້ອື່ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 13 ວ່າການເວົ້າພາສາແປກໆ, ການປະກາດພຣະທັມ, ການມີຄວາມຮູ້ເຮືອງພຣະຄຳພີທັງສິ້ນ, ການມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຕລອດເຖິງການບໍລິຈາກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫາກບໍ່ມີຄວາມຮັກກໍບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງໝົດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານບໍ່ສົມຄວນຈະເບິ່ງຜູ້ອື່ນຕໍ່າກວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮັບ, ເປັນການສົມຄວນທີ່ຈະຕ້ອງປະສານງານກັນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ (ຂໍ້ 8).

ທ່ານອາຈານໂປໂລໄດ້ບັນທຶກເປັນບັນຊີຂອງພຣະຣາຊທານຝ່າຍພຣະວິນຍານ, ມາຈາກພຣະວິນຍານ ຈາກຂໍ້ 8-10 ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າອັນທີ່ເວົ້າກ່ອນມີຣາຄາຕໍ່າກວ່າອັນເວົ້ານຳຫຼັງ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າອັນກ່າວນຳຫຼັງມີຄ່າຣາຄາຫລາຍກວ່າອັນເວົ້າກ່ອນ. ໂປໂລເວົ້າແນວນີ້ກັບຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທ ເພື່ອບອກໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບນັ້ນມີພຣະ

ປະສົງໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊ ການຮ່ວມກັນສ້າງໂບດໃນເມືອງໂກຣິນໂທໃຫ້ຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ ໂດຍໝູນໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮັບສົມທົບກັບຂອງພຣະຣາຊທານຂອງຜູ້ອື່ນ ແຕ່ທາກຜູ້ໃດໃຊ້ ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຢ່າງອື່ນນັ້ນແມ່ນໄດ້ໃຊ້ຜິດ, ບັນຫາອັນນຶ່ງໂປໂລບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງແມ່ນບັນ ຫາຜູ້ທີ່ມີຂອງພຣະຣາຊທານແລ້ວແຕ່ບໍ່ໃຊ້ເລີງ ຫລືບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີງ ອາດເປັນເພາະຄຣິສຕຽນໃນສັມຍໂປໂລ ບໍ່ຄ່ອຍມີບັນຫາເຮືອງຂີ້ຄ້ານຫລາຍປານໃດ, ແຕ່ສັມຍນີ້ລາງຄົນເວົ້າວ່າ ບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງມີຂອງພຣະຣາຊທານ ອັນໃດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ ນັກເທດຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ “ສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດໄດ້ກໍເຮັດສິ່ງນັ້ນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນໃນພຣະ ນາມແຫ່ງພຣະເຊື້ອຄຣິດ” ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າເປັນຄຳແນະນຳທີ່ດີ “ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕາລັບຕົນດຽວ ກໍໄດ້ໄປຊຸດ ຊຸມແລ້ວເຊື່ອງເງິນນາຍໄວ້” (ມັດທາຍ 25:18)

2. ຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະຣາຊທານ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:12-31ກ; ເອເຟໂຊ 4:11-16)

ເຮົາແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງໃຜລາວ ບໍ່ວ່າແຕ່ຢູ່ໃນໂຮງຈັກໂຮງງານ ຫລືໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ, ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນີ້ບໍ່ແມ່ນພາຣະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາຄິດວ່າມັນເປັນພາຣະໜ້າທີ່ ເຮົາກໍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນດ້ວຍ ຄວາມຝົນໃຈ. ມີຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຈົມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງວ່າ “ພວກອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້ອຍໄດ້ເອົາພໍ້ກັບແມ່ທີ່ເຖົ້າ ແກ່ແລ້ວມາປະໄວ້ນຳຂ້ອງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີພາຣະຢ່າງໜັກ ຢາກໄປໃສກໍບໍ່ໄດ້ໄປ ຕ້ອງຄົວກິນເຂົ້າ, ຄົວກິນ ແລງ ທັງພາເພິ່ນໄປຫາໝໍຢູ່ເລື້ອງໆ” ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບລາວວ່າ ມັນເປັນໂອກາດ, ເປັນບຸນວາສານາຂອງ ເຈົ້າແລ້ວ ທີ່ມີໂອກາດຕອບບຸນແທນຄຸນເພິ່ນທີ່ເພິ່ນລ້ຽງເຈົ້າມາ ດັ່ງນັ້ນຊີວິດເຈົ້າຈະໄດ້ບຸນຫລາຍ. (ຂ້າພະ ເຈົ້າເວົ້າຕາມພາສາຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ ຫາກເປັນຄຣິສຕຽນຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າອີກແບບນຶ່ງ) ເມື່ອລາວໄດ້ ຟັງແລ້ວກໍມີກຳລັງຂຶ້ນໂດຍເວົ້າຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ “ເອີ... ແມ່ນຄວາມເຈົ້າໜີ້” ດັ່ງນັ້ນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ກໍເປັນດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຫາກເຮົາໝູນໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເຮົາມີຢ່າງເຕັມທີ່ກໍນັບວ່າເປັນໂອກາດຕອບສນອງ ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອເຮົາຄິດວ່າເປັນໂອກາດຕອບສນອງພຣະຄຸນ ເຮົາກໍຈະເຮັດດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ແຕ່ເພື່ອຄວາມເຂົ້າ ໃຈງ່າຍໆ ໂປໂລໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງຂອງຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາມີຫລາຍພາກສ່ວນ ແຕ່ລະພາກສ່ວນມີໜ້າທີ່ຂອງ ໃຜລາວ ຫວັງໃຈວ່າທຸກຄົນຄົງເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍໆ ເພາະວ່າທຸກຄົນກໍມີຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງທີ່ປະກອບຫລາຍ ພາກສ່ວນ, ໂປໂລຊື້ໃຫ້ເຫັນພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາໄດ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັນຢ່າງສົມບູນ ບໍ່ມີພາກ ສ່ວນໃດພາກສ່ວນນຶ່ງແຍກອອກຈາກກັນ ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍເຮັດໜ້າທີ່ຂອງໃຜລາວສຸດແລ້ວ ແຕ່ງານມາເຖິງ, ແຕ່ຫາກພາກສ່ວນໃດພາກສ່ວນນຶ່ງບໍ່ທ່າງານ ຫລືເຈັບເປັນແນວໃດແນວນຶ່ງ ທົ່ວທັງຮ່າງ ກາຍກໍມີຜົນສະທ້ອນໄປນຳກັນ. “ຖ້າອະວັຍວະນຶ່ງເຈັບອະວັຍວະທັງໝົດກໍເຈັບດ້ວຍກັນ ຖ້າອະວັຍວະນຶ່ງໄດ້ຮັບ ກຽດອະວັຍວະທັງໝົດກໍຊົມຊື່ນຍິນດີດ້ວຍກັນ” (ຂໍ້ 26). ດ້ວຍເຫດນີ້ພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຂອງເຮົາຈຳ ເປັນຈະຕ້ອງປອງດອງກັນເພື່ອຈະເປັນຮ່າງກາຍທີ່ສົມບູນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເຮົາຍັງຈຳເປັນຈະຕ້ອງຮັກສາຮ່າງ ກາຍຂອງເຮົາໃຫ້ປາສຈາກມົນທົນຕ່າງໆເພາະວ່າ “ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າເປັນວິທານຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (1 ໂກຣິນໂທ 6:19ກ).

ຫລາຍເທື່ອເຮົາຄິດໃນໃຈວ່າເປັນຫຍັງໂບດເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຈະເຮີນ? ຫລືບໍ່ໄປບໍ່ມາໃສ, ພໍພຽງແຕ່ມີຄວາມຄິດນີ້ເທົ່ານັ້ນການທີ່ໃຈກໍເລີ້ມມີຂັ້ນ ເມື່ອທີ່ໃຈກະເລີງຄິດຢາກຍ້າຍໄປໂບດອື່ນ. ມີສາສນາຈານຜູ້ນຶ່ງກ່າວວ່າ ຄຳຖາມທີ່ໜ້າຖາມກວ່ານັ້ນຄື: ເມື່ອເຮົາເວົ້າເຖິງໂບດແມ່ນເຮົາເວົ້າເຖິງຫຍັງ? ຕຶກຂອງໂບດບໍ່? ຫຼືຕົວບຸກຄົນ? ຖ້າເປັນຕົວບຸກຄົນ ເຮົາຄວນຖາມຕົນເອງວ່າຕົນເອງຈະເຮີນແລ້ວບໍ່? ຈະເຮີນດ້ານໃດແດ່? ຕົວເຮົາມີຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດ? ໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຊ່ອຍໂບດ ແລະຄົນໃນໂບດບໍ່? ຫາກຕອບວ່າເຮັດແລ້ວ ຈຶ່ງຮັບຮູ້ເຖິດວ່ານັ້ນແມ່ນນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າແລ້ວໃຫ້ທ່ານເຮັດຕໍ່ໄປເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ອື່ນໃຫ້ຈະເຮີນຄືຕົວທ່ານ ເມື່ອຄົນໃນໂບດຈະເຮີນແລ້ວ ແນ່ນອນໂບດຕ້ອງຈະເຮີນດັ່ງຄາດໝາຍ. ໃນພຣະທັມເອເຟໂຊ 4 ໄດ້ຂໍ້ຮ້ອງພື້ນື່ງອາຄຣິສຕຽນໃນເມືອງເອເຟໂຊໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ໃນການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນນັ້ນເປັນຂໍ້ກຸນແຈແຫ່ງຄວາມຈະເຮີນຂອງໂບດທຸກໂບດ. (ອ່ານ ເອເຟໂຊ 4:1-16).

3. ພຣະປະສົງໃນຂອງພຣະຣາຊທານ: (1ເປໂຕ 4:1-11)

ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອແຫ່ງຄວາມພື້ນ ຈຳຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດປະຈຳວັນໃຫ້ເໝາະສົມກັບຕົນເອງເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນແຫ່ງຄວາມພື້ນ ການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນອາດຈະເປັນພະຍານອັນດີແລ້ວຍັງຊ່ອຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຮົາເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງອີກ “ເພື່ອຈະບໍ່ດຳເນີນຊີວິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນໂລກຕາມຄວາມປາຖນາຂອງມະນຸດແຕ່ດຳເນີນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 2). ຄວາມຈິງແລ້ວຊີວິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້ຍັງເຫຼືອຢູ່ບໍ່ຫລາຍ ນັບມື້ຍັງນັບຖອຍຫລັງ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຄວນໃຊ້ຊີວິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນໂລກນີ້ຢ່າງຣະມັດຣະວັງ ແລະໃຊ້ຊີວິດເພື່ອພຣະຣາຊແຜ່ນດິນສວັນ “ອະວະສານຂອງສິ່ງທັງປວງໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງມີສະຕິອັນດີ ແລະຄອຍລະວັງຕົວສຳລັບການອ້ອນວອນທີ່ສຳຄັນກວ່າສິ່ງອື່ນທັງໝົດກໍຄືຈຶ່ງຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນດ້ວຍເຕັມໃຈ ເພາະຄວາມຮັກປົກປັ້ງຄວາມຜິດບາບໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ” (ຂໍ້ 7-8). ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງປົກປັດຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ໂດຍສິ່ງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງລົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາ ດ້ວຍເຫດເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ.

ເຮົາເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໂຜດປະທານຂອງພຣະຣາຊທານແກ່ເຮົາ? ເມື່ອຊົງໂຜດປະແລ້ວເຮົາໄດ້ໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງແລະເໝາະສົມບໍ່? ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໃນຈິດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຝາກໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກເອເຟໂຊວ່າ “ຕາມທີ່ທຸກຄົນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ແລ້ວ ກໍໃຫ້ໃຊ້ຂອງປະທານນັ້ນເພື່ອປໂຍດແກ່ກັນແລະກັນ ເຫມືອນຜູ້ຮັບມອບໝາຍຜູ້ດີທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະຄຸນນາໆປະການຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າຜູ້ໃດກ່າວ ກໍໃຫ້ເຫມືອນຜູ້ກ່າວພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ບໍ່ຮູ້ການຮັບໃຊ້ ກໍໃຫ້ບໍ່ຮູ້ການຮັບໃຊ້ເຫມືອນຜູ້ຮັບກຳລັງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໄດ້ກຽດໃນການທັງປວງໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ ສະໄໝຣາສີແລະວິດທານຸພາບຊົງມີແກ່ພຣະອົງສືບໆໄປເປັນນິດ ອາແມນ” (ຂໍ້ 10-11).

ຄຳຖາມ

1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດປະທານຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດໃຫ້ແກ່ທ່ານ?

2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໂຜດປະທານສິ່ງນັ້ນແກ່ທ່ານ?
3. ຂອງພຣະຣາຊທານຂອງທ່ານແລະຂອງຜູ້ອື່ນອັນໃດດີກວ່າ ຫລືສູງກວ່າ?
4. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງຍົກຕົວຢ່າງເຣື່ອງຮ່າງກາຍມາປຽບທຽບກັບຂອງພຣະຣາຊທານ?
5. ຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າເຮົາໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານຢ່າງຖືກຕ້ອງ?
6. ໂປໂລໄດ້ແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຫຍັງແດ່?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ສັດຊື່ຕໍ່ເງິນຄໍາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 21:1-4; 1 ຕີໂມທຽວ 6:6-10, 17-19

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 21:1-4; 1 ຕີໂມທຽວ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ເຮົາມີເຮົາຄວນໃຊ້ເງິນຄໍາເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ອື່ນ

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເມື່ອເຮົາຮັກເງິນຄໍາຫລາຍເຮົາຈະຕິດສິນໃຈໃຊ້ມັນຊ່ອຍຜູ້ອື່ນໄດ້ແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບອກວິທີໃຫ້ເຮົາໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຮົາມີຊ່ອຍຜູ້ອື່ນດ້ວຍຄວາມສັດທາ

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ເຮົາມີເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນຕົວຢ່າງຫລາຍຕອນ ແລະຂໍຍົກບາງຕອນເຊັ່ນ; ເສດຖີກັບລາຊະໂຣ, ເສດຖີມິເງິນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍຜູ້ອື່ນ(ລູກາ 16). ເສດຖີມິໂກ ເດມມິເງິນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແຕ່ເງິນຄໍາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວພໍໃຈ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູ ເພື່ອຊອກ ຫາທາງຊີວິດອັນຕອດໄປເປັນນິດ (ໂຢຮັນ 3).

1. ຖວາຍດ້ວຍເຕັມໃຈ: (ລູກາ 21:1-4)

ທາກເຮົາເບິ່ງຫວນຄົນຫລັງໃນພຣະທັມລູກາ 19 ແລ້ວເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະພົບຊາຍຮັ່ງມີດ້ວຍການສັ່ງໂກງຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າຊັກຂາຍ, ເມື່ອຊາຍຄົນນີ້ພົບກັບພຣະເຢຊູຊີວິດຂອງລາວກໍ ປ່ຽນແປງ ແລ້ວຍອມຮັບວ່າເປັນຄົນຂີ້ໂລບ ລາວຕົກລົງກັບພຣະເຢຊູຈະສົ່ງຄືນສິ່ງທີ່ໄດ້ໂລບມາໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ເຂົາເຖິງສີ່ເທົ່າ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງສອນເຮືອງເງິນມານາຝາກໄວ້ກັບຂ້າໃຊ້ ເປັນຄັ້ງທີສອງທີ່ພຣະອົງເວົ້າ ເຮືອງເງິນຄໍາ ແລະຄັ້ງທີສາມ ພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ຊື່ຂາຍໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ສລຸບແລ້ວໃນພຣະທັມລູກາ 19 ໄດ້ເວົ້າເຖິງເງິນຄໍາສາມເທື່ອ. ໃນລູກາບົດ 20 ພຣະອົງຊົງສອນເຮືອງເສັງພາສີອາກອນ ອົງຕາມຮູບໃນ ເງິນນັ້ນ (20:19-26).

ຕົກມາໃນລູກາ 21 ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຄຳສອນແລ້ວຈຶ່ງພາກັນນຳເງິນມາຖວາຍຍັງພຣະວິຫານຕາມຄຳ ສອນທີ່ໄດ້ຍິນ, ພຣະຄຳພີບອກວ່າພຣະເຢຊູເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນອາຈແມ່ນຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນຫລັງຈາກໄຫວ້ ວອນເພາະທີ່ນັ້ນເປັນບ່ອນໄຫວ້ວອນອະທິຖານ, ບ່ອນທີ່ຊາວຍີວນຳການຖວາຍມາຍັງທິບຖວາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້ “ເມື່ອພຣະອົງຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນ ກໍຊົງເຫັນພວກຄົນຮັ່ງມີກຳລັງປ່ອນເງິນລົງໃນຕູ້ເກັບເງິນຖວາຍແລະພຣະ ອົງຊົງເຫັນແມ່ໝ້າຍຍາກຈົນຄົນນຶ່ງ ເອົາຫລຽນທອງແດງສອງອັດປ່ອນລົງໃນຕູ້ນັ້ນ” (ຂໍ້ 1-2). ພວກຄົນຮັ່ງມີ ແລະພວກຍາກຈົນເຂົ້າມານະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຖວາຍຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເພາະການຖວາຍ ເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງການນະມັສການ, ໃນພຣະທັມອົບພະຍົບໄດ້ບັນທຶກພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ “

ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດມາເຝົ້າເຮົາໂດຍບໍ່ມີເຄື່ອງຖວາຍເລີຍ” (ອີພະຍົບ 34:20ຂ). ພຣະເຢຊູສັງເກດເຫັນການຖວາຍຂອງຍິງໝ້າຍເປັນພິເສດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ສົນໃຈນໍາຂອງຖວາຍຄົນຮັ່ງມີເຫລົ່ານັ້ນ ການຖວາຍຈະໜ້ອຍຫລືຫລາຍນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນ ເຫດທີ່ພຣະອົງຊົງສົນໃຈຍິງໝ້າຍເປັນພິເສດກໍເພາະວ່າ ຍິງໝ້າຍນັ້ນເປັນຄົນຍາກຈົນແທ້ໆ ລາວບໍ່ມີພໍ່ເຮືອນທີ່ນໍາລາຍໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນລາວກະຍັງກ້າຖວາຍທຸກຫລຽນທີ່ລາວມີ.

ເມື່ອຊົງເຫັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບສາວິກວ່າ “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ແມ່ໝ້າຍຍາກຈົນຄົນນີ້ໄດ້ໃສ່ຫລາຍກວ່າຄົນທັງປວງນັ້ນ” (ຂໍ້ 3). ຈໍານວນທີ່ນາງໝ້າຍຜູ້ນີ້ໄດ້ຖວາຍນັ້ນແມ່ນຈໍານວນໜ້ອຍທີ່ສຸດເພາະວ່າມີແຕ່ສອງຫລຽນທອງແດງເທົ່ານັ້ນ, ອີງຕາມການສັ່ງຕວງຂອງສາສນາສາດໄດ້ຮວບຮວມຂໍ້ມູນຂອງເງິນເດນາຣີອິນວ່າ, 128 ລຽນທອງແດງຈຶ່ງຈະເປັນນຶ່ງເດນາຣີອິນ. (ຕົວຢ່າງ: ນຶ່ງຮ້ອຍເຊັ່ນຈຶ່ງເປັນນຶ່ງໂດລາ) ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກພວກສາວິກວ່າ “ແມ່ໝ້າຍຍາກຈົນຄົນນີ້ໄດ້ໃສ່ຫລາຍກວ່າຄົນທັງປວງ”? ເມື່ອສາວິກຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກແຈ້ງໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ “ເພາະວ່າຝ່າຍຄົນທັງປວງນັ້ນ ໄດ້ເອົາເງິນຈາກການເຫລືອໃຊ້ຂອງເຂົາມາປ່ອນລົງ ແຕ່ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ເອົາເງິນສໍາລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນ ຈາກຄວາມຂັດສົນທີ່ສຸດໃສ່ຈົນໝົດ” (ຂໍ້ 4).

2. ພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ມີ: (1ຕີໂມທຽວ 6:6-10)

ໂປໂລໄດ້ສັ່ງຕີໂມທຽວໃຫ້ຮະວັງພວກຄຣູສອນປອມ, ພວກເຂົາສອນວ່າຄົນດີມີສິນທັມຕ້ອງເປັນຄົນຮັ່ງມີເປັນດີ, ເຂົາຄິດວ່າ true godly ຕ້ອງແມ່ນຄົນລ້ຳລວຍດ້ວຍຊັບສົມບັດ, ດ້ວຍຄໍາສອນນີ້ເອງຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນຮັກເງິນຄໍາຫລາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ. ໂປໂລໄດ້ກ່າວແກ້ໄຂຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຂົາໂດຍຍ້າບອກເຂົາວ່າ “ຈົງຢູ່, ການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ ໄດ້ກໍາໄລອັນມະຫາສານແກ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມພໍໃຈກັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີຢູ່” (ຂໍ້ 6). ການໄດ້ກໍາໄລທີ່ໂປໂລບອກເຂົານັ້ນບໍ່ແມ່ນກໍາໄລດ້ວຍດອກເບັ້ງ ແບບຝາກທະນະຄານ ຫລືກໍາໄລຈາກການຊື້ຂາຍ ແຕ່ແມ່ນກໍາໄລໃນຄວາມພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີຢູ່ ເພາະຄົນທີ່ພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີຢູ່ກໍຢູ່ສະບາຍກວ່າເສດຖີທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເມືອງພໍ, ແຕ່ເພື່ອສອນຄົນທີ່ບໍ່ຢູ່, ບໍ່ເຂົາ, ບໍ່ຮູ້ຈັກເມືອງພໍໂປໂລສອນຍ້າເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາເມື່ອຍລ້າໃນການງານຂອງເຂົາໂດຍກ່າວອີກວ່າ “ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາສິ່ງໃດເຂົ້າມາໃນໂລກສັນໃດ ເຮົາກໍຈະເອົາສິ່ງໃດອອກໄປຈາກໂລກບໍ່ໄດ້ສັນນັ້ນ” (ຂໍ້ 7). ແປວ່າ ພວກເຮົາເກີດມາໃນໂລກນີ້ດ້ວຍຕົວເປົ່າ ເມື່ອເຮົາອອກຈາກໂລກກໍຈະໄປຕົວເປົ່າ, ເງິນຄໍາ, ເຄື່ອງຂອງທີ່ຫາມາດ້ວຍຄວາມຍາກລໍາບາກຈະຕ້ອງປະຖິ້ມໄວ້ໃນໂລກນີ້, ນັກປັດຊະຍາຜູ້ນຶ່ງກ່າວວ່າ ““ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນທີ່ເກີດມາຕ້ອງຮ້ອງໄຫ້ເປັນສັນຍານຂອງຊີວິດ ບໍ່ມີເດັກໃດໆເກີດມາແລ້ວຫົວເລາະຈັກຄົນ, ດັ່ງນັ້ນເວລາຕາຍຈະຕ້ອງມີຜູ້ຮ້ອງໄຫ້” ສລຸບແລ້ວໃນໂລກນີ້ມີແຕ່ການຮ້ອງໄຫ້ ແລະການຮ້ອງໄຫ້ເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງຊີວິດ. ມີສິ່ງຢ່າງທີ່ສາມາດຊ່ອຍເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາມີຄື;

1. ເຮົາຕ້ອງພໍໃຈກັບສິ່ງພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານ.
2. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງທຸກຮ້ອນໃຈນໍາສິ່ງຂອງທີ່ເຮົາບໍ່ມີ.
3. ເຮົາບໍ່ຄວນຄິດຢາກໄດ້ຂອງໆຜູ້ອື່ນມາເປັນຂອງຕົນ.

4. ເຮົາຕ້ອງຮຽນຂອບພຣະຄຸນທຸກຢ່າງທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ (1 ຕີໂມທຽວ 4:3-4).

“ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາມີອາຫານການກິນກັບເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີກໍໃຫ້ເຮົາພໍໃຈກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 8). ຄໍາສອນນີ້ເປັນ ຄໍາສອນທີ່ຫລາຍຄົນບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນ ດ້ວຍວ່າໃຜຮຽກຮ້ອງຮັ່ງມີ, ແຕ່ຖ້າຫາກເຮົາເປັນຄົນຂາດເຂີນ ຫລືຕົກຢູ່ ໃນບ່ອນຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງເຮົາກໍຈະພໍໃຈກັບເຄື່ອງນຸ່ງແລະອາຫານບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຫລືຫາກເຮົາຢູ່ຫ່າງໄກຈາກ ບ້ານເມືອງເຊັ່ນຫລືຢູ່ໃນປ່າດົງ ເຮົາກໍຈະພໍໃຈກັບອາຫານແລະເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຮົາທັງຫລາຍ ເວົ້າເລື້ອຍໆວ່າ ໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນບ້ານຖາວອນຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາຮັບວ່າໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນບ້ານຂອງເຮົາ ເຮົາກໍຈະ ບໍ່ມີທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ແຕ່ວັນນຶ່ງຫາກເຮົາຫາກກັບບ້ານຂອງເຮົາແລ້ວເຮົາກໍຈະມີທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາຕ້ອງ ການ. ໂປໂລໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນຢາກລ້ຳລວຍກໍຕົກຢູ່ໃນບ້ວງແຮ້ວຂອງມານຊາຕານ ໂດຍເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອ ຄວາມລ້ຳລວຍ (ຂໍ້ 9) ທ່ານຍັງບອກອີກວ່າ “ເພາະວ່າການຮັກເງິນຄໍາເປັນເຄົ້າມູນຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ” (ຂໍ້ 10ກ).

3. ຄຣິສຕຽນຈະຮຽນຮູ້ຈັກອັນໃດມາກ່ອນ: (1 ຕີໂມທຽວ 6:17-19).

ຄໍາລົງທ້າຍຈົດໝາຍໂປໂລເຖິງຕີໂມທຽວເປັນການຕັກເຕືອນຄົນຮັ່ງມີບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນມີໃຈອວດອົງຖືຕົວ ຫລື ວາງໃຈໃນສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາມີ “ເຈົ້າຈົ່ງສັ່ງຄົນທີ່ຮັ່ງມີຝ່າຍໂລກ ຢ່າໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນມີໃຈອວດອົງຖືໂຕ ຫລືວາງ ໃຈໃນຊັບສິນອັນບໍ່ທັນທົ່ງ ແຕ່ໃຫ້ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງປະທານສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາທັງຫລາຍຢ່າງ ບໍ່ຮືບູນ ເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຕິຍົນດີ” (ຂໍ້ 17). ການຮັ່ງມີບໍ່ມີທັງຜິດແຕ່ປະການໃດ ຄຣິສ ຕຽນຮັ່ງມີແລະເປັນເຖິງຂັ້ນເສດຖີກໍມີຫລາຍໃນໂລກປັດຈຸບັນ ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນທຸກຄົນຄວນຂອບພຣະຄຸນ ແລະໃຊ້ຈ່າຍຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໂຜດປະທານໃຫ້, ໂປໂລສິ່ງຕີໂມທຽວ ສອນພວກຜູ້ນໍາ, ບັນດາອາຈານໃຫ້ຕັກເຕືອນໃນເຮືອງນີ້, ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ນໍາຈົ່ງມີໜ້າທີ່ຈະຕ້ອງຕັກເຕືອນ ຫາກບໍ່ຕັກເຕືອນກໍບໍ່ ເປັນການຖືກຕ້ອງ ແຕ່ຫາກເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມຄໍາຕັກເຕືອນຂອງຕີໂມທຽວກໍເປັນການຍາກໃຈທີ່ຄົນໃນ ໂບດຈະຖ່ອມໃຈຟັງ. ການເທສນາເຮືອງການຖວາຍ ແມ່ນຈໍາເປັນຈະຕ້ອງເທສນາຫລືສອນໃຫ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງ ຄັກແນ່ ສະມາຊິກທີ່ຮັ່ງມີຫລືທຸກຈົນມີໜ້າທີ່ຖວາຍດັ່ງທີ່ເຫັນຕົວຢ່າງຂອງຍິງໝ້າຍມາແລ້ວ ທຸກຄົນຄວນ ຖວາຍຕາມທີ່ຕົນເອງມີຈິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ “ໃຊ້ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຕິຍົນດີ” (ຂໍ້ 17ຂ).

ຄຸນງາມຄວາມດີ ຫລືຈາຣິຍະທັມຂອງຄຣິສຕຽນ ນັ້ນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຈະຕ້ອງ ເຮັດໃຫ້ເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີໃຫ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າດັ່ງທີ່ໂປໂລສອນວ່າ “ຈົ່ງສັ່ງເຂົາໃຫ້ເຮັດແຕ່ຄຸນງາມຄວາມ ດີ ໃຫ້ເຂົາຮັ່ງມີໃນການປະຕິບັດອັນດີງາມ ໃຫ້ເຂົາມີໃຈສັດທາເອື້ອເພື່ອແຜ່ ແລະບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ” (ຂໍ້ 18). ດ້ວຍຄໍາສອນນີ້ເອງຈົ່ງມີພວກເສດຖີຫລາຍຄົນໄດ້ພາກັນຮັບໃຊ້ແລະຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ເງິນຄໍາເທົ່ານັ້ນ ເຂົາເຈົ້າເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີດ້ວຍການອອກແຮງໃນການປຸກສ້າງບ້ານເຮືອນແລະອື່ນໆ ໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຊື້ອອີກດ້ວຍ. “ຢ່າງນີ້ຈິ່ງຈະໄດ້ທ້ອນໂຮມຊັບສິມບັດໄວ້ສໍາລັບຕົນ ເພື່ອເປັນຮາກ ຖານອັນດີສໍາລັບຄາວພາຍຫນ້າ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຍິດເອົາຊີວິດອັນທົ່ງແທ້” (ຂໍ້ 19).

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເລືອກໄປຫາທ່ານຊັກຂາຍ ແທນທີ່ຈະໄປຫາພວກສິນທັມ?
2. ເມື່ອພຣະເຢຊູໄປຫາຊັກຂາຍນັ້ນຊີວິດຂອງຊັກຂາຍປ່ຽນແປງແນວໃດ?
3. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເວົ້າກັບສາວິກວ່າ ຍິງໝ້າຍຖວາຍຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນ?
4. ການຖວາຍຂອງຍິງໝ້າຍສອນຫຍັງທ່ານແດ່?
5. ໂປໂລສັ່ງຕີໂມທຽວໃຫ້ສອນພື້ນື່ງໃຫ້ພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີຢູ່ນັ້ນທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ?
6. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຕີໂມທຽວສອນເນັ້ນໜັກໄປທາງພວກຮັ່ງມີ? ການຮັ່ງມີນັ້ນຜິດບໍ່?
7. ການສ້າງຄຸນງານຄວາມດີມີຫຍັງແດ່?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌